

காலச் சான்றம்

தரு விசுவநாதன்.

காலச் சாளரம்

ராஜ ஸ்ரீ காந்தன்

வெளியீடு

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்

காலச் சாளரம்.

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

பதிப்புரிமை
ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்

முதற்பதிப்பு :
ஒகஸ்ட் 1994

வெளியீடு :
எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்.

கண்ணித் தட்டச்சமைப்பு
சடகோபன் தனஞ்ஜெயன்

அட்டைஓவியம்
பஸிஸ்செபஸ்யன்

அச்சப் பதிவு :

லங்கா ஏசியா பிறின்ற்
எஸ் - 26 மூன்றாவது தளம்,
மத்திய கொழும்பு சிறப்பங்காடித் தொகுதி
கொழும்பு 11.

விலை ரூபா 80/=

சமர்ப்பணம்

அம்மா
திருமதி இராஜரத்தினம் சீவரத்தினம்
அவர்களுக்கு.

உள்ளடக்கம்

- ★ பதிப்புரை
- ★ வாசகர்களுடன் சில வார்த்தைகள்.
- ★ ஒரு சிறைக் கைதியின் பார்வையில் ஒரு சிறுகதை
- 1. அரை ஞாண் தாலி
- 2. ஓர் உண்மைக் காகம் செத்துப்போச்சு
- 3. தத்து
- 4. நினைவுத்தடத்திலொரு கொடிய வடு
- 5. ஜேன் ஆச்சி
- 6. உயர்குலத்து உத்தமர்கள்
- 7. நண்பனை இனம்புரிந்துகொண்டான்
- 8. காலத்தின் கதவுகள்
- 9. உயரச் செல்பவர்களெல்லாம்
உயர்ந்தவர்களல்ல
- 10. யதார்த்தம்
- 11. வல்லுணர்வுகளிடையே ஒரு
மெல்லுணர்வு
- 12. ஹரிக் கேன் லாம்பு வெளிச்சத்தில்

பதிப்புரை

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளி வருவது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகத் திற்கு உவகை தரும் ஒரு நிகழ்வு. இவ்ருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு பல ஆண்டு களுக்கு முன்னரே வெளிவந்திருக்க வேண்டும். தாமதமாக இப்போதேனும் வெளி வருவது இலக்கிய முக்கிய த்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

ஏனெனில் இவரது படைப்புக்கள் தமிழ் இலக்கி யத்திற்கு ஒரு புதிய கனதியையும் வலிமை மிக்க காத்திரத் தையும் அளிப்பவை. இவை வாழ்க் கையை, வாழ்க்கையின் தோற்றப்பாடுகளை, அவற்றின் சிக்கல்களை, முரண் பாடுகளை புதிய தொருநோக்கில், புதிய பரிமாணத்தில் தரிசித்து நிற்பதுடன் வாசகனையும் தரிசிக்கச் செய்பவை. மாந்தரின் புற உலகை மட்டுமல்ல அக உலக இயக்கத்தையும் ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்து தர்மவேட்கையுடனும் நேர்மைத் திறனுடனும் வெளிக்கொணர்பவை.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இவ்ருடைய படைப்புக்கள் அனைத்திலும் உட்சரடாகவும் ஆத்ம அடிநாதமாகவும் இருப்பது ஒரேயொரு இயல்பு தான்— அது அப்பழுக்கற்ற மானிதம், அடிமுடிவரை வியாபித்துச் செறியும் மனிதநேயம். கஷ்டப்படும் இன்னர்படும் மனிதன்பால் வெறும் பரிவையும் பச்சாதுபத்தையும் ஏற்படுத்துவதுடன் தன்னை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. மாறாக இது இந்த அவலங்களில் இருந்து, நிஷ்ருரங்களிலிருந்து மானுடத்தை விடுவிப்பதற்கான

பாதையையும், செல்நெறியையும் கோடிகாட்டி நிற்கின்றது. ஆனால் இதை பிரச்சார நெடி வீசாத வகையில் படைப்பின் கலாபாவமும் பண்பும் இம்மிதானும் பிசகாத வகையில் மிகச் சரியாகவும் படைப்பாற்றல் நேர்த்தியுடனும் செய்கிறது. இதே வேளையில், இலக்கிய நயம் என்ற பெயரில் மிகையான இரசனை அதீதத்துவமின்றி கனகச்சிதமாக சிருஷ்டித் தொழில் செயற்படுவதை இவருடைய படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தரிசிக்க முடியும். கதைப் பொருளுக்கு ஏற்ற கனதியையும் கலை நுணுக் கத்தையும் பாய்ச்சுவதிற்தான் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் படைப்புத் திறனும் இலக்கிய ஆளுமையும் ஒளிர்விட்டுப் பிரகாசந்தருகின்றன.

இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெறும் 12 கதைகளிலும் இவரது மானுடநேயமும் சமூகப் பார்வையும் சிலிர்த்துப் பூச்சொரிவதைக் காணலாம்.

ஹெலி போட்ட மரக்குத்தி விழுந்து மாண்ட சுபாவின் அன்புக் கணவரின் கோரக்கொலை, சுபா காக்கிச் சட்டைக்காரர்களால் குதறப்படும் அக் கிரமம், "எழிய சாதியன் கோயிலுக்கை போனது அம்மனுக்குப் பிடிக்க வில்லை" என்ற சாதித் திமிர் பிடித்த, வெறுக்கத் தக்க ஒரு பிரகிருதியின் பிரலாபம், "மக்களையெல்லாம் குண்டு வீசியும் துப்பாக்கியால் சுட்டும் கொன்றேன். அவர்க ளெல்லாம் இந்தக் காகத்தைப்போலச் செத்தார்கள்." என்ற ஒரு ஹிப்பியின் மனச்சாட்சியின் விகம்பல், "அப்ப எல்லா மனிதர்களுமே ஊமைகளாகப் பிறந்தால் நல்லது துரே" என்ற சிங்கள மூதாட்டி யின் ஏக்கம் என எல்லாமே ஒரு காலகட்டத்தின் எதார்த்தங்களைக் கோடிகாட்டும்போது

“மேர்ஸி லெஸ் பாபேரியன்ஸ்” என்று நடுச் சந்தியில் பிரசவ வேதனையில் துடிக்கும் இளம் தாயின் ஆத்ம ஆவேசம் போலி மாணுவாதிகளைக் கொடுஞ் சீற்றத்துடன் சாடுகிறது.

“நண்பனை இனம்புரிந்து கொண்டான்”, “உயரச் செல் பவர்களெல்லாம் உயர்ந்தவர்களல்ல”, “வல்லுணர்வுகளிடையே ஒரு மெல்லுணர்வு” ஆகிய கதைகளின் செய்திகள் ஒரு புறமிருக்க ஒரு எழுத்தாளன் எல்லாப் புலப்பாடுகளிலும் பரிச்சையத் தையும் பரந்து வியாபித்துச் செல்லும் அறிவையும் கொண்டிருக்கவேண்டியதன் அவசியப் பாட்டினைச் சுட்டுகின்றன.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இனப்பிரச்சினையைக் கதைப்பொருளாகக் கொள்வதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு தமிழ் இலக்கிய உலகில் முன்வைக்கப்படுவதுண்டு. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் இப்பிரச்சினையில் சரியான நிலைப்பாட்டையும் திடவுறுதியான செயற்பாடுகளையும் உறுதியாகவும் இடையறாதும் எடுத்து வந்தபோதிலும், இதன் விமர்சகர்கள், கட்டுரையாளர்கள் இதுபற்றி பலநூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளையும் அரசியல் விமர்சனங்களையும் எழுதியுள்ள போதிலும் ஆரம்பத்தில் எமது ஆக்க இலக்கிய படைப்பாளிகள் சிலரைத் தவிர ஏனையோர் இத்துறையில் போதிய கவனம் செலுத்தவில்லை என்பது வேதனைதரும் சத்தியமே. இப்பிரச்சினையை எமது சிருஷ்டியாளர்கள் யாவரும் கட்டாயம் கையாண்டிருக்கவேண்டும். இதற்குப் புதிய வெளிச்சத்தையும் அறிவியல், உளவியல் பரிமாணத்தையும் பாய்ச்சியிருக்கவேண்டும்.

இருந்தபோதிலும் ஒரு காலகட்டத்தில் எமது படைப்பாளிகளிடையே திருப்பமொன்று ஏற்பட்டது. இத்திருப்பம் பல முற்போக்குப்படைப்பாளிகள் மூலம் முன் கொண்டு செல்லப்பட்டு இப்போது ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் மூலம் புதியதொரு சித்தாந்த மானுட நேயப் பரிமாணத்தைப் பெற்றுள்ளது என மகிழ்வுடன் கூறலாம்.

இத் தொகுதியில் இடம்பெறும் கதைகளில் மூன்று ரஷ்ய , உக்ரேனிய மொழிகளிலும், நான்கு கதைகள் ஆங்கிலத்திலும், மூன்று கதைகள் சிங்களத்திலும், மொழியாக்கஞ்செய்யப்பட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் முழுவதுமே பிறநாட்டு மொழிகளில் வெளிவருவது ஓர் அவசியமான இலக்கியத் தேவை. அப்போதுதான் மானுடம் முழுமையும் இந்த நாட்டை, இந்நாட்டின் ஒரு பகுதி மக்களை சத்திய நோக்கில் தரிசிக்க வாய்ப்பாக இருக்கும்.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியைத் தனது 14 ஆவது வெளியீடாக தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்குச் சமர்ப்பிப்பதில் எழுத் தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைகிறது.

65/360 விஸ்நுவைக் வீதி,
கொழும்பு - 15

பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம்
பொதுச் செயலாளர்,

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்.

வாசர்களுடன் சில வார்த்தைகள்.

உலகம் எப்படி இருக்கிறது, அது எப்படி இருக்கவேண்டும் என உலகத்தைக் காண்கின்ற திறன், கற்பனைக் கருத்துருவங்களை உருவாக்கும் ஆற்றல் மனிதனுக்கு மட்டுமே உண்டு. இவ்வகையி லான இலக்கியச் செல்நெறியின் முக்கிய ஆதாரம் மெய்யான யதார்த்தமே என்பதை, அதாவது மானுட வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகளும், மாற்றங்களும் சமூகத்தில் புதிய தேவைகளின் தோற்றங்களு மாகும் என்பதை நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

சமூக வாழ்க்கையினை, சமகால வரலாற்று நிகழ்வுகளை உள்வாங்கி, அவற்றைத் தெளிவான சிந்தனைத் தளத்தில் புடமிட்டு, தேவையானபோது கடந்தகால நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புறுத்தி, கற்பனைச் சுவைசேர்ந்து "வாசிக்கின்ற" மனிதர்களுக்குப் பயனுள்ள கருத்துக்களைக் கலையம்சத்துடன் தருபவனே "படைக்கின்ற" மனிதன். யதார்த்தத்திற்கும் கற்பனைக்கும் இடையி லான தொடர்புகளைச் சரியான விகிதத்தில் அழகியல் அம்சங்களுடன் பேணுவதி லேயே படைக்கின்ற மனிதனின் ஆற்றல் தங்கி யுள்ளது.

இன்றைய வாசிக்கின்ற மனிதன், சிந்திக்கின்ற உயிருரு என்ற வகையில் இலக்கியத் தின் மாற்றங்களை, அதனுட சமூக மாற்றப்போக்குகளை உன்னிப்பாக அவதானிக் கின்றான். அதனுடைய நீரோட்டத்தில் மூழ்கியும் மிதந்தும் செல்லவும், வாழ்வின் நிகழ்ச்சிகளைக் காலத்தின் குறிப்பிட்ட அளவிற்குள் மட்டுப்படுத்த தாமல் படைப்பிற்கு

முந்திய காலத்துடனும் நிகழ்வுகளுடனும் தொடர்புறுத்தி, எதிர்கால நிகழ்வு களுடன் அவற்றின் இடையறாத் தொடர்ச்சி யினைக் காணவும் செய்கிறான். தேடற் தாகமிக்க சிந்திக்கின்ற உயிருருவாகிய வாசிக்கின்ற மனிதனை மட்டுமே இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறேன்.

காலத்தின் சாளரத்தினூடு நான் பெற்ற தரிசனங்கள் கதைகளாக ஜனனித்துள்ளன. இன்னும் எழுதாத கதைகள் இதயக் கருவறையில் பல உள. எனது ஆசான் வீ.பீ. "ஹரிகேன் லாம்பு வெளிச்சத்தில் " (1975) தெரிகிறார். பல்திறமைகள் வாய்ந்த சகபாடி பெரி சண்முகநாதன் "நினைவுத் தடத்திலொரு கொடிய வடு " (1982) கதையில் பதிவு பெற்றுள்ளார்.நா ன் மாலுமியாகத் தொழில்புரிந்தபோது நிகழ்ந்த விபத்தில் என்னுயிர் காத்த இன்னுயிர் மனிதன் இலங்கக்கோன் " நண்பனை இனம்புரிந்துகொண்டான் " 1974) கதையில் வருகிறான். கைதடியில் , நவீல்ட் செவிடர், குருடர் பாடசாலையில் நான் ஆசிரிய வேள்வி செய்த காலத்தில் என் இதயத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்த வயோதிப மாது ஜேன், " ஜேன் ஆச்சி" (1974) கதையின் நாயகி. பிஞ்சுப் பருவத்தில் எனது சின்ன வகுப்புத் தோழன் அல்வாய் வடக்கு முருகேசனும் கல்லூரிச் சகபாடி ஹாப்பியும் "உயரச் செல்பவர்களெல்லாம் உயர்ந்தவர்களல்ல" (1974) கதையின் இரு துருவங்கள், சோவியத் தூதரக செய்திப் பிரிவில் பத்திரிகைத் துறையில் பணியாற்றியபோது சந்தித்த ரஷ்ய நண்பரொருவரின் இதயத்தில் ஆழத் தடம்பதித்துவிட்ட நிகழ்வொன்று "வல்லுணர்வு களிதையே ஒரு மெல்லுணர்வு" (1984) . எழுபதுக்களின் ஆரம்பத்தில் சமூகவாதிகள் லரின் முன்முயற்சியின் பலனாக தெங்கு, பனம் பொருள்

கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் உதயத்தால் தமிழர்களின் தொழுநோயில் ஏற்பட்ட சமூகப் புரழ்வு ” காலத்தின் கதவுகள்” (1974) கதையில் கோடிடப்பட்டுள்ளது, கட்டைவேலி – உடுப்பிட்டி தெங்கு, பனம்பொருள் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் நான் பணியாற்றியபோது கரவெட்டி மண்ணிற் தரிசித்த நிகழ்ச்சி கற்பனை மூலாமிட்டுத் தரப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் மிகப்பெரிய இராணுவ நடவடிக்கையாகக் கருதப்படுகின்ற 1987 வடமராட்சி “ஒப்பநேஷன் லிபரேஷன்” நிகழ்வின் போது ஏற்பட்ட மனப்பதிவுகள் ” அரை ஞாண் தாலி ” (1990). கொழும்பின் குபேரபுரியான கறுவாத் தோட்டத்தின் ஏழைப் பெண் ணொருத்தியின் வாழ்நாள் நிகழ்வொன்று “உயர்குலந்து உத்தமர்கள்” (1985) கதையின் கரு. ஒரு யுத்த விமானியின் உள்ளத்தில் சின்னக் குழந்தைகளின் செயலொன்று ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் “ஓர் உண்மைக் காகம் செத்துப்போச்சு” கதையில் வெளிப்பாடு பெறுகின்றன. இதுவரை தமிழில் வெளிவந்த எனது சகல படைப்புக்களையும் வாசித்த ஒரே வாசகியான அம்மாவிற்கு மிகவும் பிடித்த கதை “தத்து” (1986).

இத் தொகுப்பிற்கு ஓர் அணிந்துரையாக “ சிறைக் கைதியின் பார்வையில் ஒரு சிறுகதை ” என்ற தலைப்பில் ஒரு வாசகரின் கடிதம் வெளியிடப்படுகிறது. ஆனால் இது ஒரு பதச்சோறா காது என்பதை நன்கறிவேன், இக்கதைகளில் ஒன்பது எனது அபிமானத்திற்குரிய டொமினிக்கு ஜீவாவின் “ மல்லிகை ” மாசிகையிலும், ஒன்று “உயிர்ப்பு ” சிறுகதைத் தொகுப்பிலும், பிறிதொன்று “இதயம் – சிறுகதைக் களஞ்சியத்திலும் ”, மற்றொன்று ‘ தீபம் ” மாசிகையிலும் முதன் முறையாக வெளிவந்தவையாகும்.

கண்ணித் தட்டச்சமைப்பாக்கஞ்செய்த சடகோபன் தனஞ்ஜெயன், அட்டைப்பட ஓவியர் பஸில் செபஸ்ரியன், லங்கா ஏசியா அச்சகப் பணி யாளர்கள், எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் சார்பில் புதுமையானதொரு பதிப்புரை வழங்கிய இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பொதுச் செயலாளரும் எனது பெருமதிப்பிற்குரியவருமாகிய பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் ஆகியோருக்கு நன்றி.

" பவானி "

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்

வதிரி, அல்வாய்

76/35 பரமானந்த மாவத்தை,

1994.08.09.

கொழும்பு - 13.

ஒரு சிறைக் கைதியின் பார்வையில் ஒரு சிறுகதை.

அன்பின் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அண்ணா அறிவது,

இக் கடிதம் நான்கு சுவர்களுக்குள் நசுக்கப் பட்டிருக்கும் ஒரு சிறைக் கைதியின் மடலாகும். இரண்டு வருடமாகச் சிறைவாசம் செய்துவரும் நான் இக் கடிதத்தை எழுதவேண்டிய வாய்ப்பை நீங்கள் தான் ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிறீர்கள். இதையிட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உங்களை எனக்குத் தெரியாது. உங்களுக்கும் என்னைத் தெரியாது. நான் இன்னும் சிறிது காலத்தில் விடுதலை பெற்று வருவேன். அப்போது கட்டாயம் உங்களைச் சந்திப்பேன்.

“ உயிர்ப்பு ” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியிலிருந்து உங்கள் “ தத்து ” என்னுஞ் சிறுகதையை வாசித்தேன். அக்கதை எனக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. அதனை வாசிக்கும் போதெல்லாம் என்னுள் புத்துணர்வு ஏற்படுகிறது. எனவே மீண்டும் மீண்டும் பல தடவைகள் அதனை வாசித்தேன். சிறையிலுள்ள ஏனைய சிலருக்கும் இதனைப் படிக்கக் கொடுத்தேன். மக்கள் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ளும் வகையிலும் அவர்களுக்கு எழுச்சியூட்டும் வகையிலும் இக் கதை அமைந்துள்ளது.

உங்கள் “ தத்து ” என்னும் சிறுகதையில் உங்கள் கிராமத்து மண்வாசனையை, வடமராட்சி யின் இன்றைய நிலையை நன்கு அறியக்கூடியதாக இருந்தது. இக்கதையில் ராசாத்தியின் நடை முறைகள் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. மதியபோசனத்தை முடித்துவிட்டு அறுவர்

ஓர் ஆராய்ச்சியில் இறங்குகின்றனர். அதில் துரிதமாகப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் இரசாயனப் பொருள் பற்றிய உரையாடலின்போது ராசாத்தி கூறிய வார்த்தைகள் அற்புதமானவை. அவனுடைய குணாம்சங்கள் யாவும் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இக்கதையில் வரும் ஏனையவர்களை விட ராசாத்தி மீது அவ்வீட்டு அம்மாவிற்குப் புரிந்துணர்வுடன் கூடிய அன்பு ஏற்படக் காரணம் ராசாத்தியின் நடைமுறைதான். இராணுவம் வீட்டினுள் வரும்போது அவர் ராசாத்தியைக் காப்பாற்ற எடுத்த முயற்சிகள் இக்கதையில் உச்சக் கட்டமாக உள்ளன. நீண்டகாலமாக என்னைப் பிரிந்து வாழும் எனது அம்மாவிற்கும் அவ்வளவு துணிச்சல் ஏற்பட்டமைக்கும் ராசாத்திதான் காரணம். இதனைப் போன்ற சிறந்த கதைகளை எழுதி எழுதி மக்களை எழுச்சியடையச் செய்வதற்கு எழுத்தாளர்கள் முன்வரவேண்டும். ராசாத்தியைப் போல சகல இளைஞர்களும் மாறவேண்டும் இல்லையேல் மாற்றப்படவேண்டும்.

இக்கதையின் இறுதிக்கட்டமாக அமையும் இராணுவ முற்றுகை, சமூக விரோதிகளால் அல்லது கைது செய்யப்பட்டவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட வரைபடத்தைக் கொண்டு மோப்பம் பிடிக்கும் வெறிநாய்கள் அவ்வீட்டை நெருங்கிய போது அங்கு நடைபெற்ற சம்பவங்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன. இக்கட்டான சந்தர்ப்பத்தில் அங்கிருந்தவர்கள் துரிதமாகச் செயற்பட்ட விதம், ராசாத்தியைக் காப்பாற்ற அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள், வாழையிலைகள் குழியில் புதைக்கப் பட்டதற்கு அவ்வீட்டு அம்மா கூறிய காரணம் என்பவை அற்புதமாக அமைந்திருந்தன.

அண்ணா, இன்று எமது தமிழ்பேசும் மக்கள் சொல்லொணாத் துன்பங்களையும், துயரங்களையும் அடக்கு முறைகளையும் சந்தித்த வண்ணம் இருக்கின்றனர். இவற்றிலிருந்து விடுதலைபெறும் மார்க்கத்தில் எமது மக்களுக்கு எழுச்சியூட்டி சரியான பாதையில் அவர்களை இட்டுச் செல்வதும் அவர்களைப் பார்வையாளர்கள் என்ற நிலையி லிருந்து பங்காளராக மாற்றுவதும் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் கடமையாகும். இக்காலத்திற்கு உகந்த சிறந்த கதைகளை எழுதி மக்களுக்குப் படையலாக்குவது உங்களைப் போன்ற எழுத்தாளர்களின் உன்னத பணியாகும்.

உங்களுக்கு எனது இதயபூர்வமான பாராட்டுக் களையும் அன்பினையும் தெரிவித்து விடை பெறுகின்றேன்.

இலக்கம் 3279 கூடம் : பி 2

வெலிக்கடை மத்திய சிறைச்சாலை

கொழும்பு - 09

1987 - 01 - 27.

அன்புள்ள

தம்பி

மு. கந்தவரோதயன்.

அரை ஞாண் தாலி

மைதிலியின் மடியில் குழந்தை அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட நேரமாக மடித்துவைத்திருந்த கால்கள் விறைத்துப் போய்விட்டன. குழந்தையின் தூக்கம் கலைந்துவிடாமல் மெதுவாகக் கால்களை நீட்டினாள். சற்றுத் தள்ளிப்படுத்திருந்த இளைஞனின் தலையில் கால் பட்டது. சரேலெனக் காலை மீண்டும் மடித்துக்கொண்டாள்.

பூவற்கரைப் பிள்ளையார் கோயில் முன்வீதி முழுக்கச் சனங்கள், சனங்கள், சனங்கள். ஒரு சிலரைத்தவிர மற்றெல்லோரும் தாறுமாறாகப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும். தூக்கம் கண்களில் நிறைந்தது. துவாயை மடித்து நிலத்தில் விரித்தாள். குழந்தையை மெதுவாகத் தூக்கி வளர்த்திவிட்டு தானும் சரிந்து படுத்தாள். குழந்தையை மார்போடணைத்தவாறு தூங்கிவிட்டாள்.

மைதிலியின் தலைமாட்டில் ஆச்சி படுத்திருந்தாள். தம்மைச் சுற்றியிருந்த சூழ்நிலையின் பயங்கரங்களை யெல்லாம் அணுப் பிச்சாமல் அறிந்திருந்தும் உடையார் வளவில் சிவகாமியாச்சி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தூக்கமும் மறதியும் இல்லாதிருந்தால் மனிதர்கள் எல்லோரும் எப்பொழுதோ பைத்தியக்காரர்களாகியிருப்பார்கள்.

கிளவித்தூக்கம் கலைந்த சிவகாமியாச்சி, கண்விழித்து மைதிலியைப் பார்த்தாள். அவளுடைய வலது கால் மல்லாந்து படுத்திருந்த அந்த இளைஞனின் நெஞ்சில் போடப் பட்டிருந்தது. துடித்துப் பதைத்துக்கொண்டு அவளுடைய காலை இழுத்து அப்பால் வைத்தாள். தூரந்தொலைவில் விட்டுவிட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன.

சிவகாமியாச்சி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுந்து அமர்ந்தாள்.

“பூவற்கரைப் பிள்ளையாரே, கன நானைக்குப் பிறகு இண்டைக்குத் தான் நல்ல நித்திரை கொண்டன். எங்கடை எல்லாப் பாரததையும் உன்னட்டைத் தந்திட்டு நிம்மதியா நித்திரைகொண்டன். வீட்டிலை என்றை சின்னப்பேத்தி மைதிலி நித்திரைகொள்ளேக்கை தலைக்கொரு தலகணி காலுக்கொரு தலகணி இல்லாட்டால் கத்திக்குளறி வீட்டையே ரண்டாக்கிப்போடுவன். உன்றை முத்தத்திலை சுடு புளுதியிலை பாய்கூட இல்லாமல் கிடக்கிறான். என்றை மேன், இவளைப் பெத்தவன் குடுத்துவைச்சவன். இந்த இடிதுயரைப் பாக்கக் கூடாதெண்டு பத்து வரியத்துக்கு முன்னாலையே உன்றை தேர்த் திருவிழாவண்டைக்கு இருந்தாப்போலை பொசுக்கெண்டு செத்துப் போனான். என்றை மருமேன், பிள்ளையாளுக்கெண்டு உழைச்சு வைச்சிட்டன், இப்ப பேரப்பொடிக்காக உழைக்கப் போறன்னெண்டு பிறகும் சிங்கப்பூருக்குப் போவிட்டார்.”

அந்த இளைஞன் எழுந்தமர்ந்தான். தலையை விரல்களாற் கொதிவிட்டுக் கொண்டான். விரல்களெல்லாம் கன்றித் தடித்துச் சிவந்திருந்தன. பகல் முழுவதும் ஆள்மாறி ஆள்மாறி அங்கிருந்த பதியையாபிரம் பேருக்கு துலாக்கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்து வார்த்த திருப்பணியின் பயன். அண்மையில் தட்டச்சுப் பிரதியில் படித்த “தண்ணீர்” நாவல் நினைவுத் திரையில் படமாகியது. ஆனால் இங்கேயோ நிகழ்ச்சி தலைகீழாக நடக்கிறது வக்கிரங்கள் எதுவுமில்லாமல் தூய மானுடனேயத்துடன்.

“என்னணை ஆச்சி உன்றைபாட்டில என்னன்னவோ கதைக் கிறாய்.”

“இல்லையடா மேனை. நான் இந்தப் பிள்ளையாரோடை கதைக்கிறன். ஒருவாய் வெத்திலைக்குச் சோட்டையாக் கிடக்கு, ஒரு கும் கங்கான் குடிச்சாலும் நல்லது.”

“இங்கை சனங்கள் பசிக்கொடுமையிலை பூவரசமிலையை க்கூடப் பிடுங்கித் தின்னிதுகள் நீயெண்டால் வெத்திலை போடவும் கங்கான் குடிக்கவும் நினைக்கிறாய்.”

குழந்தை, மைதிலியின் மார்பில் பால்குடிக்க எத்தனித்தது. உடலைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு கண்விழித்தாள். தலை மாட்டில் ஆச்சியும் கால்மாட்டில் இளைஞனும் எழுந்திருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மின்னல் வேகத்தில் கைகள் உடைகளைச் சரிசெய்தன. கூச்சத்துடன் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள். குழந்தை அழ ஆரம்பித்தது. எழுந்தமர்ந்தாள்.

“ஆச்சி, பொடிக்குச் சரியான பசி. ராத்திரிக்கூட பால்குடிக்கேல்லை.”

அந்த இளைஞன் மெதுவாக எழுந்துகொண்டான். “ஆச்சி, நான் கோயிலடிப்பக்கம் போவிட்டு வாறன். குழந்தைக்குப் பாலைக் குடுக்கச் சொல்லணை.”

மைதிலியின் குனிந்த தலைநிமிரவில்லை. கண்ணீர்ச் சுரப்பிகள் கூட வற்றி வரண்டுவிட்டன.

“கொஞ்சம் இரு மேனை. இது மைதிலியின்ரை தமக்கையின்ரை. என்ரை மூத்த பேத்தி சுபாவின்ரை குழந்தை. இவள் இப்பதான் அட்வான்ஸ் லெவல் எடுத்துப்போட்டிருக்கிறாள். கோதாரீலை போவாங்கள் தாயைச் சாக்காட்டின வங்கள் குழந்தையையும் சாக்காட்டியிருக்கலாம்.”

“ஆச்சி வாயைப் பொத்தணை.” மைதிலி வெடித்துச் சீறினாள்.

அவன் தூக்கத்திலிருக்கும் மனித உடல்களினூடு பாதையமைத்து கவனமாக நடந்துசென்றான். கோயிலம்மா வீட்டில் நோயாளிகளும் வயோதிபர்களும் ஓரிரண்டு சொகுசுக்காரர்களும் அடைந்து கிடந்தார்கள். தனது பேரக்குழந்தைக்கென வாங்கிவைத் திருந்த கூரும் நீல லக்ரோஜன் பெட்டிகளில் ஒன்றை அப்படியே எடுத்துக் கொடுத்தாள். வீட்டின் பின்புறத்தில் இளைஞர்கள் சிலர் கிடாரத்தில் சுடுநீர் எரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த அடுப்பில் இரவுபகலாக அணையாத தீபம் எரிந்து கொண்டேயிருந்தது.

இளைஞர்களிடம் ஒரு கிண்ணத்தில் சுடுநீரையும் சிறிதளவு சீனியையும் வாங்கிக் கொண்டான். சென்ற தடத்தில் மீளக் காலடிபதித்து ஆச்சியிருந்த அரச மரத்தடிக்கு மீண்டான்.

மைதிலி அழுதுகொண்டிருந்த குழந்தையை ஆச்சியிடம் கொடுத்துவிட்டு அவன் கொண்டுவந்த பொருட்களை மிக எச்சரிக்கையாக அவனுடைய கையில் தனது கை பட்டுவிடாமல் பெற்றுக் கொண்டான். அவனுக்கு நன்றி கூறவில்லை. அவனுடைய நெஞ்சில் அவன் குழந்தையைப் போல காலைப்போட்டுத் தூங்கிய கதையை ஆச்சி சொல்லியிருந்தாள்.

பசியாறிய களைப்பில் குழந்தை மீண்டும் தூங்கியது. இன்னும் சரியாக விடியவில்லை. சிவகாமியாச்சி மீண்டும் கிளவித் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள்.

"நீங்கள் எப்பிடி இங்கை வந்தியள்" அவன் மைதிலியிடம் கேட்டான்.

"இருபத்தாறாம் திகதி இரவு சுபா அக்காவும் அத்தானும் குழந்தையும் முன்னறையிலையும் ஆச்சியும் நானும் சயிற்றறையிலும் படுத்திருந்தம். இரவு 12.30 மணிபோலே ஒரு ஹெலி சுட்டுக்கொண்டே வந்தது. அத்தான் கொழும்பிலை கொம்பியூற்றர் அனலிஸ்ராக வேலை செய்கிறார். லீலிலை வந்தவர். குழந்தையில் உயிரையே வைச்சிருந்தார். சுபா அக்காவுக்கு பயமெண்டால் என்னவெண்டே தெரியாது. எதையும் நிதானமாக நிண்டு யோசிச்சுத்தான் செய்வாள்.

"சூட்டுச் சத்தம் கேட்டவுடனே அத்தான் குழந்தையையும் தூக்கிக்கொண்டு பங்கருக்குள்ளை ஓடிப்போய் சத்தம் போட்டு எங்களையும் கூப்பிட்டார். சுபா அக்கா ஆச்சியையும் என்னையும் இழுத்துக்கொண்டு பங்கருக்குள்ளை விட்டுப்போட்டு அத்தான் மறிக்க மறிக்கக் கேளாமல் பிறகும் வீட்டுக்கை போய் சின்ன றவலிங் பாய்க்கைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாள். அந்த றவலிங் பாக்கிலை குழந்தை யின்றை சாப்பாட்டுச் சாமான்கள், மருந்துகள், சுடுதண்ணிப் போத்தில், சில உடுப்புகள் எல்லாத்தையும் எப்பவும் வைச்சிருப்பாள்.

“எங்கடை நகைநட்டுகளை ஒரு பொலித்தீன் பாய்க்கிலை சீல்பண்ணி தகரப் பேணியொண்டிலை போட்டு குசினீக்கை அடுப்பிருந்த இடத்தை ஆழமாத்தோண்டி எங்கள் மூண்டுபேருக்கும் முன்னாலை தகரப் பேணியை அதுக்குள்ளை வைச்சு களிமண் போட்டு மூடினாள். அதுக்கு மேலை அடுப்பை வைச்சாள், குழந்தைன்றை சங்கிலி, காப்பு, அரிணாக்கொடி - இந்த மூண்டையும் மட்டும் வெள்ளை உட்பாவாடையிலை பொக்கற் ஒண்டு தைச்சு அதுக்குள்ளை வைச்சிருப்பாள்.

“சபா அக்கா எப்பவும் வெள்ளை உட்பாவாடைதான் கட்டுவள். நான் வெள்ளைப் பாவாடையே கட்டமாட்டன். ஆனால் இப்ப நான் சபா அக்கான்றை அந்தப் பொக்கற் வைச்ச வெள்ளைப் பாவாடையைத்தான் கட்டியிருக்கிறன். சபா அக்கா பங்கருக்கை வந்தாப்பிறகும் அத்தான் குழந்தையை அவளட்டைக் குடாமல் தானே வைச்சிருந்தார். சபா அக்கா றவலிங் பாய்க்கிலையிருந்து ஒரு மெழுகுதிரியை எடுத்துக் கொழுத்தி அதுக்கெண்டு தோண்டிய ஒரு பொந்துக்கை வைச்சாள்.

“பங்கருக்கை காத்தே இல்லை. அத்தானுக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது. குளிச்சப்போட்டு துடைக்காமல் வந்தவரைப் போல இருந்தார். ஆம்பிளையளுக்கு இப்படித்தான் வேர்க்குமோ? ஆனால் எங்கடை பப்பாக்கு எப்பிடி வேலைசெய்தாலும் இப்பிடி வேர்க்காது.

“கனநேரமா சத்தம் கேக்கேல்லை. பங்கருக்குள்ள வடக்கு மூலையிலை ஏதோ நெளிஞ்சது. பாம்பு. நான் வீரிட்டுக் கத்தினன். அத்தான் குழந்தையோடை பாய்ந்தேறி வீட்டுக்கை ஓடிவிட்டார். சபா அக்கா பாம்பை அடிச்சு அதை ஒரு தடியாலை தூக்கிக்கொண்டு வெளியிலை வந்தாள்.

“அத்தான் ஓடுபோட்ட அறையளுக்கை எங்களைப் போக விடேல்லை. முன்னறைக்கும் ஹோலுக்கும் மட்டும் பிளாற் போட்டிருக்கிறது. எல்லாரும் ஹோலுக்கை படுத்தம்.

“அடுத்த நாள் 27ந் திகதி ஒன்பது மணிபோலை எழும்பினம்.

வல்வெட்டித்துறைப் பக்கம் பொம்பர்கள் வட்டம் போட்டு வட்டம் போட்டு குண்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தப்பக்கச் சனங்க ளெல்லாம் சாரிசாரியாக எங்கடை ஒழுங்கையாலை வதிரிப்பக்கம் போய்க்கொண்டிருந்தினம். ஆச்சி பலகாரம் வாங்க பொன்னியாத்தை வீட்டை போவிட்டா. அக்கா குசினீக்கை. அத்தான் பின்பக்கத்திலை விறகு கொத்திக்கொண்டிருந்தார்.

”அத்தான் இரண்டொரு நாள் லீவிலை வந்தாக்கூட வீட்டிலை தூசு தட்டுவார், பழுதான சாமான்களை எடுத்துப்போட்டுத் திருத்துவார், வேலியடைப்பார், விறகு கொத்துவார், வீட்டுக்குத் தேவையான சின்னச்சின்ன சாமான்களைக்கூட, தையல் ஊசியைக்கூட வாங்கிவந்து வைப்பார். இதொண்டும் செய்யாட்டில் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டைச் சுத்தி உலாத்துவார். இதுகளுக் காகத்தான் லீவிலை வாறுவரே.

”பத்து மணியிருக்கும். பருத்துறைப் பக்கத்திலிருந்து ஹெலி யொண்டு வந்துகொண்டிருந்தது. அதுக்குக்கீழை ஒரு பென்னாம் பெரிய மரக்குத்தி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் சத்தம் போட்டு சுபா அக்காவைக் கூப்பிட்டன். சுபா அக்கா முத்தத்துக்கு ஓடிவந்தாள். ஆமிக் காறருக்கு அடுப்பெரிக்க ஹெலியிலை விறகுகொண்டு போறாங்க ளெண்டு சொன்னன். குழந்தையைத் தூக்கச்சொல்லி அத்தான் சத்தம் போட்டார்.

”எங்கடை வீட்டுக்கு நேரை வந்துகொண்டிருந்த ஹெலி ஒரு 500 யார் தூரத்திலை அந்தப் பென்னாம் பெரிய மரக்குத்தியைக் கட்டியிருந்த கயித்தையோ கம்பியையோ அறுத்துவிட்டது. என்ன புதினம், மரக்குத்தி நேரை கீழை விழேல்லை. அம்புமார்திரி முன்னாலை பாஞ்சு பதிஞ்சு வந்தது. நானும் சுபா அக்காவும் குளறிக்கொண்டே நிலத்திலை படுத்தம். அத்தான் கோடாலியைப் போட்டிட்டு குழந்தையைத் தூக்க ஓடிப்போனார்.

”குறிலைச்சதுபோலை எங்கடை வீட்டுக்குமேல மரக்குத்தி விழுந்தது. ஒடுபோட்ட பின்பக்கம் நொருங்கிப் போச்சு. அத்தான் அதுக்குள்ளை அம்பிட்டுச் செத்துப் போனார். வந்த சனங்கள் சதையையும் எலும்புகளையுந்தான் கூட்டியள்ளிச்சினம். குழந்தை

பிளாற்போட்ட முன்னறையிலை தொட்டிலுக்கை சுகமாகப் படுத்திருந்தது. சுபா அக்கா அழுததை வாழ்க்கையிலை முதலும் கடைசியுமாக அண்டைக் குத்தான் கண்டன்.

“எனக்கெண்டால் சின்னச் சின்ன விசயத்துக்குகூட கோபமும் அழுகையும் வரும். சுபா அக்கா நல்ல வடிவு. கலியாணஞ் செய்து ஒண்டரை வருசம்தான். குழந்தைக்கு வயசு ஆறுமாதம். எங்களுக்கு வேறே சகோதரங்கள் இல்லை. அத்தான் செத்ததைவிட சுபா அக்கா அழுதது என்றை நெஞ்சை வெடிக்கவைச்சவிடும்போலை இருந்தது. அவளைப் பாத்துத்தான் நான் அழுதன். கூட்டியள்ளின அத்தான்ரை சிதைஞ்சுபோன உடம்பை பின்வளவிலை காவோலை போட்டுச் சுட்டினம். சனங்களெல்லாம் உடனை கலைஞ்சு போவிட்டுது.

“சுபா அக்கா பிறகு அளேல்லை. நாங்கள் மூண்டுபேரும் குழந்தையை வைச்சுக்கொண்டு முன்னறையிலை படுத்தம். பகல் முழுவதும் பொம்பர்கள், ஹெலி குண்டு வீச்சு. வெடிச்சத்தம், இரவிலை கடல்லையிலிருந்து ஷெல்லடி, எங்கடை வீட்டுக்கு மேலாலை விடிய விடிய வானம்போலை ஷெல்லுகள் சீறிக்கொண்டு போனது.

“மற்ற நாள் 28ந் திகதி, நேத்துக்காலமை எங்கடை பக்கச் சனங்களெல்லாம் வதிரிப்பக்கம் ஓடிக்கொண்டிருந் தினம். கிட்ட வந்திட்டாங்களாம். சத்தங்கள் காதைப் பிளந்தன. நாங்களும் ஓடுவமோண்டு சுபா அக்காவைக் கேட்டன். நடக்கிறது நடக்கட்டும். நான் இங்கைதான் இருக்கப்போறன். நீ தேவையெண்டால் ஓடென்றாள். சுவரில் சாய்ந்து இருந்துகொண்டு குழந்தைக்குப் பால்கொடுத்தாள்.

“வடக்கு வேலியை வெட்டிக்கொண்டு ரண்டுபேர் வந்தாங்கள். ஆச்சி ஹோலுக்கை மூலையிலை ஒடுங்கி யிருந்தா. நான் இடிஞ்சுபோன பின்சுவர் இடுக்குக்கை படுத்துக் கொண்டு காவோலையாலை மூடிக்கொண்டு பாத்தன். சுபா அக்கா அசையேல்லை. ஒருதன் அவளையே வெறிச்சுப் பாத்துக்கொண்டு நிண்டான். மற்றவன் சுட்டுக் கொண்டே இடியாத முன்னறையையும் ஆச்சியையும் பாத்துப்போட்டு சுபா அக்காவைப் பாத்துக் கொண்டிருந்தவனை வர்ச சொன்னான். நாங்கள் சின்ன வயசிலை அப்புவோடை பெலியத்தையிலை இருந்தனாங்

கள். சிங்களம் நல்லாத் தெரியும். அந்த நோஞ்சான் நிண்ட இடத்தை விட்டு அசையவில்லை. "கண்ணி வெடியிலையோ துவக்கு வெடியிலையோ சாகிறேக்கு முதல் ரண்டு நிமிசம் அனுபவிச்சப்போட்டு வாறன்" எண்டான்.

"அவங்கள் போனாப்பிறகு உயிரோடையிருந்த குழந்தை யையும் தூரத்தை கிடந்த சுபா அக்கான்றை வெள்ளைப் பாவாடையையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆச்சியையும் கூட்டிக் கொண்டு இங்கை ஓடிவந்திட்டன். நீங்கள் ஆர், எப்பிடி இங்கை வந்தியன்?"

"என்றை பேர் முருகவேள். விடிஞ்சபோச்சு, எனக்குக் கொஞ்ச வேலைகிடக்கு வந்தாப்பிறகு சொல்லீறன்."

முருகவேள் கோயில் மடத்திற்குப் போனான். வதிரி வடக்கு சங்கக் கடையை உடைத்து உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டுவந்து உணவு சமைத்துக் கொடுக்க ஊர் இளைஞர்களும் கோயிற் சபையினரும் வந்துசேர்ந்த துடிப்பான இளைஞர் சிலரும் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது சங்கக்கடை இரவோடிவாக உடைத்துத் திருடப்பட்ட செய்தி வந்தது. திருடப்பட்ட பொருட்கள் நிச்சயமாக ஊருக்கு வெளியே போயிருக்க முடியாது - "இவற்றை நாங்கள் எடுத்து வருகிறோம்" என்றார்கள் சில இளைஞர்கள்.

அந்தச் சிறிய கிராமத்தில் மேற்கே திக்கம் வீதிக்கும் கிழக்கே இரட்டைத் துலாக் கிணற்றடி ஒழுங்கைக்குமிடையில் சுமார் பதினையாயிரத்திற்கும் அதிகமானோர் கூடியிருந்தார்கள்.

சில மணி நேரத்தில் சங்கக்கடையில் திருடப்பட்ட அரிசி மூட்டைகள், சீனி மூட்டைகள் என்பவற்றுடன் சைக்கிள் டயர்கள், கயிற்று முடிச்சுகள்கூட கோயில் மடத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்டன.

முருகவேளும் வேறுசில இளைஞர்களும் புதியதொரு பணிபற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வளவு சனத்திற்கும் ஒரு மலசல கூடம் கூட இல்லை. கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பகுதியிலிருந்து நாற்றம் வேறு. அயல்வீடுகளிலிருந்து வாளிகள், மண் வெட்டிகள்

கொண்டு வரப்பட்டன. அவர்கள் மலங்களை வாளி வாளியாக அள்ளி தூரத்தே கிடங்குகள் வெட்டிப் புதைத்தார்கள்.

இத்தாலிய மராச்சிட்டி குண்டுவீச்சு விமானங்கள் மீண்டும் குண்டுகளைப் பொழிந்தன. அவ்ரோ விமானத்திலிருந்து "பீப்பா எரி குண்டுகள்" போடப்பட்டன. 29. 30ந் திகதிகளில் வடமராட்சியில் 48 மணித்தியால ஊரடங்குச் சட்டமென்றும் மக்கள் யாவரும் சில குறித்த கோயில்களில் கூடியிருக்குமாறும் வானொலி மூலமும் ஹெலியிலிருந்து வீசிய துண்டுப் பிரகங்கள் மூலமும் அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தக் கடைசி நிமிடத்திலும் இப்பகுதிக் கூட்டறவுச் சங்க ஊழியர்கள் உயிரையும் துச்சமாக மதித்து அத்தியாவசிய பொருட்களை விநியோகிப்பதில் முனைப்பாக ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

ஒரு வட்டம் போட்ட அவ்ரோ விமானம் வடக்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் பறந்தவாறு பீப்பா எரி குண்டொன்றைப் போட்டது. அல்வாயில் வாத்தியார் வீடும் அயற்பகுதியும் தீப்பற்றி எரிந்தன. ஹெலியொன்று கோயிலைச் சுற்றிச் சுற்றி மிகத் தாழ்வாகப் பறந்துகொண்டிருந்தது. சனங்களெல்லாம் பதறித் துடித்தார்கள்.

" பிள்ளையாரே எங்களைக் காப்பாற்று."

" பிள்ளையாரே இந்தச் சனங்களைக் காப்பாற்று."

" அரோகரா. பிள்ளையாருக்கு அரோகரா."

நாஸ்திகம் பேசியவர்கள்கூட மரணதேவன் வானத்தில் வட்டமிட்டபோது அனாதரவான கையறு நிலையில்கடவுளை வேண்டி சனங்களுடன் சேர்ந்து வானதிர ஓலமிட்டார்கள். வெள்ளைத் துணிகளும் வெள்ளைச் சால்வைகளும் வானத்தை நோக்கி அசைக்கப்பட்டன.

சிவகாமியாச்சி அந்தச் சனநெரிசலிடையே எப்படியோ முருகவேளைத் தேடிப்பிடித்து அரசமரத்தடிக்குக் கூட்டி வந்தாள். குழந்தைக்கு மூச்சுப் பேச்சில்லை, இடைவிடாத வயிற்றுப்போக்கு உடல் சில்லிட்டது.

மைதிலி அழுதுகொண்டிருந்தாள். "ஆராவது டொக்டரைக்

கூட்டியாருங்கோ. என்ரை குழந்தைக்கு ஏதோ செய்யிது. உடனை போய்க் கூட்டியாருங்கோ.”

முருகவேள் குனிந்தமர்ந்து குழந்தையின் இமைகளை மேலுயர்த்திப் பார்த்தான். பின்னர் அதன் வாயைத் திறந்து நாக்கைத் தடவிப் பார்த்தான்.

”குழந்தைக்கு ஏதோ செய்யிது. நீங்கள் சும்மா இருக்கிறியள். உடனை ஓடிப்போய் ஆரையாவது கூட்டி யாருங்கோ” என்று அவனுடைய நெஞ்சிற் கை வைத்துத் தள்ளிவிட்டான்.

அவன் எழுந்து இரட்டைத்துலாக் கிணற்றடிக்கு அருகிலுள்ள டாக்குத்தர் வீட்டுக்கு ஓடினான். அங்கும் சனங்கள். டாக்குத்தர் தென்னை மரத்தின் கீழ் பங்கருக்குள் யாரோ ஒரு பெண்ணுக்குப் பிரசவம் பார்த்துக் கொண் டிருந்தார். ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தைக்கு பங்கரதாஸ் என்று பெயரிடும்படி யாரோ ஒருவர் பொருத்தமான ஆலோசனை கூறினார்.

முருகவேள் சேலைன் போத்திலை அலம்பல் வேலியில் கட்டினான். குழந்தையின் இடது புறங்கையில் நரம் பொன்றைத் தேடி லாவகமாக ஊசியைச் செலுத்தினான். கூட்டுக் குளிசையொன்றைத் திறந்து நீரிற் கரைத்து ஆலமிலையொன்றினால் குழந்தைக்குப் பருக்கினான். ஜீவனி பைக்கற்றுகளை சிவகாமியாச்சி அவனிடம் வாங்கி அவன் கூறியபடி கரைத்தாள். மைதிலியின் மடியெங்கும் குழந்தையின் மலம். மாற்றிக் கொள்வதற்கு உடையெதுவும் இல்லை.

குழந்தை கண்களைத் திறந்தது.

சிவகாமியாச்சி தான் உடுத்தியிருந்த நூற்சேலையில் நான்கு முழமளவில் கிழித்து மைதிலியிடம் கொடுத்தாள். குழந்தையின் மலம் தோய்ந்திருந்த மாலதியின் ஆடைகளைக் கழுவிவந்து அரசமரத்தின் அருகிலிருந்த அலம்பல் வேலியின் விரித்துவிட்டு முருகவேள் தனது வேலைகளுக்குப் போய் விட்டான்.

குழந்தை சிரித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. அந்த இளைஞனை யாரென்றறிந்துகொள்ளும் ஆர்வத்தை சிவகாமி யாச்சியால் அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை, மைதிலியாலும் தான். அருகிலிருந்த மீசைக்காரப் பெரிய வரிடம் அவனைத் தெரியுமோவென்று ஆச்சி கேட்டாள்.

" உவன் நவிண்டிலில் பொடியன். தாய் பிறந்த வீட்டுக்கை செத்துப்போனாள். அண்டு முதற் கொண்டு தேப்பன்தான் இவனை வளத்தூளாக் சீயிருக்கிறான்.முந்த நாள்க் காலமைதேப்பன் பனையிலை தொழில் செய்து கொண்டிருக்கேக்கை கீழை வந்தவங்களிலை ஒருதன் சுட்டுப்போட்டான் பனையிலையிருந்து அவன் மனிசன் அணிலைப்போலை விழுந்து செத்துப்போனாள். உவன் பொடியன் மெடிக்கல் கொலிச்சிலை படிச்சப்போட்டு பெரியஸ்பத்திரியிலை "இன்ரேண்ஷிப் செய்யிறான்."

மைதிலி அதிர்ந்துபோனாள். "சுபா அக்கா செத் தண்டைக்குத்தான் - அதே 28.05.1987 ஆம் திகதிதான் முருகவேளின்ரை தேப்பனும் செத்திருக்கிறார்" என்றாள்.

விடிய விடிய ஆட்டிலறி ஷெல்கள் கோயிலுக்கு மேலாக கோட்டை வாணங்களைப்போல சீறிப்பறந்தன. அவை எங்கோ விழுந்து வெடிக்கும் சத்தங்களும் இடைவிடாது கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

" முத்துமாரி அம்மன் கோயிலை ஷெல் விழுந்ததாம்".

அக்கோயிலிலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடியிருந் தனர். நூறுபேருக்குமேல் செத்துப்போனதாகத் தகவல் வந்தது. அல்வாயில் ஒரு குடும்பத்தின் மூன்று தலைமுறை யினர் ஒன்றாக இறந்துவிட்டனர். சதைக் குவியல்களை வண்டியில் ஏற்றி வெளியே கொண்டுசென்று காவோலைகள் போட்டு எரித்தனர்.

" எளிய சாதியன் கோயிலுக்கை போனது அம்மனுக்குப் பொறுக்கேல்லை. அதுதான் உப்பிடி நடந்திருக்கு. உந்தச் சேட்டையளை அம்மளாததை பொறுக்கமாட்டா" மீசைக்காரப் பெரியவர் சொல்லி வாய்மூடமுன் சுழிப் பேணியை எடுத்து அவருடைய முகத்தில்

வீசியெறிந்தாள் மைதிலி. பெரியவர் வீரிட்டலறினார்.

முப்பதாந் திகதி அதிகாலையில் முருகவேளும் நண்பர்களும் மீண்டும் வாளிகளுடனும் மண்ணெட்டிகளுடனும் புறப்பட்டனர்.

திடீரென்று சுற்றிவர சூட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டன. சனங்கள் மீண்டும் அல்லோல கல்லோப்பட்டார்கள்.

”இங்கையும் வந்திட்டாங்கள்.”

பதினையாயிரம் மக்கள் நெருங்கிக் கூடியிருந்த இடத்தில் மர இலைகளின் சல்சலப்புகள் மட்டுமே கேட்டன.

”நவத்தண்ட..... நவத்தண்ட.....நவத்தண்ட.....” உரத்த உத்தரவுகள், சூட்டுச் சத்தங்கள் நின்றன.

முதியவர்கள் எழுந்து சென்று பேசினார்கள்.

பதினைந்து வயதிற்கும் முப்பது வயதிற்கும் இடைப்பட்ட இளைஞனை மாத்திரம் அழைத்துச் சென்று ஓரிடத்தில் கூட்டம் வைத்து அறிவுரைகள் கூறியபின் திருப்பி அனுப்புவதாகக் கூறினார்கள்.

பல பெற்றோர்கள் தாமாகவே முன்வந்து பிள்ளைகளை அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள். பூவற்கரையிலிருந்து மட்டும் 746 இளைஞர்கள் அதிபர் வீட்டிற்கு முன்னாற் செல்லும் வீதி வழியே கூட்டிச் செல்லப்பட்டார்கள்.

மைதிலி நிலைமையை ஊகித்தறிந்து பதைபதைத்தாள்.

குலசேகர உடையார் மனைவி சிவகாமியாச்சியிடமிருந்து குழந்தையைப் பறித்துக் கொண்டு ஓடினாள்.

கூட்டிச் செல்லப்பட்ட இளைஞர் கூட்டத்தின் கடைசியாளாக முருகவேள் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பின்னால்

சென்றுகொண்டிருந்த சீருடைக்காரரிடம் குழந்தையைக் காட்டி,

"இக் குழந்தையின் தந்தையை - அதோ அந்த மண்ணிற ரீ சேட் போட்டிருப்பவரை விட்டுவிடுங்கள்" என்று சுத்தமான சிங்களத்தில் கெஞ்சினாள்.

"உனது கணவரா? எங்கே உனது கழுத்தில் தாலியைக் காணவில்லையே" என்றான் அவன் அதே தாய்மொழியில்.

"இதோ இங்கேயிருக்கிறது." முருகவேள் கழுவிக் கொடுத்த சுபா அக்காவின் வெள்ளைப் பாவாடைப் பொக்கற்றிலிருந்து குழந்தையின் தடித்த அரைஞாண் கொடியை எடுத்துக் காட்டினாள்.

தனது குழந்தையையும் மனைவியையும் நினைத்த அவன் குழந்தையை மைதிலியிடம் வாங்கி வாஞ்சையுடன் கொஞ்சிவிட்டு முருகவேளிடம் கொடுத்தான்.

சீருடைக்காரர் 745 இளைஞர்களைக் கூட்டிச் சென்றார்கள்.

ஓர் உண்மைக் காகம் செத்துப் போச்சு.

பாடசாலையின் பின்புறத்தே விசாலித்து வளர்ந்திருந்த அந்தத்தேக்க மரம் மதிற் சுவருக்கு அப்பாலும் கிளைகளை அகல விரித்து 27வது ஒழுங்கையின் வான் பரப்பை ஆக்கிரமித்து நிழலைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. முற்றிச் சிவந்து பழுத்த தேக்கம் பழங்கள் அங்காங்கே வீழ்ந்திருந்தன. அவற்றைப் பொறுக்கியெடுத்துக் கொண்டு மதிலருகே சென்று அமர்ந்தான் அந்தச் சடாமுடி.

அந்த ஹிப்பி யாரென்று விபரிக்க வேண்டியதில்லை. மனிதனின் தனித்துவங்களையும், மனிதனால் உருவாக் கப்பட்ட சட்டவரம்புகளையும் புலியியல் எல்லைக்கோடு களையும் உதறித் தள்ளும் மார்க்கம்தானே ஹிப்பியிசம், அவன் பேர்க்கிலியிலிருந்தோ அல்லது வேறெந்த இடத்திலிருந்தோ வந்திருக்கலாம். இவ்வாறான வரம்புமுறையற்ற வாழ்க்கை நெறியினை வகுத்துக் கொண்டால் புதிதொரு முகமூடி கிடைக்கிறது. திறந்த வெளியில் வெய்யிலிற் காய்ந்து. மழையில் நனைந்து இயற்கை வசப்படுத்தலுக்கு ஆளாகும்போது கட்டுப்பாட் டெல்லையற்ற சர்வதேச இனமொன்றின் சிறப்பு முத்திரை விழுகிறது.

இன்னும் சொல்லப்போனால் முழங்கால் உயரத்திற்கு பருத்தித் துணியொன்றைச் சுற்றிக் கொண்டு விரும்பும்போது அதே துணியில் சட்டையொன்றைப் போட்டுக் கொண்டு எந்தச் சேற்றிலும் எந்தச் சுகதியிலும் எவ்விதக் கூச்சமுமின்றி கயாதீனமாக, விட்டேற்றித்தனமாக அமரக்கூடிய சந்நியாசித் தன்மை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்தச் சர்வகலாசாலைப் பட்டத்தைப் பெற்றுவிட்டால், யார், என்ன தொழில், எந்த இனம், எந்த மதம், எந்த நாடு என்ற கேள்விகளுக்கே இடமிருக்காது. தனித்துவங்கள், எல்லைச் சட்டங்கள் எதுவுமே அற்ற நிலையில் அவன் அவளாகவே கருதப்படுகிறான். அவள் அவளாகவே கருதப்படுகிறாள். சிலபோது அவன் அவள் என்ற பேதங்களும் அற்றுப் போகின்றன.

மதிற் சுவரிற் சாய்ந்து கால்களை நீட்டினான். பெரிய கல்லொன்றில் தேக்கம் பழுத்தை வைத்து மற்றொரு கல்லினால்

குத்தினான். உள்ளேயிருந்த பருப்பு சுவையாக இருந்தது. பெரிய பழமொன்றைத் தேடியெடுத்து கல்லில் வைத்து மறுகல்லினால் குத்தினான். தேக்கம் பழம் வழக்கி ஓடிவிட்டது. மீண்டும் அதனையெடுத்த இடது கையினால் பிடித்துக் கொண்டு வலது கையிலிருந்த கருங்கல்லினால் மறுபடியும் ஒங்கிக் குத்தினான். துடித்துப் பதைத்துக் கொண்டு கையை உதறினான். இடது சுட்டு விரவிலிருந்து இரத்தம் கசிந்தது.

இரத்தம்..... சுட்டு விரலை வாயில் வைத்த மெதுவாக உறிஞ்சினான். வலி குறைந்து இரத்தம் இனித்தது. மனித இரத்தம் வாயிலிட்டுச் சுவைக்காத போது கூட இனித்ததை அவன் நினைவு கூர்ந்தான்.

உச்சி மீது சளாரென்று ஏதோ விழுந்து சிதறியது. வலது கையால் அதனை வழித்தான். விரல்களில் சூடான பிசுபிசுப்பு, நிமிர்ந்து பார்த்தான். காகமொன்று விரரென்று பறந்து சென்று எதிர் வீட்டு மதிலில் அமர்ந்தது. வலது கை விரல்களை மூக்கருகே கொண்டு சென்று சிறிதுநேரம் நுகர்ந்தான். பின்னர் காவிச் சட்டையில் விரல்களைத் துடைத்தான்.

எதிர் வீட்டு முற்றத்துப் புற்றரையில் குழந்தையொன்று விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. ஹிப்பியின் தலையில் அபிஷேகம் செய்த காகம் குழந்தை வைத்திருந்த கேக் துண்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. குழந்தையின் அருகில் வேலைக்காரப் பையன் கையில் கெற்றப்போல்ற்றுடன் காவல் புரிந்தான். கண் மூடித் திறப்பதற்குள் காகம் கேக்குண்டுன் தேக்க மரக்கிளையில் வந்தமர்ந்தது.

ஹிப்பி அழுதுகொண்டிருந்த குழந்தையையும் மதிற் சுவரின் பின்னாற் பதுங்கிய வேலைக்காரப் பையனையும் மரக்கிளையில் கேக் துண்டுடன் அமர்ந்திருந்த காகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். கெற்றப்போல்தின் குறி பிசுபிசுவேயில்லை. தலையில் அடிபட்ட காகம் தரையில் வீழ்ந்து துடித்துச் சிறகடித்தது. சிறிதுநேரத்தில் துடிப்பும் ஓய்ந்து விட்டது.

காகங்கள்.... காகங்கள்.... காகங்கள்.... செத்த காகத்தைச் சுற்றியமர்ந்து பல்வேறு சுருதிகளில் இரைந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் செத்த காகத்தினருகே கிடந்த கேக் துண்டை எந்தக் காகமும் சீண்டவில்லை. ஆட்டோ ரிக்ஷாவொன்று அலறிக்கொண்டு விசர் பிடித்து ஓடியது. நிலத்திலிருந்த காகங்கள் மரக்கிளையில் அமர்ந்தன.

பாலர் வகுப்புக்கள் முடிந்து பாடசாலை உயிர் பெற்றது. குழந்தைகளைக் கூட்டிச் செல்ல அப்பாமாரும், அம்மாமாரும், ஆயாக்களும், சாரதிகளும் வந்தார்கள். சின்னக் கார்கள், பெரிய கார்கள், பிக்அப்புகள், வான்கள், ஜீப்புகள், அரசு கூட்டுத்தாபன தனியார்துறை வாகனங்கள், மோட்டார் சைக்கிள்கள், ஆட்டோ ரிக்ஷாக்கள், செருப்பணிந்த, அணியாத கால்கள் குழந்தைகளைக் கூட்டிச் சென்றன. இழவு காத்த காகங்கள் சிதறிப் பறந்தன.

அரை மணித்தியால அமளியின் பின் மீண்டும் அமைதி. சின்ன முதுகுகளில்பெரிய புத்தகப் பைகளைச் சுமந்தபடி சில குழதைகள் ஊர்ந்து வந்தன.

”ஹாய் நிஸாம் இங்கே வாவேன்”

”என்ன ரவி?”

நிஸாமுடன் மெனிக்காவும் கணபதிநாதனும் கை கோர்த்து வந்தார்கள். கணபதிநாதனுடைய சப்பாத்து லேஸ் அவிழ்ந்து விட்டது. மெனிக்கா நிஸாமின் கையை விட்டுவிட்டு தனது முதுகிலிருந்த புத்தகப் பையை இறக்கி வைத்தாள். பெரிய மனுஷித் தோரணையில் குனிந்தமர்ந்து கணபதிநாதனின் சப்பாத்து லேஸைக் கட்டிவிட்டாள். நிஸாம் ரவிக்கருகே சென்று விட்டான். கணபதிநாதன் மெனிக் காவின் புத்தகப் பையைத் தூக்கி அவளுடைய முதுகில் கொழுவுவதற்கு உதவினான். இருவரும் ரவி நின்றிருந்த இடத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள்.

”ஓ ஆண்டவரே, ஓர் உண்மைக் காகம் செத்துப் போச்சே” மெனிக்கா மினோனின் கண்கள் கலங்கின. அவள் விம்மினாள். ரவி காகத்தைக் காலால் புரட்டினான். கணபதிநாதன் அவனைத் தடுத்து விட்டான்.

” பாவம் ரவி அதைக் காலால தள்ளாதே”

” அதுதான் செத்துப் போச்சே, பிறகென்ன பாவம்” என்றான் ரவி. ஜினசேன கிரிக்கெட் மட்டையுடன் ஓடி வந்தான். கணபதிநாதனின் அகலப்பரப்பிய கால்களினூடு தலையை நுழைத்தான்.

” ஐயோ கடவுளே இந்தக் காகம் செத்துப் போச்சே”. கிரிக்கெட் மட்டையை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு இரண்டு கைகளாலும் காகத்தை மெதுவாகத் தூக்கினான். அதனுடைய தலையில் அடிபட்டிருந்தது வலது கண் சிதறியிருந்தது.

” பிராணிகளைக் கொல்லக் கூடாதென்று புத்த பெருமான் சொல்லியிருக்கிறாராம். சென்ற ஞாயிற்றுக் கிழமை அக்காவோடு வாலுக்காறமய பன்சலைக்குப் போனேன். சமய வகுப்பில் தம்மானந்த தேரோ சொன்னார்”, என்றான் ஜினசேன.

மெனிக்கா இன்னமும் விம்மிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரை கணபதிநாதன் கையினால் துடைத்தான். பின்னர் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவனாக தனது பாக்கெட்டிலிருந்த கைக்குட்டையை எடுத்து இரண்டு கண்களையும் துடைத்துவிட்டான்.

” மெனிக்கா நீ அழக்கூடாது. யாராவது செத்தால் சொந்தக் காரர்கள் தான் அழுவார்கள். காகம் உனக்குச் சொந்தமா?”

” நான் செத்துப் போனால் நீ அழுவாயா கணபதி?”

” ஒம். கட்டாயம் அழுவேன்”

” நான் உனக்குச் சொந்தமில்லையே?”

” அதுவும் சரிதான். அப்போ நீ அழு. நான் கண்ணீரைத் துடைக்கவில்லை” என்றான் கணபதிநாதன்.

” எனக்கும் பாவமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அழுகை வரமாட்டேனென்கிறதே. அது சரி இந்தக் காகத்தை யாரோ அடித்துக்

கொன்றிருக்கிறார்கள். கொல்வதற்கு முன் ஓதியிருப்பார்களா?" நிஸாம் கேட்டான்.

"தெரியாது. நான் வரும்போது இந்த அங்கின் மட்டும் தான் இருந்தார்" என்றான் ரவி.

எல்லாக் குழந்தைகளும் அந்தக் ஹிப்பியைப் பார்த்தார்கள். கல்லொன்றில் அமர்ந்துகொண்டு இடது சுட்டு விரலை வாயில் வைத்தவாறு அவர்களின் ஆங்கில உரையாடலை உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். எவ்வளவுதான் தன்னைத்தானே தனியனாக்கிக் கொண்டாலும் ஒரு குழந்தை தன்னை முறை சொல்லிக் குறிப்பிட்டது இனம் புரியாத மகிழ்ச்சிக் கிறுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. எத்தனையோ ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து வந்தவனை அந்தக் குழந்தைகள் சொந்தங் கொண்டாடின. அவன் நெகிழ்ந்து போனான்.

சிக்கடித்துச் சுருண்டிருந்த சடாமுடி தோள் வரை தொங்க, ஆஜானுபாகுவான தோற்றமுள்ள அவன் மெள்ள எழுந்து குழந்தைகளிடம் வந்தான். "அங்கிள், பாவம்! இந்தக் காகத்தை யாரோ கொன்றுவிட்டார்கள். இதனைக் கொன்றவனைப் பார்த்தீர்களா?" ரவி கேட்டான்.

"ஆம் பார்த்தேன்" அவனுடைய சடாமுடி முன்னும் பின்னும் ஆடுவதை மெனிக்கா வேடிக்கை பார்த்தான். இந்தக் காகத்தை அவன் கெற்றப்போல்ற்றில் கல் வைத்து அடித்துக் கொன்றான். எனக்கு அவனைத் தெரியும். அது சரி, நீங்கள் அவனை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?"

"அவனுக்குத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். அவன் குற்றமிழைத்து விட்டான். குற்றம் புரிபவர்கள் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ரீச்சர் சொல்லுவார்" என்றான் கணபதிநாதன்.

"அங்கிள், அவனுக்குத் தண்டனை கொடுத்து விட்டால் செத்துப் போன காகத்திற்கு உயிர் வருமா, அழகாகப் பாட்டுப்பாடி வடையைக் கீழே போடுமா?" ஜினசேன வெகுளித்தனமாகக் கேட்டான்.

"இல்லை, செத்துப்போன காகம் செத்துப் போனதுதான். அதனைக் கொன்றவன் காகம் புரிந்த குற்றத்திற்குத்தான் தண்டனை கொடுத்தான். ஆனால் காகத்திற்குச் சரியானது எது, பிழையானது எது என்று தெரியாது. எப்படியோ அவன் காகத்தை அடித்தற்குச் சரியான காரணம் இருந்தது. எத்தனையோ பேர் காரணமேயில்லாமல், குற்றஞ் செய்யாதவர்களுக்கும் தண்டனை கொடுக்கிறார்கள்," என்றான் ஹிப்பி

"அப்படியானால் ரீச்சருக்குச் சொல்ல வேண்டும் அங்கிள். குற்றம் செய்தவர்கள் செத்துப் போனால் நரகம் கிடைக்கும். நன்மை செய்தவர்கள் செத்துப் போனால் சொர்க்கம் கிடைக்கும்" அவனை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு மெனிக்கா கூறினாள்.

"ஓ அப்படியானால் எனக்கு நரகம்தான் கிடைக்கும்" என்றான் உறிப்பி.

"நீங்கள் குற்றம் செய்தீர்களா?" ரவி கேட்டான்.

"ஆம். நான் பல குற்றங்களைச் செய்து விட்டேன்."

"அங்கிள், வளர்ந்தவர்கள் குற்றஞ் செய்வதில்லையென்று ரீச்சர் சொன்னார். நீங்கள் எவ்வளவு உயரமாக வளர்ந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் குற்றமே செய்ய மாட்டீர்கள்" என்றான் கணபதிநாதன்.

"எனது உடல்மட்டும்தான் வளர்ந்திருக்கிறது. அப்போது உள்ளம் வளரவேயில்லை. உள்ளங்கள் வளராத மனிதரார்தான் உலக யுத்தங்களே நடைபெறுகின்றன," என்றான் ஹிப்பி.

"மெனிக்கா, உள்ளமென்றால் என்ன? உலக யுத்தமென்றால் என்ன?" கணபதி நாதன் மெனிக்காவிடம் கேட்டான்.

"நாளைக்கு ரீச்சரிடம் கேட்போம் தெரியாத விஷயங்களை ரீச்சரிடம்தான் கேட்க வேண்டுமென்று அம்மா சொல்லுவா" என்றாள் மெனிக்கா. "அங்கிள், நீங்கள் என்ன குற்றஞ் செய்தீர்கள்." ரவி

கேட்டான்.

"ஒன்று இரண்டல்ல. பல குற்றங்களைச் செய்துவிட்டேன். குடிசைகள், கோயில்கள், பாடசாலைகள், வைத்தியசாலைகள் மீதெல்லாம் குண்டுகள் போட்டேன். கிராமங்களை, நகரங்களை தீ மூட்டி எரித்து நாசஞ் செய்தேன். எனக்கு முன்பின் தெரியாத மக்களையெல்லாம் குண்டு வீசியும், துப்பாக்கியாற் சுட்டும் கொன்றேன். அவர்எல்லாம் இந்தக் காகத்தைப் போலச் செத்தார்கள்" கண்களில் நீர் மல்க கம்மிய குரலிற் கூறினான்.

ஜினசேன காகத்தை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு தலை தெறிக்க ஓடினான். மெனிக்காவைத் தவிர மற்றைய மூவரும் ஜினசேனாவின் பின்னால் ஓடிவிட்டார்கள்.

"அங்கிள் நீங்கள் கர்த்தரிடம் மன்றாடுங்கள். அவர் உங்களை மன்னித்து ரட்சிப்பார்" என்றாள் மெனிக்கா.

"ஆம், எனது குற்றங்களை இப்பொழுதுதான் கர்த்தரிடம் கூறினேன்." வாழ்க்கையில் முதன்முறையாக அழுதான்.

"அங்கிள்." அண்ணாந்து பார்த்துக் கூப்பிட்டாள் மெனிக்கா மினோன்.

அவன் முழந்தாளிட்டு அவள் முன் அமர்ந்தான். "வளர்ந்தவர்கள் அழக்கடாது." உரோமம் மண்டிய அழுக்குக் கன்னங்களை குண்டுக் கைகளின் சின்ன விரல்கள் துடைத்து விட்டன. இரண்டு கன்னங்களிலும் மாறி மாறி முத்தமிட்டாள். ஜினசேன போட்டு விட்டுச் சென்ற கிரிக்கெட் மட்டையை எடுத்துக்கொண்டு நடந்தாள்.

"தத்து"

வீட்டில் விற்பனையாகி எஞ்சிய பிட்டுக்களை பெரும்பனை யோலைப் பெட்டியில் அடுக்கி வட்டச் சுளகால் மூடிவிட்டு நிமிர்ந்தாள். எதிரே ராசாத்தி நின்று கொண்டிருந்தான். பால் வடியும் அந்தப் பிஞ்சு முகத்தை ஒரு கணம் உற்று நோக்கிவிட்டு பெட்டியைத் தூக்கி தலையில்வைத்துக் கொண்டு இங்கிலியாவத்தையினுடாக நடந்து சென்றாள்.

"இவன் ராசாத்தி ஒரு சொல்வழியும் கேக்கிறேல்லை. எத்தினைதரம் சொன்னன் இந்தக் காலில் புண் மாறும்வரைக் கெண்டாலும் வீட்டை நிக்கச் சொல்லி. மருந்து கட்டினாப் போலைமட்டும் புண் மாறிப்போமே. சவுக்கஞ் சுடலைப் பத்தையளுக்கை கடக்கரையிலை விடிய விடியக் கண்முளிச்ச நிக்கிறானாம். பூச்சி பொடுகுகள் கடிச்சத் தடிச்ச இடங்களைச் சொறிஞ்ச ஷெறிஞ்ச நெக விசமாக்கிப்போட்டுது. அவங்களும் - இவனை விட்டாத்தானே. அவங்கள் விட்டாலும் இவன் கேட்டாத்தானே. இண்டைக்கு இவனைப் போகவிடக்கூடாது, எப்பிடியெண்டாலும் மறிச்சப்போட வேணும்."

விசாலித்துக் கிளை பரப்பிய விருட்சங்களின் கீழே சிறிதும் பெரிதுமாய் வாகனங்கள் நிற்குகொண்டிருந்தன. உருக்குப் பறவைகள், உலோகத் தும்பிகள் என்பவற்றின் நேரடிப் பார்வையிலிருந்து அரச மரங்களும் ஆலமரங்களும் அவற்றிற்கு அபயமளித்தன.

வடக்கொழுங்கையால் புறப்பட்ட புட்டாச்சி தெற் கொழுங்கையால் திரும்பினாள். தலையில் வட்டச் சுளகின் மேலே ஒலைப்பெட்டி இருந்தது. ட்ஸன் பிக் அப்பினுள் சோம்பிக்கிடந்த தடியன் ஆச்சியைக் கண்டதும் குதித்தோடி வந்தான்.

"ஆச்சி, முத்திரையளை எங்கையெண்ண வைச்சனி? சங்கக் கடை பூட்டேன்னம் போவிட்டுவந்தால் நல்லது."

ஆச்சி எதுவுமே பேசாமல் வேகமாக நடந்தாள். தடியன் ஓட்டமும் நடையுமாக அவனருகே வந்துவிட்டான்.

“என்னனை பேசாமல் வாறாய்?”

“உன்னோடை எனக்கென்ன பேச்சு, நீங்களேதும் சொல்லுப் பறைச்சல் கேட்டாத்தானே.”

“என்னனை நடந்தது? விபரமாகச் சொன்னாத்தானே தெரியும்.”

“எட தடியா, உனக்கெத்தினைதரஞ் சொல்லியிருப்பன் அவன் ராசாத்தியை காலில் புண் மாறினாப்போலை கூட்டிக் கொண்டு போகச்சொல்லி. இண்டைக்கு அவனைக் கூட்டிக் கொண்டுபோனியோ வரும் வில்லங்கம், ”அவளுடைய ஓங்கியொலித்த குரல் திடீரெனத் தணிந்து கெஞ்சியது. ”அவன் பிஞ்சுக் குழந்தையடா. ஒரு ரண்டு மூண்டு நாளைக்கெண்டாலும் வீட்டிலை நிக்கட்டுக்கும்.”

ராசாத்தி அடுக்களைக் குந்தில் அமர்ந்தவாறே தூங்கிப்போனான். அவனுடைய கால் புண்ணில் ஈக்கள் தேன் குடித்தன.

அசவிலிருந்து தனது குருத்தோலைப் பாயை உருவியெடுத்து மாலுக்குள் விரித்தாள். ஒத்தாப்புக் கூரையில் காயப்போட்டிருந்த தலையணையை எடுத்துவந்து பாயிற் போட்டு அதன் மேல் தனது வெள்ளவத்தை நூற் சேலையை விரித்தாள். பின்னர் அடுக்களைக் குந்தருகே வந்து ராசாத்தியின் சரிந்திருந்த தலையை நிமிர்த்தினாள். அவளுடைய கைபட்டதும் அவனுடைய வலது கரம் இடுப்புப் பட்டிக்கும் இடது கரம் கழுத்திலிருந்த கறுத்த நூலுக்கும் சென்றன.

அடுக்களைக்குள் சென்ற தடியன் இரண்டு நூர்க் கடகங்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். ஆச்சி ராசாத்தியைப் பாயில் வளர்த்தியிட்டு விரித்திருந்த சேலையின் மறு தொங்கலால் அவனைப் போர்த்திவிட்டாள்.

“எட தடியா. கடகங்களை உதிலை வைச்சிட்டு இங்கையொருக்கால் வந்து பார்.” ராசாத்தியின் உடம்பு அனலாய்க்

கொதித்தது. கண்களைத் திறந்து தடியனைப் பார்த்தான்.

“ராசாத்தி, கொம்மாவாணை இண்டை இரவுக்கு நீ வரக்கூடாது.”

ராசாத்தி சிரித்தான். தனது கண் முன்னாலேயே இளம் தாயும் பருவமடைந்து சில நாட்களே ஆகியிருந்த பூப்போன்ற தங்கையும் ஓநாய்களால் மாறி மாறிக் குதறப்பட்டுச் சாகடிக்கப்பட்ட காட்சி மனத் திரையில் ஓடி உறைந்தது. திடீரென்று எழுந்து குந்தியமர்ந்துகொண்டு முழங்கால்களைக் கைகளால் கட்டியவாறு ஆச்சியைப் பார்த்து மீண்டும் சிரித்தான். விளாதிமிர் இலியனோவிச் சிறுவனாக இருந்தபோது அண்ணன் அலெக்ஸாந்தர் தூக்கிலிடப் பட்டமையைக் கூறும் வரிகள் இதயக் கம்பியூட்டரின் திரையில் வலமிருந்து இடமாக மெதுவே நகர்ந்து மறைந்தன.

“ஆச்சி, நான் ரண்டு துலாக் கிணத்தடிக்குப் போய் டாக்குத்தரை வ” ச.ச. டடிப் போட்டு அப்படியே சங்கக் கடைக்கும் போயிட்டு வாறன். ”

மூலைக்கைமரத்தில் செருகியிருந்த லக்ஸ்பிறே பெட்டியை ருவியெடுத்தான். அதற்குள்ளிருந்த இருபத்தி நான்கு உணவு முத்திரைகளையும் எண்ணியெடுத்து தடியனிடம் கொடுத்தான்.

படலையடியில் இரண்டு சின்னக் குரல்கள், “ மலடி, மலடி, டாட்டுப் பாசல் கொண்டுவந்திருக்கிறம், வந்து கொண்டு போ” எஸ் ; கோரஸில் கூப்பிட்டன.

“ஆரடா தறுதலைகள் என்னை மலடியெண்ணிறது? எனக்கிப்ப இருபத்திநாலு பிள்ளையள் இருக்கிதுகள். ஒருதரும் என்னை மலடியெண்டு கூப்பிடேலாது. மலடியெண்டு கூப்பிட்டால் தலையை நுள்ளிச் சொதி வைச்சுப்போடுவன்,” என்று உரக்கச் சத்தமிட்டவாறே படலையடிக்குச் சென்றாள். அவளுடைய தங்கைவழிப் பேரப்பிள்ளைகள் இருவர் பொலித்தீன் பைகளில் இவ்விரண்டு சாப்பாட்டுப் பாசல்களைக் கொண்டுவந்திருந்தார்கள்.

முன்பெல்லாம் பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் இவர்களுட்பட

அயலிலுள்ள சிறுவர், சிறுமிகள் எல்லோருமே மலடி வீட்டிற்குத் தான்கும்மா மலடிப்பார்கள். "மலடி" என்ற சொல்லை தமது பெற்றார்களிடமிருந்தே இந்தச் சிறிசுகள் கவிகரித்துக்கொண்டன. இந்தச் சொல் இதயத்தை எவ்வளவு குருரமாகத் தாக்கி வதைக்குமென்பதை அந்தச் சிறிசுகள் அறிந்திருக்கவில்லை. வக்கரித்த மனம்படைத்த பெரிசுகள் இதன் பொருளை அவர்ளுக்குக் கூறவுமில்லை. 'பொடியன்' இந்த வீட்டிற்குக் குடிவந்த பின்னர் சிறுவர், சிறுமியர் முன்னரைப்போல படலைக்குள்ளே வந்துசெல்வதில்லை.

இரண்டு மணியாவதற்குள் இருபத்தாறு பாசல்கள் வந்துசேர்ந்துவிட்டன. அயலிலுள்ளவர்கள் தாமே சுயவிருப்பின் பேரில் முறைவகுத்து உணவுகளை அனுப்புவது வழக்கமாகிவிட்டது. ஏதாவதொருவீட்டில் ஏதாவதொரு விசேஷம் நிகழ்ந்தால் அன்று அந்த வீடே ஆச்சிவீட்டுப் பொடியன் எல்லோருக்கும் உணவனுப்பும். எல்லா வீடுகளிலும் அடுப்பெரியாத நாட்களும் வந்துபோவதுண்டு.

ஆனால், இமயமே இடிந்து விழுந்தாலும் ஆச்சி தனது பிள்ளைகளை முழுப்பட்டினியோடருக்கவிடமாட்டாள். அவ்வாறான நாட்களில் ஆச்சியின் புட்டுக் குழலும் பொடியங்களின் உருக்குக் குழல்களும் ஓயாது வேலை செய்து கொண்டேயிருக்கும்.

தடியன் முதலில் டாக்டர் வீட்டிற்குப் போனான். அதிகாலையில் வந்து இலக்கமெடுத்துக் காத்திருந்த நோயாளிகள்கூட அவனை உள்ளே போகச் சொன்னார்கள். அறையைவிட்டு வெளியே வந்த டாக்டர் மீண்டும் அறையினுட் சென்று மருந்துப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

சந்தியில் நின்ற இரு சிறுவர்கள் இவர்களைக் கண்டதும் அறிமுகப் புன்னகைக் கீற்றுக்களை இதழ்களிற் தவழ விட்டார்கள். விருட்சங்களின் கீழிருந்த கரும்பச்சை நிற வாகனமொன்று அக்குவேறு ஆணிவேறாகக் கழற்றப்பட்டு, சுத்தமாக்கப்பட்டு மீண்டும் வெகு துரிதமாகப் பொருத்தப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கூப்பன்களை இழந்து உணவு முத்திரைகளைப் பெற்றவர்களின்

வீடுகளிலுள்ள பெண்கள் சிலர் சங்கக் கடையில் ஓலைப்பெட்டிகள், போத்தல்கள், பொலித்தீன் பைகளுடன் காத்திருந்தார்கள். இவ்வாரமும் மண்ணெண்ணெய் வரவில்லை. எனவே பச்சை, சிவப்பு, வெள்ளை நிறப் போத்தல்களும் பிளாஸ்டிக், தகரக் கொள்கலன்களும் விறாந்தையின் தென்மேற்கு மூலையில் கூட்டம் கூடின.

கிளை 'முகாமையாளரை மொய்த்திருந்த பெண்கள் விலகி இடம்விட்டார்கள். தனது முறை வரும் போது தன்னைக் கூப்பிடச் சொல்லிவிட்டு மேற்குப்புறப் படியில் அமர்ந்தான். இரண்டு குழந்தைகள் ஒரு பூனைக்குட்டியுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தக் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து விளையாட வேண்டும் போலிருந்தது. அந்த ஆசையையும் அடக்கிக் கொண்டு வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"இந்த ராசாத்தி எவ்வளவு அற்புதமானவன். மையிருட்டிற்கூட ஓர் ஆந்தை, அகிலான் அசைய முடியாது. பார்வைக்குப் பரம சாதுவாகவும் நோஞ்சானாகவும் அப்பாவிபோலவும் இருக்கிறான். செயற்படும்போதோ கரும்பனையின் வைரம் உடலிற் பாய்ந்துவிடுகிறது. நிதானத்துடன் கூடிய கனவேகம். உண்மையில் ராசாத்தி ராசாத்திதான்."

ராசாத்திக்குக் காய்ச்சல் விட்டுவிட்டது. ஆச்சி கையுரலில் நாறல் பாக்கும் வெற்றிலையும் போட்டு இடித்துக் கொண்டிருந்தான். மதிய போசனம் முடித்த அறுவர் பலத்த ஆராய்ச்சியொன்றில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

"உலகத்திலையுள்ள மிகக் கொடிய இரசாயனப் பொருள் ஆர்சனிக் அமிலந்தான்."

"பாதரசத்தையுஞ் சொல்லாந்தானே?"

"இல்லை, சயனைந்தான் சரியான கொடிய இரசாயனப் பொருள்."

"நான் சொல்லட்டே", குரல்வந்த திசையில் அறுவரும்

நோக்கினார்கள். மிக அருமையாகவே வாயைத் திறக்கும் ராசாத்திதான் கூறினான்.

“ சொல்லன் கேப்பம்,” என்றான் அறுவரில் ஒருவன்.

“ நீங்கள் சொல்லிற எல்லா இரசாயனப் பொருள்களும் உடம்பிலை பட்டாந்தான் கொடியவை. ஆனால் பாத் மாத்திரத்திலேயே கண்வில்லைகளுடாக விளித்திரையை அடைஞ்சு காவி நரம்புகள் மூலம் மூளையின் பார்வை மண்டலத்துக்குப் போய் மத்திய நரம்பு மண்டலக் கூட்டுப்பாட்டுப் பிரிவையடைஞ்சு அங்கை பௌதீக, இரசாயன மாற்றங்களைப் பெற்று உடலின் எல்லாப் பாகங்களையும் அதே கணத்தில் போயடைஞ்சு இயங்கவைக்கும் பொருட்களும் இருக்கு.”

“ என்னெண்டு சொல்லன்”

கையிலிருந்த புத்தகமொன்றையும் அருகிலிருந்த பத்திரிகையொன்றையும் தூக்கிக் காட்டிவிட்டு மீண்டும் புத்தகத்தில் ஆழ்ந்தான் ராசாத்தி.

“ எட பொடியன், குடிக்கிறேக்குச் சொட்டுத் தண்ணிகூட இல்லை, உந்த வாளியையும் குடத்தையும் கொண்டுபோய் வேதப் பள்ளியிலை தண்ணியள்ளியாருங்கோவன்.”

“ ஆச்சி” .

“ என்ன ராசாத்தி” .

“ இந்த ஊருக்கு நட்ட நடுவிலை வேதப் பள்ளி இருக்கு, ஆனால் நான் வேதக்காறரை இங்கை காணேல்லை.”

“ ஒரு குடும்பம் இருக்குது ராசா, இன்னும் இரண்டு குடும்பம் றோட்டுக் கரையிலை அந்தத் தொங்கல்லை யொண்டும் இந்தத் தொங்கல்லையொண்டும் இருக்குது.”

“ வேறையொருதரும் இல்லையோ?”

“ ஏனில்லை, எங்கடையாக்களுக்கு துணிமணி

வெளுக்கிறேக்கெண்டு கூட்டியந்த குடும்பமொண்டும் இருக்குது. ஆனால் இதுகளை அவை தங்கடையாக்களைப்போலை நினைச்சப் பழகிறேல்லை.”

” ஆச்சி.”

” என்னடி ராசா?”

” இந்தப் புத்தகம் எழுதியவரை உங்களுக்குத் தெரியுமோ?”

” ஒம், நல்லாத் தெரியும். நானிப்ப சொன்னனே எங்கடையாக்கள் கூட்டியந்த வேதக்காறக் குடும்பமெண்டு, அவேன்ரை சொந்தக்காறப் பொடியன்.”

” இந்தப் புத்தகத்திலை உள்ளதெல்லாம் உண்மையிலை நடந்துகளை?”

” உண்மையிலை நடந்துதகளிலை ஒரு எல்லுப்போலை சங்கதியளைத்தான் எழுதியிருக்கு.”

” அப்படியெண்டால் இங்கையுள்ள எல்லாரும் ஏன் வேதக்கிலை சேரேல்லை?”

” அது ராசா எங்கடை சூரப்புவாலை. அந்தாளின்ரை அடியெடுப்பிலைதான் நாங்கள் சைவத்தையும் தமிழையும் படிச்சம்.”

” ஆறுமுக நாவலர்தான் சைவத்தையும் தமிழையும் காத்தவரெண்டு நான் படிச்சன்.”

” உங்களுக்கும் உங்களுக்குப் படிப்பிச்சவைக்கும் அப்படியிருக்கும். ஆனால் எங்களைத் தீண்டத் தகாதவை யெண்டு அவர் எழுதிவைச்சிருக்கிறார். எண்டபடியால் எங்கடை சைவத்தையும் எங்கடை தமிழையும் காப்பாத்தியது சூரப்பதான், சூரன்தான்.”

” ச்சே, நாங்களெல்லாம் அப்பவே பிறந்திருக்கவேணும்.”

”நீங்களெல்லாம் முந்தியும் பிறந்தனீங்கள்தான். அப்ப உன்ரை போர் ராசாத்தில்லை, வல்லி, வேலன், சூரன், காத்தான், ஆறுமுகம் இதைப்போல இன்னும் கனக்க.”

உலக உருண்டையையும் மனித உருக்களையும் ”நிவேஸ் பிறின்றில்” அட்டையில் பதிந்த கறுத்த தடித்த புத்தகம் ராசாத்தியின் மார்பில் திறந்தபடி கிடக்க அவன் தூங்கிவிட்டான். வீங்கிப் பொருமியிருந்த அவனுடைய வலது காலின் கீழ் தனது தலையணையை எடுத்துவைத்தான். அவனுடைய உடம்பு மீண்டும் அனலாய்க் கொதித்தது.

விருட்சங்களின் கீழிருந்த வாகனங்கள் சில உச்ச ஸ்தாயியில் உறுமிக்கொண்டு பறந்தன. ஆச்சி இன்னும் தூங்கவில்லை. திடீரென்று தடியன் வந்துநின்றான். ராசாத்தியின் பட்டியைக் கழற்றி எடுத்தான். அவனுடைய உடல் இன்னும் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. காய்ச்சல் வேகத்தில் ஏதோ பிதற்றினான்.

’ஆச்சி, நாங்கள் போறம், நீயும் எங்கையெண்டாலும் ஓடணை”.

”அப்ப, ராசாத்தி?”

தடியன் ராசாத்தியின் கழுத்திலிருந்த கறுத்த நூலைப் பார்த்தான். ”என்ன செய்வேண்டுமெண்டு அவனுக்குத் தெரியும், நீ ஓடணை.”

”என்ரை ராசாத்தியை விட்டிட்டு நான் ஓரிடமும் போகன், என்ரை பிணத்திலைதான்...”

வெளியே செல்லக் காலடிவைத்த தடியன் மீண்டும் திரும்பி வளையில் தொங்கிய மண்வெட்டியை இழுத்தெடுத்தான். மாலின் மூலையில் சிதறிக்கிடந்த சாப்பிட்ட வாழையிலைகளை அள்ளியெடுத்துச் சென்று சூடத்தடியில்புதைத்து மண்ணை இழுத்து மூடினான். மண்வெட்டியை இருந்த இடத்திலேயே வைத்துவிட்டுப் பறந்தான்.

அது, அவை விருட்சங்களின் கீழிருந்த வாகனங்களின் உறுமற் சத்தங்களல்ல.

ராசாத்தி உணர்வற்ற நிலையிற் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவன் அடுக்களையிலிருந்த சத்தகத்தை எடுத்து அவனுடைய கழுத்திலிருந்த கறுத்த நாலை அறுத்தெடுத்தான். கறுத்தப் புத்தகத்தை எடுத்து தேவார, திருவாசக, திருக்குறள் புத்தகங்களுடன் வைத்தான்.

வாகன உறுமல் வேகமாக அண்மித்தது.

முழுமதி நாள், கைவிளக்குமாற்றை எடுத்து முற்றத்திலிருந்த, குடத்தடியில் பதிந்திருந்த காலடிச் சுவடுகளைக் கலைத்தான்.

வாகனங்களின் உறுமல் பல்வேறு உச்ச சுருதிகளில்.

பொழுது புலர்வதற்குச் சில நாளிகைகளே இருந்தன. ராசாத்தியை உள்ளங்காலிலிருந்து தோள்மூட்டுவரை போர்த்தினான். தலைமாட்டில் குந்தியமர்ந்து கொண்டான்.

படலை திறக்கப்படவில்லை, நான்குபுற ஓலை வேலிகளும் சரசரத்தன.

நரைத்த தலைமுடியை விரித்துவிட்டுக் கொண்டு ஓலமிட்டு அழுத்தொடங்கினான். அவனை, அவனைச் சுற்றி ஏராளமான சப்பாத்துக் கால்கள்.

அடுக்களையில் சட்டி பாணைகள் உருண்டன. முற்றத் திலிருந்த மண்குடம் உதைபந்தாகி நீரை நிலம் குடிக்க குடம் கலவோடுகளாகியது.

"கெழலி, அவனுகள் எங்கை?" கேட்டவன் கையில் யாரோ எட்டப்பன் வரைந்த வழிகாட்டும் படம்.

"என்றையப்பு, என்றை பேரனுக்குக் குலைப்பன் காய்ச்சலெனை."

ஒரு வலது சப்பாத்துக் கால் நிமிண்ட ராசாத்தி போர்த்த சேலை இழுபட குருத்தோலைப் பாயிலிருந்து வெளியிலுருண்டான்.

என்றை ராசா, என்னைக் கொல்லனை, என்றை காய்ச்சல்காரப் பொடியை ஒண்டுஞ் செய்யாதை."

ராசாத்தி எல்லாக் கண்களுக்கும் ஓர் அப்பாவிக் குழந்தையாகவே தென்பட்டான்..

எட்டப்பன் வரைந்த வழிகாட்டும் படத்தை வைத்திருந்த கரம் ராசாத்தியின் நெஞ்சில் மெதுவாகப் பதிந்தது.

” அத்தவசம் உண.”

சப்பாத்துக் கால்கள் ஒவ்வொன்றாக படலையால் வெளியேறின. ராசாத்தியை மெதுவாகப் புரட்டி பாயில் வளர்த்தினாள். அவன் சிரமத்துடன் கண்களைத் திறந்தான்.

திடீரென்று ஒரு சோடி சப்பாத்துக் கால்கள் குடத்தடியை நோக்கிச் சென்றன. மண் புதிதாகப் பரப்பப்பட்டிருப்பதை மின்குமிழ் விளக்கு தெளிவாக்கியது.

ராசாத்திக்கு நிலைமை புரிந்தது. வலது கரம் இடைப்பட்டியை நோக்கியும் இடது கரம் கழுத்தை நோக்கியும் ஏக்காலத்தில் சென்றன. இரண்டுமே வெறுமை.

வாழையிலைகளும் கடதாசிகளும் தொடர்ந்து வெளிவர எட்டப்பன் வரைந்த வழிகாட்டும் படத்தை வைத்திருந்த கை அருகே வர வேறொரு வலிமையான கரம் அவளுடைய நரைத்த முடியைப் பற்றித் தூக்கியது. சகல தெய்வங்களும் கண்முன் தோன்ற, ” என்னை பிள்ளையாரே எங்கடை ராசாத்தியைக் காப்பாத்து.”

” என்னா கெழுவி, சாப்பாடு துண்ணது யாரு, யாரு?”

வற்றி வரண்ட தொண்டையிலிருந்து உடனே பதில் வந்தது.

” என்னை மேளின்ரை, இவன்ரை தாயின்ரை துவசம் நேத்து. உருத்துக்காறரைக் கூப்பிட்டுச் சாப்பிட்ட வாழை யிலையளும் கைதுடைச்ச கடதாசிகளும்.”

” ஓ ! தான தீலத் தியனவா,” நம்பிவிட்டார்கள்.

அன்றைய கண்டம் அகன்றது.

நினைவுத் தடத்திலொரு கொடிய வடு.

ஹுனுப்பிட்ட ரயிற் தண்டவாளத்தில் சந்திரமோகன் நடந்து கொண்டிருந்தான். சரணாக் கற்கள்மேல் ஒரே சீரான இடைவெளியில் பதிக்கப்பட்ட சிலீப்பர் கட்டைகள் மீது கால்களைப் பதித்து நடப்பது அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். எல்லாமே சிலீப்பர் கட்டைகளைப் போலச் சீராக அமைந்துவிட்டால் எவ்வளவு நல்லாக இருக்கும்.

வலது கையிலிருந்த பிளாஸ்டிக் கூடையை இடது கைக்கு மாற்றிக் கொண்டான். பகல் முழுக்கக் கந்தோரில் அடைந்து கிடந்த பின்னர், பழைய தலைநகரான கொழும்பின் பரபரப்பு, சனநெரிசல், இரும்புப் பசாசுகளின் வெறிபிடித்த ஓட்டத்தின் இரைச்சல்கள் என்பவற்றிலிருந்து விடுபட்டு திறந்த வெளியில் தன்னந்தனியே நடப்பது உடலுக்கும், உள்ளத்திற்கும் இதமாக இருந்தது.

வலது பொக்கற்றிலிருந்து வெற்றிலைச் சுருளை எடுத்து அக்கையாலேயே சுண்ணாம்பை வேறாக்கி வாயிற் போட்டுக் கொண்டான். தண்டவாள உருக்குப் பாம்புகள் நீட்டி நிமிர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. சிலீப்பர் கட்டைகளில் நடந்தவன் தண்டவாளத்தில் ஏறி " பலன்ஸ்" செய்து சில யார் தூரம் நடந்தான். பிளாஸ்டிக் கூடையிலிருந்த முட்டைகள் நினைவில் வந்து எச்சரிக்கை உணர்வை ஏற்படுத்த மீண்டும் சிலீப்பர் கட்டைகளுக்குக் கால்களை மாற்றினான்.

வெற்றிலையைக் குதப்பி எச்சிலைத் துப்ப எத்தனிக் கையில் தண்டவாளத்தின் குறுக்கே ஓணானொன்று ஓடிவந்தது. வெற்றிலை எச்சிலால் ஓணானைச் சிவப்பாக் கினான். திசைமாறிய ஓணான் அவனுடைய காலருகே ஓடிவந்தது. எட்டி மிதிக்கக் காலைத் தூக்கியவன் ஏனோ திடீரென்று தனது எண்ணத்தைமாற்றிக் கொண்டமையால் ஓணான் உயிர் தப்பியது.

ஐந்தரை மணிக்கு வரவேண்டிய புகைவண்டியொன்று ஒரு மணித்தியாலம் பிந்தி ஆறுதலாக வந்து கொண்டிருந்தது. எங்காவது,

யாராவது தண்டவாளத்தில் ஆணிகளைக் களட்டிவிட்டிருப்பார்கள் அல்லது " சுத்தஞ் செய்பவர்கள் " அனுராதபுரத்திற்கு இங்காலுள்ள புகையிரத நிலையங்களில் " தார்மீகம் புரிய " ஏறி இறங்கியிருப்பார்கள்.

மீண்டும் சிலிப்பர் கட்டைகளின் மேலேறி நடந்தான். எதிரே மூவர் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். இடது புறத் தண்டவாளத்தினருகில் நடந்து கொண்டிருந்தவன் வலது புறத் தண்டவாளத்திற்கு மாறினான். எதிரே வந்து கொண்டிருந்தவர்களும் மாறினார்கள். மீண்டும் இடது புறம் மாறினான். அவர்களும் மாறினார்கள்.

மோகன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டான்.

தான் சிவப்பாக்கிய ஓணானை நினைத்தான். அதனை மிதித்துக் கொல்லாதுவிட்டது ஒரு குருட்டு ஆறுதலைத் தந்தது.

அவன் மேலே நடக்க முடியாதபடி அவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். நோஞ்சான் பயல்கள், ஒரே விசிறலிலேயே மூவரையும் விழுத்திவிடலாம், ஆனால் அதன் பின்விளைவுகள் அவனைச் செயலற்றவனாக்கின.

சந்திரமோகன் மெனிக்காவின் புருஷனென்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். மெனிக்காவின் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள தொழிற்சாலையிற்தான் அவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள்.

மெனிக்காவைக் கலியாணஞ் செய்வதற்கு, இள ஒருமைப்பாட்டிற்குத் தனது பங்களிப்பை நல்குவதற்கு அவன் எத்தனை " தியாகங்களைச் " செய்ய வேண்டியிருந்தது. இளம் பருவத்து இலட்சிய" வெறியில் உயிருக்குயிரான அம்மா, கொள்ளை ஆசை வைத்திருக்கும் தங்கச்சி, குழப்படித் தம்பி, பெரிய தோட்டப் பனங்கூடல், சிவியான் வெட்டை, வியாபாரி மூலைக் கடற்கரை எல்லாவற்றையும் துறந்து தன்னத் தனியனாக நிரந்தரமாக வெளியேறிவிட்டான்.

" அடொ பறைத் தெமழு "

கண்டியெடுத்த சாதியிற் பிறந்தவன் குறுகிப்போனான். சாதி வெறியரின் வார்த்தைகளே எவ்வளவு பயங்கரமான மனஉழைச்சலை ஏற்படுத்துமென்பதை அக்கணத்தில் பரிபூரணமாக உணர்ந்தான். ஐயா, அப்பு, அப்பப்பா ஆகியோரிடமிருந்த "தடிப்பு" மோகனிடமிருந்ததில்லை.

ஓணான் நினைவில் வந்து போனது, தான் அதனை மிதிக்கக் காலோங்கியது தவறெனப்பட்டது.

"துரைக்கு பிளாஸ்டிக்கூடை கனக்குதே" ஒல்லியான வன் சிங்களத்தில் சொன்னான்.

கலகா வீதியில் மெனிக்காவுடன் கைகோர்த்துத் திரிந்த போது, பேராதனைப் பூங்காவின் தொந்தி பெருத்த மரங்களின் கீழே சொர்க்கபுரிச் சஞ்சாரங்களின்போது மெனிக்காவை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற வேட்கையில் "குமாரோதய", "குமார ரஜனய" படித்து அறிந்து கொண்ட உத்தியோக மொழி இப்பொழுது சரளமாகிவிட்டது மட்டுமின்றி தமிழிற் பேசும்போது, எழுதும் போதுகூட அதனைக் கலக்காதிருக்க முடியாதளவிற்கு அவனுள் செறிந்தும் விட்டது.

"ஓ இது என்ன முட்டையா? இல்லை, மொட்டைத் தமிழரின் தலைகள்" மீண்டும் சிங்களத்தில் கூறினான் ஒல்லியானவன்.

இரண்டு விரல்களால் ஒரு முட்டையை எடுத்து உயரத்தூக்கி கீழே போட்டான்.

"ஒரு தமிழனின் தலை சிதறியது."

ஆயிரம் சம்மடிகளால் அறைந்தது போலிருந்து, "பாதுகாவற்படை" ஜீப்பொன்று உறுமிச் சென்றது. மோகனின் துருதுருத்த கரங்கள் தொய்ந்தன.

ஒன்றன் மின் ஒன்றாக ஐந்து முட்டைகள் ..... ஐந்து தமிழரின் தலைகள்..... நொருக்கப்பட்டன.

உடைந்த முட்டைகள் தண்டவாளத்தில் வழிந்தன.

வெற்றிலை எச்சில் வழிந்த ஓணான் நினைவில் குறுகுறுத்தது.

”ஷெரீப், துரையின் களிசான் சாக்குக் கனக்குமே”.

வியர்வை நூற்றம் வீசும் லேஞ்சி, றெயில்வே சீசன் ரிக்கற், வெற்றிலைச் சுருள், நடுவில் ஓட்டை விழுந்த ஐந்துரூபா நோட்டு, புத்தம் புதிய இருபது ரூபா நோட்டு, இரண்டு ஐம்பது சதக் குற்றிகள், ஷெரீப் பணத்தைத் தனது பொக்கற்றில் போட்டுக் கொண்டான். மூன்றாமவன் வெற்றிலைச் சுருளை எடுத்து வாயிற் போட்டுக் குதப்பினான்.

மூன்றாமவனின் வெற்றிலை எச்சில் மோகனின் முகத்தில் வழிந்தது.

ஒணான்.

மூவரின் சிரிப்பொலி தூரத்தில் கேட்டது.

நீண்ட நேரமாகச் செயலற்று நின்றவன் சுய உணர்வு பெற்றான்.

”அரசன் அன்று கொல்வான், கடவுள் இப்ப கொம்பியூட்டர் வைத்திருக்கிறார்” வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டே கீழே கிடந்த லேஞ்சியை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்தான்.

ஏன் இப்படி நடந்தது. ஒ நெல்லியடிச் சம்பவம்.

”நெல்லியடியில் ஒரு ஜீப் நிறைந்த ஸ்ரீலங்கா பொலீஸ் படையைச் சேர்ந்தவர்களை விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நான்கு இளைஞர்கள் சுட்டுக் கொன்றார்கள்” - பத்திரிகைச் செய்தி.

ஒணான் ஒடிவிட நினைவுத் தடத்தில் பௌதிகவியல் விதியொன்று வந்து நின்றது.

”ஒவ்வொரு தாக்கத்திற்கும் எதிரானதும், சமமானதுமான தாக்கம் உண்டு”.

வெற்றுக் கூடையுடன், இடிந்து நொருங்கிய இதயத்துடன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். காலடிகள் சிலிப்பர் கட்டையிலும், சரளைக் கற்களிலும் சரளைக் கற்களிலும், சிலிப்பர்க் கட்டையிலும் ஒழுங்கற்றுப் பதிந்தன.

ஜேன் ஆச்சி.

இருளின் போர்வை இன்னும் முற்றுமுழுதாக அகலவில்லை. பணியின் குளிர் நடுக்கியது. சயந்தன் வழமைபோலத் தன் நடைமினைத் தொடர்ந்தான். காலநிலையின் கொடுமைகள் என்றுமே அவன் நடையைப் பாதித்ததில்லை. அதிகாலையில் எழுந்து உடற் பயிற்சிகளைச் செய்தபின் ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம்வரை நடக்காவிடில் அன்றைய பொழுது அவனுக்கு முழுமைபெறாது.

பாடசாலைத் தோட்டங்களினூடு சென்று பயிர்களின் பூரிப்பினில் மெய்மறந்து, விடுதியை அடுத்துள்ள வெண்சாலையில் செவ்வலரிப் பூமாங்களினூடாக நடந்து பாடசாலையின் வாசற்புறத்தை அடைந்தான்.

ஜேன் ஆச்சி இன்னும் வரவில்லை. அவள் வரும்பாதை, முதியோர் விடுதியிலிருந்து அந்தச் செவிடர் பாடசாலையை இணைக்கும் சரளை பெயர்ந்த அந்தச் சாலை வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. சயந்தன் நடைமினைத் தொடர்ந்தான். பாடசாலை விளையாட்டரங்கிற்கு வெளியே அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த பற்றைகளின் நடுவேயுள்ள முதியோர் விடுதியின் பிரேதச்சாலைக்குச் சென்று மீண்டபோது தூரத்திலே ஜேன் ஆச்சி வருவது தெரிந்தது.

இடது கையிற் பூக்கூடை, வலது கையிற் கொக்கைத்தடி. அந்தக் கொக்கைத்தடியினையே ஊன்றுகோலாகவும் பாவித்துத் தாண்டித் தாண்டி வந்து கொண்டிருந்தான். சயந்தன் மணிக்கூட்டை நோக்கினான். ஆறுமணியாமிருந்தது. என்றுமேயில்லாமல் இன்று ஜேன் ஆச்சி அரை மணித்தியாலம் பிந்திவிட்டாள்.

”ஆயுபோவன் ஜேன் நோனா”

”வணக்கம் தொரே”

சயந்தன் சிங்களத்திலேயே உரையாடலைத் தொடர்ந்தான்.

“என்ன இன்று அரைமணித்தியாலம் பிந்தி விட்டீர்கள்?”

“ஆமா தோரே ரொம்பப் பிந்திப்போச்சு” ஜேன் ஆச்சி தமிழிற்-
கூறினாள்.

ஜேன் ஆச்சி காலியிலுள்ள வந்துறம்பை கிராமத்தைச் சேர்ந்த உயர்குடிப் பிறந்த சிங்கள மாகு. கணவன் அரசாங்க உயர் அதிகாரியாகக் கடமையாற்றி இறந்துபோக மக்கட்பேற்ற ஜேன் நோனா தனது பெருந்தனத்தைத் தர்மஸ் தாபங்களுக்குத் தானஞ் செய்துவிட்டு முன்பின் அறியாத இந்தக் கிராமத்திலுள்ள முதியோர் விடுதியில் வந்து சேர்ந்தவிட்டாள்.

சயந்தன் செவிடர் பாடசாலைக்கு வந்து ஒருசில மாதங்கள் தான் ஆகின்றன. இந்தக்கால இடைப்போதில் ஒருவருடன் ஒருவர் சுய அறிமுகம் செய்துகொண்டு, தினமும் அதிகாலையில் நிகழ்வுறும் பதினைந்து நிமிடநேரச் சந்திப்பின்போது சயந்தன் பெற்றுக்கொண்ட தகவல்கள் தான் மேற்கூறியவை.

அவர்களிடையே நிகழும் உரையாடல் மிகவும் விசித்திரமானது. சயந்தன் தனது அரைகுறைச் சிங்களத்தில் அவளுடன் பேசுவான். ஜேன் ஆச்சி குழந்தைத் தமிழில் அவனுடன் பேசுவாள். சிலபோது ஒருவரின் பேச்சு அடுத்தவருக்குப் புரியாமலிருப்பதும் உண்டு. ஆனால் புரிந்து கொண்டதுபோற் பாவனை பண்ணுவார்கள்.

உயர இருந்த பாதிரிப் பூங்கொத்தைக் கொக்கைத் தடியினால் ஜேன் ஆச்சி வளைத்தாள். இலையொன்று ஒடிந்ததால் வழிந்த ஒரு துளி பால் அண்ணாந்து நின்ற அவளுடைய வலது கண்ணில் விழுந்துவிட்டது. துடித்தாள். பூக்கூடை கிழே விழுந்து பூக்கள் நிலத்திற் சிதறின.

“தொரே, ஒடிவாங்கோ தொரே, என் கண் போயிடிச்சு”

கீழே விழுந்த கிளவியைச் சயந்தன் ஒடி வந்து தாங்கிக் கொண்டான். வயோதிப முதிர்வினநல் தளர்ந்துபோயிருந்த அந்த உடல்

வேதனையால் மேலும் நடுங்கியது. சுருக்கம் விழுந்த முகத்தில் இடுங்கியிருந்த வலது கண்ணை இரண்டு கைகளாலும் பொத்தியிருந்தான். சயந்தன் அவளது கைகளை வலிந்து விலக்கிவிட்டுத் தனது கைக்குட்டையைப் பொதிந்து வாயில் வைத்து ஊதி அவளுடைய கண்ணில் மெதுவாக அழுத்தினான். பின்னர் அவளைத் தாங்கிச் சென்று அருகிலிருந்த நீர்குழாயில் கண்களை நன்றாகக் கழுவுச் செய்தான்.

ஜேன் ஆச்சி ஒருபடி கண்களைத் திறந்துகொண்டாள். வலது கண் கோவைப் பழம்போற் சிவந்திருந்தது. சயந்தன் நிலத்திற் சிந்தியிருந்த பூக்களை எடுத்துக் கூடையிற் போட்டான்.

“ஓ, தொரே அதுவளைப் போடவாணாம், வீசங்கோ. மண்ணில் விழுந்தா கணதெய்யோ கோவிச்சுக்கும்.”

சயந்தன் மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டே புதிய மஞ்சள் அரளிப்பூக்களையும், பாதிரிப் பூக்களையும் பறித்துக் கூடையில் நிரப்பினான்.

“ஏன்நானா உங்கள் விடுதியில் புத்தகோயில் இல்லையா?”

“அங்கே கணதெய்யோ, கதரகமதெய்யோ தான் இருக்கின்றார்கள். எது இருந்தாத்தான் என்ன தொரே நானுகள் ஒரு தெய்யோவோடேயா பிறந்தது. இது எல்லாம் நாம்பன் வாழும்போது நடுவிலேதானே வருஷது. ஒவ்வொருதன் ஒவ்வொரு பெயரு வெச்சுக்கிட்டான். மறும்படி எல்லாமே ஒண்ணுதான். நாம்பளு மனசிலேஅமைதி கிடைச்சா போதும் தொரே.”

சயந்தன் பிரமித்துவிட்டான். அண்மையில் அவன் சென்ற சர்வமத வாதிகளின் கூட்டத்தில் மெத்தப்படித்த மேதாவியொருவர் பல மணித்தியாலங்கள் பேசியும் புரியவைக்க முடியாத சர்வமத வாதிகளின் தவமொன்றை எவ்வளவு எளிமையாக தனது குழந்தைத் தமிழில் பேசிவிட்டான்.

” ஆமா தொரே, உங்களோடை ஊமைப் பிள்ளைங்க எப்படிப் பேசிக்கிறாங்க?” எவ்வளவோ மாதங்களாக அந்த ஊமைப் பாடசாலைக்கு வந்து பூக்கள் பறித்துச் செல்லும் ஜேன் ஆச்சிக்கு இன்று தான் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கவேண்டும்போற் தோன்றியது.

” சைகைகளாற் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.” சயந்தன் மிகச் சிரமப்பட்டு ” சைகை” என்ற சொல்லுக்கேற்ற ” சிங்கள” பதத்தைக் கண்டுபிடித்துக் கூறினான். அவள் அதனைப் புரிந்துகொண்டாள்.

” தெமலுப் பிள்ளங்க, சிங்கலப் பிள்ளங்க எல்லாமே ஒரே மாதிரி பேசிக்குவாங்கலா?”

” ஆம் நோனா” என்றே சயந்தன் பூக்கூடையை அவளிடம் கொடுத்தான்.

” அப்ப ஓலகத்தில் எல்லா மனுசங்களுமே ஊமைங்களாகப் பிறந்தா நல்லது தொரே” என்றவாறு கொக்கைத்தடியை ஊன்றுகோலாக்கி அந்த ஊமைப் பாடசாலையிலிருந்து முதியோர் விடுதியை நோக்கிச் செல்லும் சரணபெயர்ந்த சாலையில் தாண்டித் தாண்டிச் சென்றாள் ஜேன் ஆச்சி.

உயர்குலத்து உத்தமர்கள்

சின்ன அந்தோனியார் கோயிலிருந்து திருச்சொருபம் சுற்றுலாப் புறப்பட சார்லி, இன்ரிமேற், மூன்றொப்ஸ் சுகந்தங்களிலிருந்து மெல்ல ஒதுங்கி மெதுவாக நடந்துவந்தான். இன்னர் பிளவர் வீதியிலிருந்து பிளவர் வீதிக்கு ஏறும்போது மூச்சு இரைத்தது. பெற்றோல் நிலையத்தருகில் வந்துவிட்டான். அடிவயிற்றில் லேசாக வலியெடுக்க ஆரம்பித்தது. பஸ்தரிப்பில் இரும்புச் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மெதுவாக நிலத்தில் அமர்ந்தான். அந்த மழைத் தூற்றலிலும் உடலெல்லாம் வியர்த்துக்கொட்டியது.

அவளுக்கு என்ன பெயரென்று அவளுக்கே தெரியாது. சிலபோது அவளுடைய தாயார் அவளுக்கு ஏதாவது பெயர் வைத்துமிருக்கலாம். தந்தை யாரென்று தாய்க்கே தெரியுமோ தெரியாது. தான் சிங்களத்தியா அல்லது தமிழ்ப் பெண்ணா - தமிழ்ப் பெண்ணானால் இந்துவா, முஸ்லிமா, வேதக்காரியா என்றாகுட அவள் அறிந்திருக்கவில்லை. சிங்களமும் தமிழும் நன்றாகப் பேசுவாள், சிறிதளவு ஆங்கிலமும் தெரியும். அந்தோனியார் கோயில், அன்னை வேளாங்கண்ணி, அம்மன் கோயில், கதிரேசன் கோயில், கொம்பனித்தெரு பள்ளிவாசல்கள், வாலுக்காறாம பன்சலை, களனி விகாரை உட்பட தனக்கு விருப்பமான ஆலயங்களுக்கெல்லாம் விழாக் காலங்களில் மட்டும் போய் வருவாள்.

பொலித்தீன் பையிலிருந்து தண்ணீர்ப் போத்திலை எடுத்து இரண்டு மிடறு குடித்தாள். வலி சற்றுக் குறைந்தது போலிருந்தது. ஈயத் தாளில் பொதிந்து வைத்திருந்த சில்லறை நாணயங்களைத் தரம் பிரித்தாள். இருபத்தைந்து சதக் குற்றிகளையும் பத்துச் சதக் குற்றிகளையும் வேறாக்கி தகரக் குவளையொன்றினுள் போட்டாள். ஒன்றிரண்டு ஐந்து சதக் குற்றிகளுமிருந்தன. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இரண்டு சதக் குற்றிகளையும் ஒருசதக் குற்றிகளையும் வேறாக்கிப்போட்டது நினைவிற்கு வந்தது. ஒரு சதம் இருபத்தைந்து சதத்தைப்போல, ஆனால் அதனைவிடச் சின்னதாக இருக்கும். இரண்டு சதக் குற்றிகள் பத்துச்சதக் குற்றிகளைப்போல வளைந்து நெளிந்திருக்கும்.

திடீரென்று மீண்டும் வலியெடுத்தது.

“அ.... ம.... மா....” வாய்விட்டுக் கத்தினாள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் தான் தாய்மையடையும்போதுதான் தனது தாயின் அருமை, பெருமைகளை உண்மையாகவே உணர்ந்து, புரிந்துகொள்கிறாள். பல ஆண்டுகளின் பின் முதன் முறையாக தனது சொந்தத் தாயைக் கூப்பிடும் இந்தச் சொல் அவளுடைய உதடுகளினால் உச்சரிக்கப்பட்டது.

“ஐயா ஆராச்சும் ஒரு ஆட்டோவைக் கூப்பிடுங்களேன், கீழ் உதட்டைப் பற்களால் இறுக அழுத்தி வலியின் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

பஸ் தரிப்பில் நின்றிருந்த மூன்று ஆண்கள் மழைத் தூற்றலையும் பொருட்படுத்தாமல் அடுத்த பஸ் தரிப்பை நோக்கி மெல்ல நகர்ந்தார்கள். அமெரிக்கன் சென்ரரிலிருந்து எடுத்துவந்த தடிப்பான உளவியல் நூலொன்றை படிப்பதுபோலப் பாவலாச் செய்துகொண்டிருந்த, சொருசாக உடையணிந்த நடுத்தர வயதுடைய மனிதர் மட்டும் அவ்விடத்தைவிட்டு அசையவில்லை.

“ச்சீ, எங்கள் நாட்டுக் கௌரவமே இப்படியான சிறுக்கிகளாந்தான் சீரழிகிறது,” என்று ஆங்கலத்திற் கூறியவாறு அந்தக் கன்னிப் பிள்ளைத்தாச்சியின் வாளிப்பான அங்கங்களை உற்று நோக்கினார். உண்மையில் அவள் அழகானவள்தான். நல்ல சிவப்பு நிறம், பதினேழு வயதிற்கு மேலிருக்காது.

எச்சிலைக் கூட்டி தலையைத் திருப்பி தூர உமிழ்ந்தாள்.
“கடைகெட்ட ஆம்பிளையன், மேர்சிலெஸ் பாபேரியன்ஸ்.”

நாட்டின் கௌரவத்தைப் பேணும் அந்த நாகரீக மனிதரின் கன்னத்தில் பலமான அறையொன்று விழுந்தது போலிருந்தது. புத்தகத்தை மூடி அதனையே தலைக்கு மேற் பிடித்துக் கொண்டு அடுத்த பஸ் தரிப்பை நோக்கிச் சென்றவர்களின் பாதையில் துரித நடை போட்டார்.

மழைத் தூற்றல் குறைந்திருந்தது. இள நீல ”வொல்வோ” ஒன்று மெதுவாக ஊர்ந்து வந்து காற்று நிரப்புமிடத்தில் நின்றது. இலங்கை மன்றக் கல்லூரியில் யுனெஸ்கோவினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த “மாதர் தஸாப்த்தின்” இறுதியாண்டையொட்டிய மகாநாடொன்றில் பேருரையாற்றியிட்டு சபையோர்கள் அளித்த பாராட்டுதல் களின் கிறக்கத்துடன் காரை ஒட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தாள் டாக்டர் ஆஷா மினோன். ஹுஸ்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் சமூக விஞ்ஞானத் துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றிருந்தாள்.

முன்புற இடது சில்லிலிருந்து ”பஷ்” என்ற சத்தத்துடன் காற்று வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. காக்கிச் சட்டை யணிந்திருந்த பையனொருவனை விரலசைவினால் கூப்பிட்டாள். பணிவான பாவனையில் அவளிட்ட உத்தரவையேற்று ஸ்டெப்னியை மாற்றும் பணி ஆரம்பமானது.

”வளர்முக நாடுகளின் ஏழைத் தாய்களுக்கு வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் வழங்கக்கூடிய உதவிகள்” என்ற தலைப்பில் அவள் பேருரையாற்றியிருந்தாள். ஆணித்தரமாக அவள் முன்வைத்த கருத்துகள் வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளையும் உள்ளாட்டுப் பிரமுகர்களையும் வெகுவாகக் கவர்ந்திருந்தன.

”ஒரு நாட்டின் குழந்தைகள்தான் அந்நாட்டை வளப்படுத்தும் பிரஜைகளாக வளர்கிறார்கள். தாயின் அன்பும் அவள் ஊட்டும் பாலுமே ஆரோக்கியமான குழந்தைகளை உருவாக்குகின்றன. எனவே தாயானவள் ஊட்டச் சத்துள்ள உணவுகளை உண்ணவேண்டும், மன நிறைவு தரும் சூழ்நிலையில் வாழவேண்டும். இதற்கான வசதிகளை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது வளர்ச்சியடைந்த நாகரீக உலகத்தின் முதற் கடமையாகும்.”

பஸ் தரிப்பில் அமர்ந்திருந்தவள் மீண்டும் வலியினால் அவஸ்தைப்பட்டாள். விட்டு விட்டு வலித்தது. கால்களை நீட்டிக்கொண்டு இரண்டு கைகளாலும் அடிவயிற்றை மெதுவாகத் தடவிவிட்டுக் கொண்டாள். கூரைத் தகரத்திலிருந்து வழிந்த மழை நீர்

நிலத்திற் தெறித்து அவளுடைய ஆடையினை
ஈரமாக்கிக்கொண்டிருந்தது.

” பெரும்பாலான வளர்முக நாடுகளில், குறிப்பாக ஆசிய, ஆபிரிக்க, தென்னமரிக்க நாடுகளில் உள்ள தாய்மாருக்கு போதிய மருத்துவ வசதிகளில்லை, ஊட்டச் சத்துள்ள உணவுகளில்லை. பெரும்பாலானோருக்கு சீரான வசிப்பிடங்கள் கூட இல்லை. பல குழந்தைகள் - நாட்டை வளப்படுத்தக்கூடிய எதிர்காலப் பிரஜைகள் பிரசவத்தின் போதே மரணித்துவிடுகின்றன. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் வீணே செலவிடும் பணத்தில், பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் என்ற பெயரில் மனிதப் படுகொலைகளை நிகழ்த்தச் செலவிடும் பணத்தில் ஒரு பகுதியையாவது வளர்முக நாடுகளின் தாய்மார்களுக்கென பிரசவ விடுதிகளை அமைப்பதற்கு, ஊட்டச் சத்துள்ள உணவுகளை அவர்களுக்கு வழங்குவதற்கு உபயோகித்து உதவலாம்.”

எதேச்சையாகத் திரும்பியவன் டாக்டர் ஆஷா மினோனைக் கண்டான். பிரசவ வேதனையிற் துடிக்கும் அவளுக்கு ஒரு பெண்ணைக் கண்டதே பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. ஈயத் தாளைப் பொதிந்து எடுத்தாள். தகரக் குவளையையும் தண்ணீர் போத்திலையும் பொலித்தீன் பையினுள் வைத்தாள். கால்களை மடக்கி கைகளை முழங்கால்களில் ஊன்றி மெதுவாக எழுந்தாள். அடிமேலடிவைத்து “வொல்வோவை” நோக்கி நடந்தாள். ஒவ்வோர் அடியும் ஒவ்வொரு மைல் தூரத்தைப் போன்றிருந்தது.

” அணுச் சக்தியினால் இயங்கும் நீர் மூழ்கிக் கப்பலொன்றை நிர்மாணிக்கச் செலவாகும் பணத்தில் 15 நவீன வசதிகளுடன்கூடிய வைத்தியசாலைகளைக் கட்டலாம். மிகையொலிக் குண்டு வீச்சு விமானமொன்றை அமைக்கச் செலவாகும் பணத்தில் 25 குழந்தை பராமரிப்பு நிலையங்களை நிர்மாணிக்கலாம். வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் அனாவசியச் செலவுகள்கூட வறிய நாடுகளில் ஜீவாதாரத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய உதவும்.”

மேல்மூச்சுவாங்க காரருகே வந்துவிட்டாள். காக்கிச் சட்டைப் பையன் ஸ்டெப்னியைப் பூட்டி காற்றுப் போன சில்லை டிக்கியில் வைத்து மூடியபின் திறப்புக் கோர்வையை டாக்டர் ஆஷா மினோனிடம்

கொடுத்தான். வெகு ஐக்கிரதையாக இரண்டு விரல்களினால் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

” அம்மா.”

டாக்டர் ஆஷா மினோன் கறுப்புக் கண்ணாடியை எடுத்து அணிந்து கொண்டாள்.

” கன்னிப் பிள்ளைத்தாச்சியம்மா.”

டாக்டர் ஆஷா மினோன் அவளைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டே ஸ்ரியறிங் வீலின் பின்னால் அமர்ந்து கொண்டாள். கதவு அடங்கலான சத்தத்துடன் மூடிக்கொண்டது.

” எனக்குக் காசு வேண்டாமம்மா, என்னாலை குத்தைத் தாங்கேலாதாம்.”

காக்கிச் சட்டைப் பையன் காரின் கதவருகே நின்றுகொண்டிருந்தான். குளிரூட்டப்பட்ட காரின் கறுப்புரினரட் கண்ணாடி தன்னியக்கப் பொறியின் ரீங்காரத்துடன் கீழிறங்கியது. டாக்டர் ஆஷா மினோனின் கண்களுக்கு அந்தக் கன்னிப் பிள்ளைத்தாச்சியைத் தெரியவில்லை.

” இங்கை எல்லாரும் ஆம்பிளையளம்மா, இப்பவே பிள்ளை பிறந்திடும் போலையிருக்கு. ஒங்களைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுறன் என்னை ஆஸ்ப்பத்திரிலை சேத்திடுங்கம்மா.”

டாக்டர் ஆஷா மினோனின் காதுகளுக்கு அந்தக் கன்னிப் பிள்ளைத்தாச்சியின் குரல் கேட்கவில்லை. இருபது ரூபாச் சலவை நோட்டொன்றை எடுத்துக் காக்கிச் சட்டைப் பையனை நோக்கி நீட்டினாள். அவன் அதனை வெடுக்கெனப் பறித்தெடுத்தான். “வொல்வோ” சீறிக்கொண்டு புறப்பட்டது.

அவன் பெருத்த ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினான். “காக்கிச் சட்டைப் பையன்” வொல்வோவை” நோக்கி முணுமுணுத் தவாறே அவளுடைய

கையிற் தொங்கிய பொலித்தீன் பாக்கினுள் அந்த இருபது ரூபா நோட்டை பத்திரமாக வைத்தான்.

தொலைவில் முனிசிப்பல் லொறியொன்று குப்பை வண்டியொன்றைச் சங்கிலியாற் பிணைத்து இழுத்துத் தூக்கிக் கவிழ்த்து அதன் வயிற்றிலிருந்தவற்றை தனது வயிற்றினுள் கொட்டித் திணித்துக் கொண்டிருந்தது. குப்பை வண்டி காலியானதும் சங்கிலிகள் கழற்றப்பட்டன. அந்தப் பச்சை லொறி ஆண்மையுடன் புறப்பட்டது. விண்வெளிக் கப்பலில் செல்லும் உல்லாசத்துடன் காளிமுத்துவும் பண்டாவும் லொறியின் பின்தட்டில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று வழக்கத்திற்கு மாறான ஓர் இடத்தில் சடுதியாக பிறேக் போட்டு குலுக்கலுடன் நின்று உறுமியது லொறி. பண்டா முன்னால் எட்டிப் பார்த்தான்.

” காளிமுத்தண்ணே, கவணுபோட்ட புள்ளைத்தாச்சிக் குட்டி குறுக்காலை நிக்குது.”

” கவுண்மேந்து” ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அந்த முனிசிப்பல் குப்பைலொறி மீண்டும் பிளவர் வீதியை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

நண்பனை இனம்புரிந்து கொண்டான்.

எலிஸபெத் துறையிலிருந்து ஏறக்குறைய இருநூறு யார் தூரத்தில் நங்கூரமிட்டிருந்தது அந்தப் பாரிய சரக்குக் கப்பல் ” றும்பா” . அதன் கொடி கடற்காற்றில் மெதுவாக அசைந்து கொண்டிருந்தது. சுமார் இரண்டு வருட காலத்தின் பின்பு இப்போதுதான் நீண்டதூர பயணமொன்றை மேற்கொண்டு இலங்கைக்கு வந்திருக்கிறது.

நீண்ட ஜெற்றியோரமாக ஜெயந்தனும் புவனராஜும் அழைப்புப் படகிற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். புவனராஜ் இரண்டு நீண்ட சீழ்க்கையொலிகளை எழுப்பினான். அவர்களுடைய அழைப்புப் படகின் ஒலிச் சைகை அது. றும்பாவிலிருந்து அழைப்புப் படகொன்று நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு வந்தது. இருவரும் படகிற்குத் தாவினார்கள். பெரிய வட்டமொன்றைப் போட்டுக் கொண்டு றும்பாவை நோக்கி விரைந்தது. ஜெயந்தன் கப்பற் பாட்டொன்றை உரக்கப் பாடினான். வீட்டில் அவன் ஒரு சங்கோஷி ஆனால் கடலன்னையின் மடியில் அவன் ஒரு குஷிப்பேர்வழி.

றும்பாவின் மேந்தளத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண் டிருந்த சுயிற்றேணியைப் பற்றிக்கொண்டு ஒரு சர்க்கஸ் காரரின் லாவகத்துடன் ஏறிக் கப்பலையடைந்தார்கள். அந்த நோர்வேஜியன் சரக்குக் கப்பலில் அவர்களிருவரைத் தவிர இலங்கைக்கோன் என்ற ஒரு சிங்கள இளைஞனும் பணிபுரிந்தான். அவன் ஒரு ” டெக் காண்ட்” - தளப் பணியான் - நல்ல குடிசாரன். இவர்கள் மூவரும்தான் இலங்கையர்கள். புவனராஜும் குடிசாரன்தான். ஆனால் அவன் ஒரு கப்பல் அதிகாரி. ஜெயந்தன் கப்பலுக்கு வருவதற்கு முன்பு, விடலைப் பருவத்தில் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். இப்போது குடிப்பதில்லை. அவனுடைய இதயத்தரசியின் உருக்கமான வேண்டுகோள் அது. அதனை மீறவேண்டுமென்ற நற்பாசை சிலபோது தலைதூர்க்கினாலும் அவனால் மீறமுடிவதில்லை. ஏங்கோ தொலைவிலிருக்கும் மெல்லிதயத்தின் விடுவிக்க முடியாத பிணைப்பு.

கப்பலை இயக்கும் புறப்பல்லரினும், கப்பலின் அடிப் பாக்கத்திலும் பாசி, சிப்பிதின் முதலியன சேர்ந்து கனத்த படையொன்று

உருவாகியிருந்தது. அவற்றை அகற்று வதற்காக கப்பலை "றை டொக்கிற்கு" கொண்டு செல்ல வேண்டிய ஒழுங்குகளை ஜெயந்தன் துரிதமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். நங்கூரம் தூக்கப்பட்டது. றும்பாவின் இயந்திரம் பெருத்த இரைச்சலுடன் செயற்பட்டது. கப்பல் றை டொக்கிற்குச் செல்வதற்கான கொடியொன்று சிறிய கொடிக்கம்பத்தில் ஏற்றப்பட்டது. ஜெயந்தன் புறப்பட்டிற்கான சைகைகளைக் காட்டினான். பெரிய வட்டமொன்றைப் போட்டுக் கொண்டு றை டொக்கின் வாசலிலிருந்து சுமார் நூறு யார் தூரத்தில் வந்துநின்றது. இயந்திரத்தை மீண்டும் ஒருமுறை பலமாக இயக்கி அதன் ஓட்டத்தை நிறுத்தச் செய்தான்.

எங்கும் ஒரே அமைதி. இயந்திரத்தின் ஓட்டத்தால் கப்பலில் ஏற்படும் மெல்லிய அதிர்வுகளிடையே நீண்ட நாட்களைக் கடத்திய மாலுமிகள் நிச்சலனமான அமைதியின் இனிமையை அனுபவித்தவாறு பரபரப்புடன் தொழிற் பட்டார்கள். றும்பாவின் வானொலி அதிகாரியான புவனராஜ் தனது கபினில் ஓய்வாக அமர்ந்துகொண்டு எல்விஸின் பாடலொன்றைச் சீழ்க்கையடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரட்டைப் புறப்பெல்லர்கொண்ட அதிக சத்திவாய்ந்த இழுவைப் படகொன்று றும்பாவினை றை டொக்கிற்கு இழுத்துச் செல்வதற்காக அருகில் வந்து நின்றது. ஜெயந்தன் உரத்த குரலில் உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தான். பெரிய உருக்குக் கயிறுகளை இழுவைப் படகை நோக்கி மாலுமிகள் வீசினார்கள். இரண்டும் ஒன்றுபட்டுப் பிணைக்கப்பட்டன. மிகவும் மெதுவாக ஒரு குழந்தையை நடை பபிற்றும் ஜாக்கிரதையோடு றும்பாவை அந்த இழுவைப்படகு அணைத்துச் சென்றது.

ஜெயந்தன் கப்பலின் நீண்ட ஏரியற் கம்பத்திற் சாய்ந்து நின்று சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனருகே இருந்த பெரிய கிறேனின் நெளிந்த கப்பியென்றை அடித்து நிமிர்த்திக் கொண்டிருந்தான் இலங்கக்கோன். அந்த கர்ண கடுமையான சத்தத்தினால் கிஞ்சித்தும் பாதிக்கப்படாதவனாக ஜெயந்தன் தொடர்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். கப்பியை அடிப்பதை நிறுத்திவிட்டு அவனருகே வந்தான் இலங்கக்கோன்.

“தொரெ., நீங்களுக்குள்ளே நீங்கள் சிரிக்கிறது என்னா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே கிங்ஸைச் சிகரட்டொன்றைப் பற்றவைத்தான்.

“இந்தப் பெரிய றும்பாவினை இந்தச் சின்ன இழுவைப் படகு கொண்டு செல்வது யானையை எலிகொண்டுபோவது போல இருக்கிறது,” என்றான் ஜெயந்தன்.

இலங்கக்கோனும் அவனுடைய சிரிப்பிற் கலந்து கொண்டான். எத்தனையோ நாட்களின் பின் அவர்களிரு வரும் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசிக் கொண்டனர். ஏனோ தெரியவில்லை புவனராஜிற்கும், ஜெயந்தனுக்கும் இலங்கக்கோனைப் பிடிப்பதில்லை. அவர்கள் அதிகாரிகள், அவன் சிற்றாழியன் என்பது இதற்குக் காரணமில்லை. மற்றைய எந்த அதிகாரிகளையும்விட சிற்றாழியர்கள் மீது இரக்கமும், அன்பும் காட்டுபவர்கள் ஜெயந்தனும் புவனராஜும் தான், இப்படியிருக்கும்போது இந்த ஒரேயொரு மனிதன்மீது வெறுப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமென்ன?

ஓ அவன் சிங்களவன். இது அவர்களுடைய அடி மனதில் ஊன்றப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டுவிட்டது.

றும்பா றை டொக்கினுள் வந்துவிட்டது. றை டொக்கின் உருக்குக் கதவுகள் மூடப்பட்டன. கப்பலின் ஒலி பெருக்கி மூலம் கப்ரன் ஜெயந்தனை அழைத்தார்.

“உமக்கும், புவனராஜிற்கும் நீண்ட லீவு தரலா மென்றிருக்கிறேன். புறப்பெல்லரை இயக்கும் பிரதான தண்டில் ஒரு கோளாறு ஏற்பட்டுள்ளது. அதனைச் செப்பனிட்ட பின்னர்தான் பிரயாணத்தைத் தொடரமுடியும், அதுவரை உங்கள் சொந்த நாட்டிலேயே நாட்களைக் கழிக்கலாம்.”

“எத்தனை நாட்களின் பின் நாங்கள் திரும்பவேண்டு மென்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” ஜெயந்தன் கேட்டான்.

” பழுதுபார்த்து முடிவதற்கு சுமார் ஒரு மாத காலம் எடுக்கலாம். நல்லது, நீங்கள் விரும்பினால் இன்றே புறப்படலாம்” என்றார்.

அவருக்கு நன்றிகூறிவிட்டு இரண்டு, மூன்று படிக்களை ஒன்றாகத் தாண்டி இரண்டாவது தளத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். புவனராஜ் அவனுடைய கபினில் இல்லை. மெஸ்ஸிற்கு ஓடினான். அங்கே வளவளப்பான செங்கபிலநிற மேசையின் பின்னால் மெத்தைக் கதிரையொன்றில் முதுகினால் அமர்ந்திருந்தான் இலங்கக்கோன். மட்டரகமான குடிவகைப் போத்திலொன்று அவன் முன்னாலிருந்தது. ஜெயந்தன் வெளியேறுவதற்குத் திரும்பினான். அப்போது தற்செயலாகப் புவனராஜ் அங்கு வந்தான். அவனுடைய பார்வை இலங்கக்கோனின் மீது விழுந்தது.

” சச்சீ, இந்த நாய்ப் பயலால் எங்கள் நாட்டின் பெயரே மண்ணாகிறது.” என்ற புவனராஜ் சிங்களக் கொச்சை வார்த்தைகளால் அவனை ஏசித் துரத்தினான். இலங்கக்கோன் தலைகுனிந்தவண்ணம் வெளியேறினான். உருண்டு திரண்டிருந்த அவனுடைய வலதுபுறத் தோளிலிருந்து குருதி கசிந்து கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்திற்கு முன்பு பெரிய கிறேனின் நெளிந்த கப்பியை அடிக்கும்போது உருக்குக் கொழுக்கி தோளில் விழுந்து அந்தக் காயத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

கப்பல் சாய்ந்துவிடாதிருக்கும் பொருட்டு கப்பலுக்கும் றை டொக்கின் சுவர்களுக்குமிடையில் மர முட்டுக்களை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இராட்சத நீருறுஞ்சிகள் றை டொக்கிலுள்ள நீரை கடலுக்குள் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தன. கப்பலுக்கும் நிலத்திற்குமிடையில் போடப்படும் ஏணி இன்னும் பொருத்தப்படவில்லை. ஆனால் அதற்குப் பதிலாக ஓரடி அகலமும் சுமார் இருபத்தி நேழுமுள்ள தட்டையான மேற்பரப்பினையுடைய மரக்குற்றியொன்றை நீரில் மிதக்கவிட்டு அதில் நடந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள் சிலமாலுமிகள். ஜெயந்தனும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான். அவனை வழியனுப்ப புவனராஜ் மேற்தளத்திற்கு வந்திருந்தான் இலங்கக்கோன் தன்னைக் காயப்படுத்திய கிறேனில் சாய்ந்து கொண்டு கப்பலிலிருந்து வெளியேறு பவர்களை வேடிக்கை பார்த்துக் கொருந்தான். புவனராஜ் அடுத்த நாள் காலையிற்றான் வீட்டிற்குச்

செல்வதாகத் தீர்மானித்திருந்தான்.

ஜெயந்தன் மரக குற்றியில் காலடி வைத்தபோது அவனுக்கு முன்னால் சுமார் பத்தடி தூரத்தில் ஜோனி அட்கொக் - பிறெஞ்சு மாலுமியொருவன் சென்று கொண்டிருந்தான். ஜோனி அட்கொக் சில அடிகள் நடந்து மரக் குற்றியிலிருந்து நில மேடைக்குத் தாவும்போது ஏற்பட்ட உதைப்பினால் குற்றி புரண்டது. ஜெயந்தன் நீரினுட் சரிந்து விழுந்தான். அவன் அணிந்திருந்த இறுக்கமான கோட் அவனுடைய கைகளின் அசைவுகளைத் தடைசெய்தது. வலது கையில் வைத்திருந்த கனமான பிரயாணப் பையினை நெஞ்சுடனணைத்து இறுகப் பற்றிக் கொண்டான். இச் செயல் எவ்வளவு ஆபத்தானதென்பதைப் புரிந்து கொள்ளுமளவிற்கு அவனுடைய சிந்தனைகள் செயற்படவில்லை. நீரினுட் படிப்படியாக அமிழ்ந்து கொண்டிருந்தான். இராட்சத நீருறுஞ்சியொன்றின் தடுப்பு வலையருகே அவனுடைய கால்கள் றை டொக்கின் கீழ்த் தளத்தில் தட்டின. நீருறுஞ்சியின் அதிர்வுகளைத் துல்லியமாக உணர்ந்தான். நீரின் உந்தல் மறுபடியும் அவனைமேலே தூக்கியது. எதோதோ எண்ணங்கள், யார் யாரோவெல்லாம் கண்முன்னே தோன்றினார்கள். அப்பா, அம்மா - ஓ கப்பலுக்கு வேலைசெய்யப் போகவேண்டாமென்று அம்மா எவ்வள வெல்லாம் தடுத்தார் - அன்புச் சகோதரிகள், சின்னத் தங்கைச்சி அண்ணாமேல் உயிரையே வைத்திருப்பாள், எந்நேரமும் சண்டைபோடும் குளப்படிச் சின்னத்தம்பி, இதயத்தரசி விஜி, ஒன்றாகப், பத்தாகப், பல நூறாகத் தோன்றிக் கலங்கிய கண்களுடன் அவனை விட்டுப் பிரிந்த தோற்றம். மதுவருந்தக்கூடாதென்று அவள் வேண்டியபோது சத்தியஞ் செய்துகொடுக்கையில் அவள் கரங்களை முதன்முறையாக ஸ்பரித்த சிலிர்ப்பு.

வாய், மூக்கு, காதுகள் ஊடாக உப்பு நீர் குமிழியிட்டுக் கொண்டு உடம்பினுட் சென்றது. வீயிறைக் குமட்டியது. அறிவு மயங்கியது, நீர்மட்டத்திற்கு மேல் தலை தெரிந்தபோது திணறினான். அவனையும்றியாமல் கால்கள் உதறின. பிரயாணப் பையினைப் பிடித்திருந்த பிடி சிறிதும் தளரவில்லை. உணர்வு கலங்கிய நிலை, ஆயினும் யாரோ தன்னை மயிரிற் பிடித்து இழுத்துச் செல்வதை உணர்ந்தான்.

“ஓ புவனராஜ் எவ்வளவு நல்ல நண்பன். தனது உயிரையும் பொருட்படுத்தாது இந்தப் பயங்கரமான இடத்தில் என்னை மீட்பதற்காகக் குதித்துள்ளானே. வாய்திறந்து அவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்க முடியவில்லையே.” மீண்டு பிரக்ஞை தவறிவிட்டது.

படிப்படியாக உணர்வுகள் திரும்பின. கரடு முரடான தரையில் தன்னைக் கிடத்தி யாரோ முதுகில் விட்டு விட்டு அழுத்துவதை உணர்ந்தான். செவிப் பறைகள், மூக்குத் துவாரங்கள், தொண்டைக் குழியாவும் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. ஒரே எரிச்சல். கண்களை நன்றாகத் திறந்து பார்த்தான். அவனைச் சுற்றிச் சிறு கூட்டம் நின்று கொண்டிருந்தது. தலையிலிருந்து நீர் சொட்டிக் கொண்டிருக்க தனக்கு முதலுதவி அளித்துக் கொண்டிருப்பது இலங்கக்கோனென்பது தெரிந்தது. அவனுடைய வலது தோட்பட்டையிலிருந்த புண் பிளந்து அதிலிருந்து வழிந்த குருதித்துளிகள் ஜெயந்தனின் முதுகில் உறைந்திருந்தன.

தலையைத் திருப்பிக் கப்பலை நோக்கினான். ஜெயந்தன் பரிசளித்த விலையுயர்ந்த இளநீலகோல்டன் அஹோ சேட்டினை அணிந்திருந்த புவனராஜ் றும்பானின் மேந்தளத்திலிருந்து ஏதோ சத்தமிட்டுக் கொண்டிருப்பது சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தவர்களின் கால்களிடையே தெரிந்தது. ஜெயந்தன் தலையைத் திருப்பி இலங்கக்கோனின் கண்களை மிகுந்த நன்றியுடன் நோக்கினான்.

காலத்தின் கதவுகள்.

பழம் பெருமைவாய்ந்த, ஸ்தல மகிமை வாய்ந்த அந்தப் பிள்ளையார் கோயில் ஊரின் ஒதுக்குப்பறமாக பசுமையான வயல்களுக்கு நடுவே நிமிர்ந்து நிற்கிறது. சுற்றியுள்ள வயல்களில் கண்ணுக்கெட்டாத தூரம் வரை பரந்துள்ள அந்த வயற்காணிகள், அவ்வயற்காணிகளுக்குப் கிழக்குப்புறத்தில் எல்லையிட்டு நீண்டிருந்த பனை வடலிக்காணிகள் இவையெல்லாமே உடையாரின் உடமைகள். ராஜவம்சக் கோட்டை போன்று கருங்கற் திருப்பணியாலான அந்தப் பிள்ளையார் கோயில்கூட உடையாரின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டே யிருந்தது. சிங்கப்பூரில் சிறிது காலம் வாழ்ந்துவிட்டு மீண்டும் ஊருக்கே திரும்பிவந்த அவர், வியர்வை சிந்தியறியார், உழைப்பு என்ற வார்த்தை அவருக்கு உடன்பாடானதல்ல.

ஓ! அவ்வாறாயின் இத்தனை சொத்துக்கள்? இவையெல்லாம் உடையார் குடும்பம் பரம்பரை பரம்பரையாக ஆண்டு அனுபவித்துச் சுகித்திருக்கும் சொத்துச் சோந்தைகள்

ஈனச் செயரில் பூதாகரமான உடலைச் சாய்த்துப் படுத்திருக்கிறார். அவருக்குப் பிறந்த; அவருடைய சட்டபூர்வமான மனைவியின் மகன் செருமிக் கொண்டு வெளியே போகிறான். ஓங்கி வளர்ந்திருந்த அவனுடைய ஆகிருதியான உடல் அப்படியே உடையாரை உரித்து வைத்தாற் போலிருந்தது.

"ஓய்இன்னும்"

"வாறன்" மனைவி அன்ன பூரணம் அடுப்படியிலிருந்து பதிலளித்தாள்.

"உன்னாணை அந்த வெள்ளைப் போத்திலைக் கொண்டாரும்,

அவர் அரை அடிச்சப் போட்டார் போலை, அதுதான் செருமலோடை போறார்"

“அதுக்கென்ன நீங்கள் உதிலை சும்மாதானே கிடக்கிறியள், கோப்பிறேசன் பொடியன் ஆழ்வாப்பிள்ளை இப்பதான் சாப்பாட்டாலை போறான். ரெண்டு வாங்கியிருங்கோவன்.”

“உவன்ரை அப்வவவு நல்லாயில்லை மத்தித் தவறணையான் தான் விசேசமாயிருக்கும். அவன் தவம் மனிசரைத் தெரிஞ்சு பெடியன்”

“எனக்கெண்டால் நீங்கள் தவறணையிலை வைச்சுக் குடிக்கிறது எப்பனும் விருப்பமில்லை. கண்டசாதியளும் எச்சிப்படுத்துகிற பிளாவிலை வாய் வைச்சத்தத்தானே குடிக்கவேணும்”

“ம், என்ன செய்யிறது? காலம் முந்தியைப்போலவே கிடக்கு” என்ற உடையாளர் தனது இளமைப் பருவத்தை நினைவுகூர்ந்தார்.

“நான் அப்ப இளவட்டம், குடிக்கிறது வீட்டை தெரியாது. மத்தியானமெண்டவுடனை தம்பன் வீட்டை போவன். நான் தன்ரை வீட்டை போறது தம்பனுக்குப் பெருமையாம். தம்பன்ரை இளையபொடிச்சி வெள்ளைச்சியைக் கொண்டு தான் கள்ளை எடுப்பிப்பான். அவள் வீட்டிலை இல்லாவிட்டால் நான் அண்டைக்குப் குடிக்காமல் திரும்பிவிடுவன். பிளாவை அவள் தரேக்கை பிளாவோடை சேத்து கைகளைப் பிடிப்பன். அவள் குனிஞ்சு கள்ளைப் பிளாவுக்கை ஊத்தேக்கை அந்தந் திரண்ட அங்கங்களை வைச்சகண் வாங்காமல் பாத்துக்கொண்டேயிருப்பன். அந்த நேரம் என்னைச் சுட்டெரிப்பது போலப் பார்ப்பான். ஏனோ தெரியவில்லை என்னைக் கண்டாலே அவளுக்குப் பிடிக்கிறதில்லை. தகப்பனுக்குப் பயந்துதான் எனக்குக் கள்ளுத் தாறவள் போலை கிடக்கு. எப்படியோ கோவிக் கேக்கை கூட வெள்ளைச்சியைப் பாத்துக் கொண்டேயிருக்கலாம்.”

“கட்டேலைபோற வயசிலை ஆசையைப் பாரன் ஆசையை.

மனைவி கொடுத்த வெள்ளைப் போத்திலை வாங்கி நடுங்கும் கரங்களால் டிபூறலெக்ஸ் கிளாசில் ஊற்றினார். போத்தில் கிளாசில் ஜலதரங்கம் வாசித்தது. கண்ணை இடுக்கி வாயைச் சப்புக்கொட்டிக் கொண்டு கள்ளை உறிஞ்சினார். புதிய உற்சாகத்தோடு பேச்சுத்

தொடர்ந்தது.

“ம்.... இப்ப அவங்கள் எங்களை மதிக்கிறாங்களே? ஒரு காலத்திலை நான் கீறின கோட்டைத் தாண்டாதவங்கள் இண்டைக்கு எனக்குக் கோடு போடுறாங்கள். கியூவிலை நிண்டுதான் கள்ளு வாங்குவேணுமாம். ஒரு தலைமுறை போகேல்லை. அதுக்குள்ளை உலகஞ் சுத்தின சுத்தைப் பார்.”

“இல்லைக் கேக்கிறன் அதுகள் உங்களை மதிக்குமாப்போலை எப்பேண்டாலும் நடந்திருக்கிறியளே? ஆடினவை கொஞ்சம் அமரத்தான் வேணும், ஆண்ட பரம்பரை கொஞ்சம் அடங்கத் தான் வேணும்.”

“நீர் உதென்ன விழல்ஞாயம் கதைக்கிறீர். கொஞ்சத்துக்கு முன்னாலை கண்ட சாதியளும் எச்சில் படுத்திற பிளாவிலை குடிக்கக் கூடாதெண்டர் இப்ப என்னடாவெண்டால்....”

“அது சுகாதாரம், இது உலகஞாயம். நாங்கள் அதுகளை மனிசராய் மதிச்சால்தானே அதுகளும் எங்களை மனிசராய் மதிக்குங்கள்”

“நீரும் உம்மடை ஞாயமும்! இவன் பொடியன் சோதினை குடுத்து ஐஞ்சுவரியமாத் திரியிறான். போனவரியம் சோதினை குடுத்து இளையவன்றை பொடியன் கருப்பணிக் கொம்பணியிலை உத்தியோகம். அவங்களை ஆரொருத்தன் சும்மாயிருக்கிறான்? அவளொருத்தி வந்தாள் அடிப் படலேக்கை கிடந்ததுகளெல்லாம் முத்தத்துக்கு வந்திட்டுதுகள். எங்களுக்கெண்டு ஒரு நாடிருந்தால் ஏனிந்தக் கேடு.”

“உது சிறப்பாத்தான் கிடக்கு. உங்களை வாயைப் பொத்திறவையை ஒழிக்கவேணுமெண்ணீறியள். உங்கடை காலுக்கை துவைப்படுதுகளை உங்கடை காகக் கண்ணுக்குத் தெரியேல்லை.”

கட்டெறும்பால் கடியுண்டவரைப்போல உடையார் துள்ளி யெழுந்தார். “பொத்தடிவாயை உனக்கு வரவர வாய் மெத்த நீண்டு போச்சு. கனக்கத் தெரிஞ்சாள் மாதிரிக் கதைக்க வெளிக்கிட்டாள் கதைக்க”

அன்னபூர்ணம் இதற்குமேல் எதுவும் கூறவில்லை. உடையார் காலி செய்த போத்திலையும், கிளாசையும் எடுத்துக்கொண்டு அடுப்படிக்குள் சென்றாள். உடையார் மீண்டும் ஈசிச் செயரில் சாப்பிட்டு கொண்டு இலஸ்றேஸ்ரட் வீக்ஸியில் வெளியாகியிருந்த குஷ்வந்த் சிங்கின் கட்டுரையில் மூழ்க முயன்றார். தொபீரென்று அலட்சியமாகச் சாத்தப்பட்ட சைக்கிட்சத்தம் அவரது கவனத்தை ஈர்த்தது.

“அம்மா ! ஸ்போட்ஸிற்குப் போகவேணும் ... சோறு முடிஞ்சதோ?”

உடையாரும், மகனும் மேசையில் எதிரெதிரேயிருந்து சாப்பிட்டார்கள். உடையாரின் முகாமையின் கீழிருந்து அரசாங்கத்தால் கையேற்கப்பட்ட விநாயகா கல்லூரியின் விளையாட்டு விழா அன்று மாலை நடைபெற இருந்தது.

“அப்பா, நீங்கள் வரேல்லையோ?”

“வரத்தான் வேணும். அது சரி உதவி அரசாங்க அதிபரை சீஃப் கெஸ்ட்டாப் போட்டிருக்கினம். அவரை முந்தநாள் திடீரெண்டு மட்டக்களப்பிற்கு மாத்தியிருக்காம்.”

“இண்டைக்காரோ புதியவர் அவற்றை இடத்துக்கு வாறாராம். அவர் தான் வருவர் போலை கிடக்கு.”

“எங்ககத்தையில் ஆளெண்டு கதைக்கினம்?”

“தெரியேல்லை.”

விளையாட்டுப்போட்டிகள் முடிவடையும் நேரத்திற்குச் சற்று முன்பு பிரதம அதிதியின் வெண்ணிற ரொயோட்டா உறுமிக்கொண்டு வந்து நின்றது. ஆகிருதியான உடல்வாகுகொண்ட அந்தப் புதியவர் காரிலிருந்து இறங்கினார். அதிபரும் சில ஆசிரியர்களும் அவரை எதிர்கொண்டு வரவேற்றார்கள். பின் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த வெள்ளைச் சேலை உடுத்திய சற்றே வயதான அந்த அம்மாவைக் கண்ட

அதிபர் தானே கதவைத் திறந்து ” நீங்களும் வாருங்கோ அம்மா ” என்று பிரதான பந்தலின் முன்வரிசைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவர் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் கேட்காது அந்த அம்மையார் பந்தலின் ஓரத்தில் போடப்பட்டிருந்த ஒரு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்த பிரமுகர்களிடையே புதியவரைப் பற்றிய உரையாடல்தான் முக்கிய விடயமாகக் காணப்பட்டது.

“ஆள் வாட்டசாட்டமான எழும்பின ஆம்பிளைதான். முந்தினவர் ஒரு இழுவல் பேர்வழி”

“ஓமோம்.... அந்தாளொரு நசிஞ்ச மனிசன். உரத்துக் கதைக்கிறவை பக்கம் நிப்பர். இவரைப் பார்த்தால் எடுப்பான ஆளாகத் தான் கிடக்கு. ஆளாரெண்டு தெரியேல்லை”

இரண்டாம் வரிசையிலிருந்த ஒருவர் இவ்விருவருக்கிடையே புகுந்தார். “இவரொரு நல்ல ஸ்போட்ஸ்மேனெண்டு கேள்வி. எல்லா ஃபில்ட்டிலையும் வலு திறமைசாலியாம். அதோடை ஆளொரு பச்சிலரெண்டும் கதைக்கினம். வலு துடிப்பான ஆள்”

“பேரென்னெண்டு தெரியேல்லை”

“ஜெயவிக்னேஸ்வராவாம். தகப்பன் சின்ன வயசிலேயே செத்துப்போனாராம். தாய் மனிசிதான் கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பிச்சிருக்கிறா. எங்கை போனாலும் தாயையும் கூட்டிக்கொண்டுதான் போவாராம்”

“அவ இண்டைக்கு வரேல்லையோ?”

“வந்திருப்பாவெண்டு தான் நினைக்கிறேன்”

இவர்களருகே அமர்ந்து உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த உடையார் “கொஞ்சம் பொறுங்கோ அவர் பேசப் போறார்”, என்றார்.

“பிரபல்யமான இந்தக் கல்லூரியின் விளையாட்டு விழாவில் நீங்களோ இன்றேல் நானோ சற்றேனும் எதிர் பார்க்காத விதத்தில் இன்று

நான் பிரதம அதிதியாகக் கலந்துகொள்கின்றேன். உங்களிடையே வந்து இவ்விழாவிற்கு கலந்து கொள்வதையிட்டு நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். காரணம் இது எனது கிராமம். நான் இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கூறினால் உங்களிற் பலருக்கு ஆச்சர்யமாக இருக்கும். சிலருக்கு அதிர்ச்சியாகவுமிருக்கலாம். நான் இங்கு பிறக்காவிடினும் எனது தாயார் இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். இன்று தான் முதன் முறையாக எனது தாயாரின் கிராமத்தில், எனது கிராமத்தில் காலடியெடுத்து வைத்துள்ளேன்.”

“ச்ச ..... வட் எ மான்லி வொய்ஸ் ! தாய்மனிசி ஆராகவிருக்கும்?” உடையாரின் குரலில் ஆர்வமிருந்தது.

“விளையாட்டுக்கள் வரட்டுத்தனமான போட்டி மனப்பாங்கை மையமாகக் கொண்டு எழுந்தவையல்ல பதிலாக விளையாட்டாளர்களிடையே ஏன் பார்வையாளர்களிடையே கூட ஒற்றுமையையும், தோல்வி மனப்பாங்கை அகற்றி தோல்விகளைக்கூட வெற்றியாக ஏற்றுக்கொண்டு செயலாற்றும் தன்மையையும், விடாமுயற்சியையும், உடல் வலிமையைப் பேணுதலையும், அணி ஒழுக்கத்தைக் கட்டுப்பாட்டுடன் பேணும் தன்மையையும், பொறாமைய கற்றித் தன்னை வென்றவரைப் பாராட்டும் உயர் மனோபாவத்தையும் தன் உட்கிடக்கைகளாகக் கொண்டதே விளையாட்டு. ஆனால் இன்றைய நமது சமுதாய அமைப்பில் இவ்வுட்கிடக்கைகளை உதறித் தள்ளிவிட்டு மனிதர்கள் பிரிந்து கோஷ்டிசேர்ந்து ஒருவரையொருவர் தாக்கி, மோதி முழுக் கிராமங்களிடையே தீராத பகைமையை உண்டாக்கி மிருகத் தனமான அடிதடிகளில், சில போது கொலைகளிற்கூட முடிவடைவதை எண்ணும்போது வேதனையாமிருக்கின்றது.”

“ஆளைப்பாத்தால் இளக மாதிரிக்கிடக்கு. நல்லா ஊரடி பட்ட அனுபவசாலியப் போலைபெல்லோ பேசுறார்.”

“இவ்வாறான வேதனை தரும் சம்பவங்களுக்கு விளையாட்டாளர்களையோ இன்றேல் இவற்றின் அமைப்பாளர்களையோ மட்டும் பொறுப்பாளிகளாக்கி விட முடியாது. சில சுயநலவாதிகள் தமது சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு இவ்வாறான

சந்தர் ப்பங்களை வெகு சாமர்த்தியமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். இவர்களிலும் படித்தவர்களென்று சொல்லப்படும் ஒரு சிலர் மிகச் சாதுர்யமாக இவற்றைத் தூண்டிவிட்டுச் சுயலாபங்களைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். அதே போது ஒன்றுமறியாத அப்பாவிகள் இதனால் விளையும் வேதனைகளை அனுபவிக்கின்றனர். விளையாட்டுக் களால் குடும்பப் பிளவுகள் கூட ஏற்பட்டிருக்கின்றன.”

“எங்கடை கிட்டிண பிள்ளை வாத்தியாரைப்போலை ஆக்களின்றை வண்டவாளங்களை நேரை பார்த்தவர் போலையெல்லோ கிடக்கு”

“இவ்வாறான உலுத்தர்களால் விளையாட்டுக்கள் வராமிய மக்களிடையே செல்வாக்கை இழந்து வரும் துர்ப்பாக்கிய நிலையொன்று உருவாகிவருவது விசனத்திற்குரியது. விளையாட்டுப் போட்டிகளின் போது ஆட்டக்காரர்கள் மட்டும் பயன்பெறுவதில்லை. அவர்களோடு பார்வையாளர்களினதும் இரத்தம் துரித கெதியில் ஓடும், உடல் வியர்க்கும், சுறுசுறுப்புத் தோன்றும். இரத்த அழுத்தம் கூடும். சில போது உறுப்புக்கள் சோர்வுறும். இவற்றிலிருந்து விளையாட்டுக்கள் ஆட்டக் காரர்களுக்கு மட்டுமின்றி அதிலொன்றிய பார்வையாளர்களுக்கும் உடற்கூற்று ரீதியில் பயனைத் தருகின்றனவென்பதை அறியமுடிகின்றது. எனவே விளையாட்டாளர்கள் நான் முதலிற் குறிப்பிட்ட விளையாட்டின் உட்கிடக்கைகளை அறிந்தொழுகுதல் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியமாகப் பார்வையாளர்களும் அவ்வுட்கிடக்கைகளை அறிந்தொழுகுதல் வேண்டும். பார்வையாளர்கள் விளையாட்டாளர்களை உற்சாகப்படுத்தலாம் ஆனால் நிலைமறந்து ஆவசேம் கொள்ளலாகாது.”

“இவர் சொல்விறது மெத்தச்சரி இப்ப ரண்டு வருசத்துக்கு முன்னம் எங்கடை தம்பிப்பி ள்ளை முதலாளி பதுனையிலை சொக்கர் மாச்சொன்று பாத்துக்கொண்டிருந்தவர். சென்ரபோவட் பந்தைக் கொண்டுபோய் கோலுக்குக் கிட்ட நிண்டு சூட்பண்ணினான். கொஞ்சத்திலை மிஸ்சாப்போச்சு. பாத்துக்கொண்டிருந்த மனிசன் ஆவெண்டு கொண்டு கையைத் தூக்கினார். பிறசர் கூடி மனிசன் அதிலையே செத்துப்போனார். அருமையான ஆள் மனிசனுக்கு”

பந்தடியெண்டால் உயிர். கடைசலை அதிலையே உயிரும் போய்விட்டது. அந்தாளின்ரை ஆசைக்கேற்ப மூத்தவன் விளையாட்டுக்களிலை வலுகெட்டிக்காரனாயிருக்கிறான்.”

“எனவே விளையாட்டுக்களை வெறும் விளையாட்டுக்களாகக் கருதாதீர்கள். அவற்றின் உட்கிடக்கைகள் மகத்தானவை. சமாதான சகவாழ்வைப் பேணி நிற்பவை. எனதருமை மாணவர்களே இன்றைய விழாவிலே வெற்றியீட்டியவர்களுக்கு நான் செலுத்தும் அதேயளவு பாராட்டுதல்களை பங்கேற்ற அத்தனை மாணவர்களுக்கும் தனித்தனியே தெரிவித்துக் கொண்டு உங்களிடமிருந்து விடை பெறுகிறேன்”

“ஆ , அதோ அந்த ஓரமாக வெள்ளைச் சேலை உடுத்திக் கொண்டு தனியாக இருப்பவதான் தாயாக இருக்கவேணும்”

உடையார் கதிரையைச் சற்று முன்னேயிழுத்து நோக்கினார். சிறிது நேரம் அவரின் பார்வை அங்கேயே நிலைத்தது. தனது மகனையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக்கொண்டிருந்த தாயின் பார்வை தடுமாறியது. உடையார் தன்னை விழுங்கி விடுவதைப்போலப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு துணுக்குற்றார். சேலையை இழுத்து அழுத்திப் போர்த்துக் கொண்டு எழுந்து சென்று காரின் பின்புற இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார். நான்கு கதவுகளின் கண்ணாடிகளையும் உயரத்தூக்கிவிட்டதும் வெளியுலகிலிருந்து தன்னைத் தனிமைப்படுத்திவிட்டது போன்றதோர் எண்ணம் .

“ஓ ! உடையார் இன்னும் இருக்கிறான். அண்டைக்குக் குஞ்சியம்மா எத்தனை தரம்மறிச்சா புதுச்சீலை உடுத்திக் கொண்டு திருவிழாவுக்குப் போகாதையெண்டு. அப்புவுக்கு அவளிலை அவ்வளவு நம்பிக்கை. தன்ரை கள்ளுக் குடிக்கிறவன் தன்ரை குஞ்சுக்குத் தீங்கு செய்யானெண்டு எங்கடை உடையாற்றை கோயில்தானே..... நீ துணிஞ்சு போவிட்டு வாமேனையெண்டு அப்பு சொன்னதைக் கேட்டுப் போனபடியால் தானே அந்த வினை வந்தது ச்சீ.... எங்களை ஆக்கள் ரோசம், மான நரம்பில்லாதவர்கள் , ம... என்ன துணிச்சல் .பனையேறித் தம்பன்ரை மேள் புதுச்சீலை கட்டிக்கொண்டு திருவிழாப்பாக்க

வாறியோடி, டேய் வல்வி, உரியடா அவளின்ரை சீலையை. என்ரை
கையாலை கள்ளுவாங்கிக் குடிச்சவன், நான்
தனக்கினைங்கேல்லையெண்டு என்ரை மைச்சானைக் கொண்டெல்லே
என்ரை சீலையை உரிவிச்சான். அவ்வளவு சனக்குக்கை பதினெட்டு
வயசுக் குமரி நான் மானத்தைக் கையாலையெல்லே பொத்திக்கொண்டு
ஒடினன். அண்டைக்கே ஊரைவிட்டு மலைக்குப் போனவன் இண்டைக்கு
இருபத்தொன்பது, முப்பது வரியத்துக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறன். டேய்
உடையார் நீங்கள் உயந்தாக்கள். உச்சக் கொப்பில இருக்கிறமெண்ட
எண்ணம் உங்களை இன்னும்மேலை உயரவிடாது. கீழை கிடந்த நாங்கள்
இப்பதான் எழும்பியிருக்கிறம். நிதானமா ஒவ்வொரு அடியா எடுத்து
வைச்ச மேலை வாறம். சில அடி சறுக்கியும் போகுதுதான். எண்டாலும்
வந்தே தீருவமெண்ட திண்ணமான எண்ணத்தோடை வாறம். அந்த
எண்ணமே எங்களை மேலுக்குக் கொண்டு வரும். பொடி
சொல்லுமாப்போலை 'உயர்வான எண்ணங்களும், சிறந்த சந்தர்ப்ப
சூழ்நிலைகளுமே ஒருவனைச் சரியாக உருவமைக்கின்றன'. உடையார்
இண்டைக்கு என்ரை பொடி வரேக்கை நீ எழும்பி நிண்டு கை
தட்டுகிறாய். சூத்திரம் சுழரேக்கை மேலை இருந்த வெறும்வாளி
தலைகீழாகக் கீழேயும், கீழையிருந்த வாளி தண்ணியோடை மேலையும்
போகத்தானே வேணும்."

ஜெயவிக்னேஸ்வரா, பனையேறித் தம்பன்ரை இளையபொடிச்சி
வெள்ளைச்சியின் மகன், புதிய உதவி அரசாங்க அதிபர் கதவைத் திறந்து
ஆசனத்திலமர்ந்து காரை முடுக்கினார். தாயார் சேலைத் தலைப்பை
இழுத்து அழுத்தப் போர்த்திக் கொண்டார். பலபெரிய மனிதர்களின்,
உயர்ந்த மனிதர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்களின் கையசைவுகளையும்,
தலைவணக்கங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு அந்த வெண்ணிற
ரொயோட்டா சீறிப்பாய்ந்தது.

உயரச்செல்பவர்களெல்லாம்

உயர்ந்தவர்களல்ல.

தேவாலய மணியோசை ஆழ்ந்து ஒலித்தது. வழிபாடு தொடங்கிவிட்டது. சயந்தன் உட்சென்றான். கீர்த்தனைப் புத்தகங்கள், பியானோவின் அமுங்கலான ஒலிப்புடன் வீணையின் நரம்புகள் ஒன்ற ஆண்களின் கட்டைச் சுருதியுடன் பெண்களின் இனிய குரற் பாடல்கள், விவிலிய நூல் வாசிப்பு, முழந்தாளிட்டு தலை குனிந்து பிரார்த்திக்கும் போது ஆசன விளிம்புகளில் அமர்ந்துள்ள இளசுகளின் ஏக்கப் பார்வைகள், ஏக்கம் தீர்ந்த கண்களின் சங்கமங்கள் போதகரின் பிரசங்கம் - குழந்தைகள் தூங்கி வழிகின்றன. அவற்றை நுள்ளி யெழுப்பும் பெற்றோர். சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படும் திருமண ஏற்பாடொன்றின் முதலாம் வாசிப்பு, சபையின் நிதி நிலைமைபற்றிப் போதகரின் பிரலாபம், பணம் சேர்க்கும் துணிப்பைகள் உலாவருகின்றன. அப்பயம் தின்று வைன் குடித்து "உலகத்தின் பாரத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டியே எங்களுக்கு இரங்கு" வழிபாடு முடிகிறது.

தேவாலய முன்றலில் சயந்தனின் சைக்கிளருகே புதிய வெள்ளை நிற வொக்ஸ்வாகன் வெளிநாட்டு இலக்கங் களுடனும், 'கவனம் இடது பக்க ஓட்டம்' என்ற எச்சரிக்கைத் தகட்டுடனும் நின்றுகொண்டிருந்தது. சாரதியின் கதவைத் திறந்த வாலிபன் எதேச்சையாகத் திரும்பினான். கழன்றுவிட்ட சைக்கிட் செயினை வேப்பங் குச்சியொன்றினால் சயந்தன் பூட்டிக்கொண்டிருந்தான். வாலிபன் திறந்த கதவை அப்படியே விட்டு விட்டுச் சயந்தனை நோக்கி வந்தான்.

"உங்களுக்கு உதவலாமா?"

"மிகவும் நன்றி, நானே பூட்டிவிட்டேன்," என்றவாறே சயந்தன் திரும்பினான்.

"ஓ அல்பிரட் நியா?" சயந்தன் அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட முன்னரே அல்பிரட் அந்த ஸ்போட்ஸ் சைக்கிளைத் தூக்கித் தனது வொக்ஸ்வாகனின் கரியரில் வைத்துக் கட்டினான்.

" வீட்டிலை ஆரண்டாலும் காத்துக் கொண்டிருப்பார் களோ? அப்பிடியெண்டால் சொல்லிப்போட்டுப் போவம்," என்ற அல்பிரட் சயந்தனைத் தனக்கருகில் இருத்திவிட்டு கதவை மூடினான். அடங்கலான சத்தத்துடன் அது மூடிக் கொண்டது.

" காத்துக் கொண்டிருக்க இன்னும் ஆள் வரேல்லை. அம்மாதான் கொஞ்ச நேரம் சாப்பிடாமலிருக்கும், கொஞ்ச நேரஞ் செண்டால் அவவும் சாப்பிட்டுவிடுவா. சொல்லிக் கொள்ளாமல் எங்கையாவது போவிட்டு கட்டுக்கு வந்துவிடுவனெண்டு அம்மாவுக்குத் தெரியும். சில வேளை கட்டுக்கு வர இரண்டொரு நாள் செல்கிறதுமுண்டு. கடைசிவரை இப்படியே தனிக் கட்டையாக இருந்துவிடலா மெண்டுதான் பாக்கிறன்" என்றான் சயந்தன்.

"நானும் பிரமச்சாரிதான், ஆனால் பிரமச்சரியத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறவனல்ல. ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் போகும்போது அந்தந்த நாட்டிற்குத் தகுந்தாப்போலை நடந்து கொள்ளுவன். ஆனால் எந்த நாட்டுக்குப் போனாலும் நாங்கள் படிக்கிற காலத்திலை அனுபவிச்ச நாட்களைப்போல இனிமையான நாட்கள் திரும்ப வரவேமாட்டுது."

" டேய் பயமாக இருக்கு, கொஞ்சம் மெதுவாப் போடா, " என்றான் சயந்தன். அசுர வேகத்திற் சென்ற கார் திடீரென்று வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு கடற்கரைச் சாலையில் மெதுவாக ஊர்ந்தது.

" ஹைவேயிற் சென்ற பழக்கம். ஆனால் வீச்சாகப் போகும்போதுதான் கவனமெல்லாம் காரோட்டிறதிலை மட்டுமிருக்கும். மெதுவாகப் போகும்போது எங்களை யறியாமலே அங்கையிங்கையெல்லாம் கவனம் சிதறிப் போகிறது. அந்த நேரத்திலைதான் விபத்துகளும் கூட நடக்கிறது."

"டேய் நீ சொன்னது அருமையான ஒரு விஷயம். இலட்சிய வெறியோடை, தான் போற இலக்கை மட்டும் கவனத்திலை எடுத்துக் கொண்டு போறவன் சின்னச் சின்னக் காரியங்களையெல்லாம்

கவனத்திலை எடுத்துக் கொள்ள தில்லைத்தான்."

1911. தியவுசெய்து தத்துவம் பேசி என்னைப் போரடிக்காதை. எனக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் இது ஒண்டுதான், வாழ்க் கையிலை முன்னேறவேண்டும் , அதுக்காக என்ன கரணமும் அடிக்க நான் தயார். அதைவிடு, இப்ப உன்னையுங் கூட்டிக் கொண்டு எங்கடை பழைய பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையாக்கிடக்கு."

அல்பிரட்டிற்குத் தோன்றும் சிறுசிறு விசித்திர ஆசைகளையும், அவற்றை உடனடியாக அனுபவிக்க துணிச்சலுடன் அவன் செயற்படுந் தன்மையினை சயந்தன் நன்கு அறிவான். வொக்ஸ்வாகன் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லும் பாதையிற் திரும்பியது. " ஒரு லக்ஷமி பவானில் " கோழிப் பிரியாணி சாப்பிட்டுவிட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். சன நடமாட்டமற்ற சாலை, படிப்படியாக வேகம் அதிகரித்தது, மீண்டும் அகர வேகம். நடுச்சாலையில் ஆடி அசைந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்த வைக்கோல் வண்டிலொன்றை இடதுபுறத்தால் முந்திக் கொண்டு சென்றான்.

" அல்பிரட் எந்தப் பக்கத்தாலை முந்தவேண்டு மென்பதைக் கூட மறந்துபோனியோ? "

"ஓ கோபிக்காதை. " என்றபடியே வேகத்தைக் குறைத்தவன் " ஏழு வருடப் பழக்கத்தை இரண்டு நாளிலை மாத்த முடியேல்லை. " என்றான்.

பாடசாலை வளவிற்குள் காரை நிறுத்திவிட்டு இருவருமாகச் சுற்றிவந்தார்கள். அதே வகுப்பறைகள், அதே கட்டிடங்கள், பொது மண்டபச் சுவர்களிற்கூட அதே பாணியில் ஆனால் நவீன முறைச் சித்திரங்களும் பென்சிற்கு கிறுக்கல்களும் காணப்பட்டன. விடுதி மாணவர்கள் சிலர் வேலி ஓரமாகவுள்ள வாங்குகளில் அமர்ந்து "சல்" அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பவிலியன் வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. இருவரும் படிகளில் ஏறி மேற்தளத்தில் அமர்ந்தார்கள், வெய்யில் தகித்தது. ஆனால் அந்தப்பரந்த வெளியின் பசுமையான வயல்களினூடு வீசிய காற்று மிகவும் இதமாக இருந்தது.

"அல்பிரட் நீ இப்ப எங்கை, என்ன வேலை பாக்கிறாய்?"

"கனேடியன் எயர் லைன்ஸில் பைலட்"

"ஓ விமான அனுபவங்கள் மிகச் சுவையானதாக இருக்குமே, ஏதாவது சுவையான அனுபவமொன்றைச் சொல்லன் கேட்பம்."

"அதில் எதைச் சொல்ல? ஓ இப்ப நான் இலங்கைக்குத் திரும்புகிறதுக்கு ஒரு மாதத்திற்கு முந்தி மிக மோசமான விபத்தொன்றில் மாட்டிக் கொண்டன்."

"விமான விபத்தா?"

"ஓம், விமான விபத்துத்தான். மியூனிச்சில் நடை பெறவிருந்த விமான சாகசப் போட்டிக்காக "மிரேஜ் 4" என்ற ஜெட் விமானத்தில் ஒத்திக்கை நடத்திக் கொண்டிருந்தன். விமான நிலையத்தின் மேலேயே ஒலித் தடையினூடாக விமானத்தைச் செலுத்தி முழுக்கம் உண்டாக்க வேண்டும். அப்பதான் பார்வையாளர்கள் ஒரே நேரத்திலை விமானத்தைப் பாக்கவும் அதன் முழுக்கத்தைக் கேக்கவும் முடியும்.

"40,000 அடியுயரத்திற்கு வந்ததும் என்ரை ஜெட் விமானம் மேகத்திலை போட்ட கோடுகளினூடாக முதற் கரணத்தைப் போட்டன். சுட்டுப்பாட்டு நிலையத்திலையிருந்த என்ரை பிரதம பயிற்சியாளர் புறானாட் கரணம் நல்லாக இருந்ததாகச் சொன்னார். பிறகு மேல்நோக்கிப் பறந்து கரணமடிச்சன், நேரவொழுங்கு கச்சிதமாயிருந்தது, கடைசியாக மூன்றாவது கரணத்தை அடிக்கிறதுக்காக விமானத்தைப் பிறகும் மேலை செலுத்தினன். கரணத்தொடக்கத்திலை "ஸ்ராபிலைஸர்" என்கிற விசைக் கோலை முன்னோக்கித் தள்ளவேணும். இந்தக் கோல் அனேகமான அதிவேக ஜெட் விமானங்களிலை இரட்டைத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துமாறு

அமைக்கப்பட்டிருக்கு. என்றை ஸ்ராபிலைஸரிலை ஏதோ கோளாறு, இதனாலை கரணமடிக்கும்போது விமானம் சுழலத்தொடங்கியது.

"என்றை ஸ்ராபிலைஸர் வேலைசெய்யேல்லை. இருந்தாலும் அதை வேறையொரு நிலைக்குத் திருப்பினன்: விமானம் இன்னும் வேகமாக, பயங்கரமாகச் சுழலத் தொடங்கியது. கண்ணெல்லாம் இருட்டிக் கொண்டுவந்து. என்னாலை இந்த மதம்பிடிச்ச விமானத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியேல்லையெண்டு விமானத் தளத்திலுள்ள அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிக்கும்போதே எனக்கு அறிவு தவறிவிட்டது. அந்த நிலையிலும் துரோட்டிலை இறுகப் பிடிச்சக் கொண்டிருந்தன். எவ்வளவு நேரம் மயக்கமாக இருந்தனெண்டு சரியாகத் தெரியவில்லை.

"நான் மயக்கமாக இருக்கேக்கை விமானம் செய்த வினோதமான சேட்டையளைப்பற்றி பிறகு புறானாட் எனக்குச் சொன்னார். முதலிலை வேகமாகச் சுழன்றுகொண்டு கிழே விழுந்து கொண்டிருந்ததாம். திடீரெண்டு உள்ளே அடைபட்ட சில்லுகள் வெளிப்பட்டு அப்பகுதி மேற்புறமாகவும், மேற்பகுதி கீழ்ப்புறமாகவும் இருக்க விமானம் தாவித்தாவி மேல்நோக்கிப் பறந்ததாம். விமானம் தானே செய்து கொண்ட இந்த வினோதமான சேட்டைகளினாலை அகர வேகத்தை இழந்து கட்டுப்பாட்டு வேகத்துக்கு வந்துவிட்டது. தெய்வாதீனமாக துரோட்டிலை ஏற்பட்ட ஒரு அதிர்ச்சி என்னைச் சுய நிலைக்குக் கொண்டுவந்தது.

"என்றை ஸ்ராபிலைஸர் உடைந்துவிட்டதென்று கட்டுப்பாட்டி காரிகளுக்குத் தெரிவித்தன். விமானம் இன்னும் சுழன்று கொண்டு தானிருந்தது. வாற் சுழற்சியைக் கட்டுப்படுத்த எனக்குத் தெரிஞ்ச எல்லா முறைகளையும் பிரயோகித்தன். சிறகுகள் நேராகவிருக்கும் சாதாரண விமானங்களை விசைக்கோலினை மத்திய நிலைக்குக் கொண்டுவந்து சுழற்சியைக் கட்டுப்படுத்தலாம். ஆனால் "மிறேஜ் 4" போலை விமானங்களிலை சிறகுகள் பின் நோக்கிச் சாய்வாக இருக்கும். நான் செய்த எந்த முயற்சியும் பயனைத் தரவில்லை.

"புறானாட் கட்டுப்பாட்டறையிலிருந்து சில வழிவகை யளைச் சொன்னார். அவரோடை கரகரத்த குரல் எனக்கு ஒரு புதிய

உற்சாகத்தைத் தந்தது.

"ஹாப்பி" இப்படித்தான் புறானாட் என்னைக் கூப்பிடுவார் "றடப் பெடல் உட்பட கட்டுப்பாட்டுத் தொகுதி கள் எல்லாவற்றையும் ஆகக் குறைந்த வேகத்திற்குட்படுத்து, பிறகு விமானத்தின் மூக்கைக் கீழே சாய்த்துவிட்டு கட்டுப்பாட்டுக் "கோலை மத்திய நிலைக்குக் கொண்டுவந்து உடனடியாகப் பின்னோக்கி இழுத்துவிடு."

"அவர் சொன்னபடியே செயற்பட்டேன், சுழற்சி படிப்படியாக நின்றது. ஒழுங்கான ரீங்காரத்துடன் விமானம் வானத்திலை மிதந்தது. அதை மென்மையாகக் கீழே இறக்கி றன்வேயில் ஓடி ஒரு தொங்கலுக்குக் கொண்டுபோய் இயந்திர ஓசையை அதிகரித்து நிறுத்தினேன். மயான அமைதி. தலைக் கவசத்திற்குள்ளையும், அன்றி-ஜி உடுப்புக்குள்ளையும் வியர்த்துக்கொட்டியது. கொக்பிற்றிலேயே பிரமைபிடிச் சவன்போலை கொஞ்சநேரம் இருந்துவிட்டு கீழே இறங்கினன். அன்றைக்கு புறானாட்டிற்கு லீவாக இருந்தபோதும் அவர் தற்செயலாக விமான நிலையத்திற்கு வந்திருக்கிறார். அவர் வந்திராவிட்டால் விமானம் நிலத்திலை விழுந்து கக்குநாறாக நொருங்க நானும் உருச் சிதைந்து இறந் திருப்பன்."

"அல்பிரட் உண்மையிலேயே நீ மிகவும் துணிச் சலானவன்தான், அதோடை நல்ல காலமும் உனக்கு இருந்திருக்கிறது. "

"இதிலையென்ன துணிச்சலிருக்கிறது, புறானாட் வந்திருக்காவிட்டால் என்னாலை எதுவுமே செய்திருக்க முடியாது. உயரப் பறக்கிறவர்களெல்லாரும் உயர்ந்த நோக்குடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்."

"சில விதிவிலக்குகளும் இருக்கத்தான் செய்யும். அது சரி, உன்ரை உயிரைக் காப்பாற்றிய அந்த மனிதரைச் சந்தித்து நன்றி சொல்லியிருக்கமாட்டாயே" அல்பிரட்டின் குணாதிசயங்களை நன்கு அறிந்துள்ள சயந்தன் கேட்டான்.

"அவரைச் சந்திக்க முடியேல்லை. இந்தச் சம்பவம் நடந்தன்றே

அவரைத் தற்காலிகமாக வேலை நீக்கம் செய்துவிட்டார்கள். "

" ஏன்? "

" லீவு நாளன்று அறிவித்தலோ, உத்தரவோ பெறாமல் கட்டுப்பாட்டு நிலையத்திற்குள்ளை போய் கருவிகளை இயக்கியதற்காக. அவரை நிரந்தரமாகவே வேலை நீக்கஞ் செய்துவிட்டால் அவருடைய பதவி எனக்குக் கிடைக்கலாம். "

" அல்பிரட் எவ்வளவு நன்றிகெட்ட எதிர்பார்ப்பு " என்றான் சயந்தன்.

" இதைல்லாம் பார்த்தால் வாழ்க்கையிலை முன்னேற முடியாது. எப்பெப்ப சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறதோ அப்பப்பவே அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். "

" உன்னை உயிரைக் காத்த ஒருவரையே , உனக்கு உதவிசெய்ததற்காகவே தன்னை வேலையை இழக்கவிருக்கும் ஒருவரையே நீ உதாசீனஞ் செய்கிறாயே. "

" சயந்தன், என்றை ஒருயொரு நோக்கம் நான் முன்னேற வேண்டுமென்பது மட்டுந்தான். அதுக்காக எந்த வழியையும் பின்பற்ற நான் தயங்கமாட்டன். வழி தவறானதாக இருந்தால் முன்னேறிய பிறகு அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளலாம். "

வானம் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது, இருவரும் சென்று காரில் ஏறிக்கொண்டார்கள். அந்த வெள்ளை நிற வொக்ஸ்வாகன் மழைத் துளிகளை ஊடுருவிக்கொண்டு சீறிப் பாய்ந்தது. ஒழுங்கான ரீங்காரத்துடன் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த இயந்திரத்தின் சத்தத்துடன், மழை நீரைத் துடைத்துவிடும் வைப்பர்கள் சீரான தாள லயத்தோடு நர்த்தனமாடிக் கொண்டிருந்தன. இருவரும் ஒருரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளவில்லை. தார்ச் சாலையிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் வெண் மக்கி ஒழுங்கையில் இறங்கி அதே வேகத்தோடு சென்று சயந்தனின் வீட்டின் முன்னால் நின்றது அந்த வெண்ணிற சப்பை

மூக்குக் கார். சைக்கிளை கரியிரிலிருந்து இறக்குவதற்கு அல்பிரட் உதவி செய்தான்.

"சயந்தன் உனது போக்கிற் செல்ல என்னாலை முடியவில்லை. நான் உன்ரை மனதைக் குழப்பிவிட்டிருந்தால் என்னை மன்னித்துக்கொள்ளு." சயந்தனின் கைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு அல்பிரட் கூறினான்.

யதார்த்தம்

சடைத்துப் பருத்திருந்த மரங்களினுடனே தெரிந்த பெற்றோமாகக்ஸ் வெளிச்சத்தை இலக்காகக் கொண்டு சயந்தனும், தங்கராசாவும் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். உடுக்கைகளின் உரப்பு வரவரத்தெளிவாகக் கேட்டது. நிழல்களாகத் தெரிந்த உருவங்கள் மனிதர்களென இனம் புரிந்து கொள்ளும் தூரலில் வந்து விட்டார்கள். சயந்தன் தங்கராசாவை நெருங்கித் தனது வலதுகை விரல்களை அவனுடைய இடதுகை விரல்களுடன் கோர்த்துக் கொண்டான். சிறிது சிறிதாக அவனுடைய பிடி இறுகிற்று, அருகில் வந்து விட்டார்கள்.

விழுதுவிட்டு விசாலித்திருந்த ஆலமரத்தின் கீழே ஆண்களும் பெண்களும் குஞ்சு குருமன்களும் கைகூப்பிச் சிரம்தாழ்த்தி நின்றுார்கள். அத்தனை பேரும் ஏதோவோர் அமானுச சக்தியினால் கட்டுண்டிருந்தார்கள். சயந்தன் ஏதோவொரு வழுவழுப்பான பொருளை மிதித்து விட்டான். அது சாசரத்து ஓடியது. என்னடாப்பா ஓடுது?

சாரைப் பாம்பாயிருக்கும் என்னான் தங்கராசா. மேற்கொண்டும் அந்த மனல் ஒழுங்கையில் அவர்கள் நடந்த போதும் சயந்தனின் கால்கள் நிலத்திற் பூவுவில்லை. இரண்டு கைகளாலும் தங்கராசாவின் இடது கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டான்.

இந்தப் புதியவர்களின் வரவு அந்தக் கிராமப்புற மக்களைக் கிஞ்சித்தும் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. விழுதித்தட்டுடன் நின்ற சிறுவன் இவர்களைக் கண்டுவிட்டான். சுற்றி நின்ற வட்டத்தினுடனே புகுந்து இவர்களிடம் வந்தான். தானே விழுதியை அள்ளி அவர்களைக் குழியச் செய்து நெற்றியில் உத்துளானமர்கத் துரித்து விட்டான். தங்கராசா சில நாணயக் குற்றிகளை விழுதித்தட்டிற் போட்டார். அச்சிறுவன் திரும்பிச் சென்றான்.

சுற்றிலும் வட்டமாக நின்றவர்களை விலக்கிக் கொண்டு சயந்தனை இழுத்துக் கொண்டு தங்கராசா முன்னே சென்றான். அந்தப் பனிக் குளிரிலும் வியர்வை வழிந்தோட வெற்றுடம்புடன் இருவர்

உடுக்கை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். குறுகித் திரண்ட உடலமைப்பும் வழக்கைத் தலையும் கொண்ட பூசாரி கணீரென்ற குரலிற் பாடிக் கொண்டிருந்தான். கழுத்து நரம்புகள் விம்மிப் புடைத்தன. இடது கரத்தில் ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தையும் வலது காரத்தில் ஒரு மந்திரக் கோலையும் வைத்துக் கொண்டு தலையை ஒரு புறம் சாய்த்து வலதுகாலைச் சிறிதே தூக்கி இடதுகாலில் உடலின் முழுப் பாரத்தையும் போட்டுக் கொண்டு உடுக்கைகளின் தாளையத்திற்கு ஏற்பச் சிறிய ஆட்டத்துடன் வெற்றிலைக் காவி ஏறிய பற்கள் தெரிய அவன் பாடிக் கொண்டிருந்தான். மனத்தில் ஒரு வித பயவுணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அவனுக்கு முன்னே கட்டான உடல்வாகு கொண்ட அழகிய பெண்ணொருத்தி தலைவிரி கோலத்துடன் அவனுடைய பாடலுக்கு இயைவாக ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். இறுக்கமான மேற்சட்டை அவளுடைய திரண்ட உடலைக் கௌலிப் பிடித்திருந்தது. பூசாரி ஊற்றிய மந்திரித்த நீர் அவளுடைய சிவந்த உடலோடு சட்டையை ஒட்டவைத்து விம்மிப்புடைத்த அங்கங்களைத் துல்லியமாகக் காட்டியது. பூசாரியின் செவ்வரி படர்ந்த கண்கள் அவற்றையே உறுத்திப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

“எந்தேனம்மா தூயவளே நீ எங்கிருந்து வாறாய்— சொல்லு, எந்தேனம்மா நாயகியே வந்தவழியென்ன, உந்தன் கவின் கொங்கை காட்டியென்னை.....” தலைவிரி கோலத்துடனும் ஆடிக்கொண்டிருந்தவன் திடீரெனப் பாய்ந்து சென்று ஆலமரத்தின் கீழே செருகியிருந்த சூலங்களிலொன்றை இழுத்துக் கொண்டு கூட்டத்தினுள் புகுந்தான். கூடியிருந்தோர் விலகி அவளுக்கு வழிவிட்டார்கள். வேலி யோரத்தில் ஆலமர விழுதொன்றினைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வாலிபனொருவனைத் தலைமுடியிற் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தான். கலவரமுற்ற சனங்கள் கிசுகிசுத்தார்கள்.

“கந்தவனம் ஆப்பிட்டுப் போனான். தேவி இண்டைக் கவனைச் கம்மாவிடாது.”

“நானிது எப்பவோ சொன்னனான். இந்தப் பொடியன் செய்யிற அட்டகாசத்தைத் தேவி எப்பிடியும் பிடிக்குமெண்டு எனக்கு

வெள்ளாப்போடை தெரியும். "

" பின்னையென்ன சிவலிங்கண்ணை, தொழில் துப்புறவு செய்யிறவன் குடிக்கத்தான் வேணும். ஆனால் இப்பிடியோ , எதுக்குமொரு அளவுகணக்கு வேணும். உவன் கந்தவனம் நாக்கிலை சாராயம் படாமல் நித்திரைப் பாயாலை எழும்பமாட்டான். குடிச்சப்போட்டு அவள் பொடிச்சியைப் போட்டு மிரிக்கிறமிரி உன்னாணை அதைப் பார்க்கவே ஏலாது. "

"அது தானே தேவி ஆளைப் பிடிச்சப் போட்டுது . இனித்தம்பி ஒரு வழிக்கு வருவார். "

"உவன் கந்தவனத்தை அஞ்சாறு வெள்ளி இந்தப் பக்கமுங் காணவில்லை. மனிசருக்கு மறைக்கிறதைத் தெய்வத்துக்கும் மறைக்கலாமே. " இண்டைக்கெண்டு வந்து ஆப்பிட்டுப் போனான். "

கந்தவனம் கூட்டத்தின் நடுவே தலைகுனிந்து நின்றான். அவனைச் சுற்றிச் சூலத்தைத் தாறுமாறாகச் சுழற்றியவாறு கைகளில் அணிந்திருந்த வெண்கலக் கழுஞ்சுகள் கிலுகிலுக்க அவள் ஆடிக்கொண்டிருந்தாள்.

உடுக்கைகளிரண்டும் சேர்ந்து அதிர்ந்தன. பூசாரி இடது கையிலிருந்த எலுமிச்சம் பழத்தை அடிக்கடி உயரே தூக்கி நெறித்துக்கொண்டு உச்ச ஸ்தாயியில் வேகமாகப் பாடினான். அவளுடைய ஆட்டம் மேலும் விறுவிறுப்படைந்தது.

"தேவி நீதானம்மா எனக்கொரு வழிகாட்டவேணும். இனியெண்டாலும் என்றை மனிசனுக்குப் புத்தியைக் குடம்மா. " கூட்டத்திலிருந்த கந்தவனத்தின் மனைவி வாய்விட்டு பிரார்த்தித்தாள். அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

"டேய் ,.....கந்தவனம். ".சூலத்தை நிலத்தி ஊன்றிக் கொண்டு அவனைக் கூப்பிட்டாள்.

"அடேய் என்ன தைரியம் நான் கூப்பிடுறன் நீ பேசாமலிருக்கியோடா? டேய்ய்ய் க...ந்...த...வீ...ன...ம்...ம்." உடுக்கைகளையும் மீறி அவன் குரல் உயர்ந்து ஒலித்தது.

"என்ன தாயே? " குனிந்த தலை நிமிராமவே கேட்டான்.

"ந்...ஆ... அப்பிடிவா வழிக்கு நீ இனிக் குடிப்பியோடா அடோய் கந்தவனம் நீ இனிக் குடிப்பியோடா? "

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் அவன் உறுதியான குரலிற் கூறினான். " இல்லையம்மா நான் இனிக் குடிக்கவே மாட்டன். "

அவள் விபூதித் தட்டை வைத்திருந்த சிறுவனிடம் சென்று கைநிறைய விபூதியை அள்ளி கந்தவனத்தின் உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை தடவினாள். குனிந்திருந்த அவனுடைய முகத்தைச் சூலத்தால் உயர்த்தி தனது வலதுகையை வாயருகே கொண்டுண்டு எஞ்சியிருந்த விபூதியை அவனுடைய முகத்தில் ஊதினாள்.

" சத்தியமாகக் குடிக்கமாட்டியா?

" தேவியறிய, அவளுடைய விரிந்த தலைக்குமேல் தனது வலது கரத்தை உயர்த்திச் சந்தியஞ் செய்தான்.

"இதுமட்டும் ஒருவகை உளவியல் மருத்துவந்தான். " தங்கராசா சயுத்தனிடம் கூறினான்.

எப்படி மனிதன் ஒரு மனம் வேறு சிந்தனைகள், யோசனைகள் எதுவுமேயில்லாமல் ஏதோ ஒன்றிலை, அது உண்மையோ பொய்யோ வெண்ணிறது ஒரு பறமிருக்க, முற்றுமுழுதாக லயித்து உணர்ச்சியின் உச்சத்திலை இருக்கேற்றதை அந்த உணர்ச்சி அன்பினாலையோ அல்லது நம்பிக்கையினாலையோ, இல்லாவிடில் பயத்தினாலையோ இருக்கலாம்., மனோதத்துவ நிபுணர்கள் மீள் துயில் நிலைக்குள் வைச்சிருக்கும் ஒருத்தனிடம் கூறும் சொற்கள் எவ்வளவு இதழிவாக அவன்னை அழைத்திலை அதுதான் சப்கொன்ஸியஸ் மைண்டில் பதியுமோ அவ்வளவு தெளிவாக ஏன் அதைவிட இன்னுமொரு படி ஆழமாகக் கட்டளைகள் அவன்னை அடி மனத்தில் பதியும். "

"அப்ப ஒரு சைக்கோ அனாலிஸிஸ் இங்கை நடக்கிறதெண்டு சொல்லிறியோ? இனிமேல் இவன் . ....பேரென்ன ஒ...கந்தவனம் இனிமேல் குடிக்கவே மாட்டானெண்டது நிச்சயம். "

"நிச்சயமாகக் குடிக்க மாட்டான். "

"அப்ப உலகத்திலையுள்ள குடிகாரரையெல்லாம் இஞ்சை கொண்டுவந்து நல்லாக்களாக மாத்தலாமெண்ணிறியோ? "

"அப்பிடி நான் சொல்லவரேல்லை. இதெல்லாம் ஒரு நம்பிக்கையிலைதான் நடக்குது. மந்திரங்களை தேவதை களை, கடவுள்களை அது என்ன பிறான்ட் கடவுளெண்டாலுஞ் சரிதான் இதய சுத்தியோடை, மாசுமறு இல்லாமல் முழு மனதோடை நம்பினால் இது சித்திக்கத்தான் செய்யும். இது மட்டுமென்ன உலகமே ஏதேதோ எதிர்பார்ப்புக்களின்ரை நம்பிக்கையில் தான் இயங்குது. "

"எப்பிடியெண்டாலும், ஒரு குடிகாரனையெண்டாலும் மனிதனாக்க உதவியிருக்கே, அதுக்காக நானிதை வரவேற்கிறன். ஆனால் ரவுன் சைட்டிலை இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. "

"ஏனிப்படிச் சொல்லறாய்? " என்று கேட்டான் தங்கராசா.

"அங்கைதான் மனிதன் எதிலும் நம்பிக்கையில்லாமல் அலையிறானே, தன்னில நம்பிக்கையில்லை, தான் கட்டின பெண்டிலிலை நம்பிக்கையில்லை, தாங்கள் பெற்ற குழந்தைகளிலை நம்பிக்கையில்லை. அதுகள் தனக்குத் தான் பிறந்ததோவென்னிறிதிலை கூடச் சிலபேருக்குச் சந்தேகந்தான். நம்பிக்கையின் மையில்தான் அனேகம் பேருக்கு நம்பிக்கை, ஆனால் ஒரெயொரு விசயத்தில் எல்லாருக்கும் வலு நம்பிக்கை இருக்கு. "

"அதென்னடப்பா அப்பிடியொரு நம்பிக்கை. "

"தன்னைத் தவிர மற்றவனெல்லாம் படுபேயரெண்டதிலை நம்பிக்கை. இன்னுஞ் சிலபேருக்கு சனங்களை எப்பிடியும் பேக்காட்டலா மெண்டதிலை நம்பிக்கை. "

அடுத்த நாள் மத்தியான யாழ்வேலியில் கொழும்பிற்குப் போவதற்கான ஆயத்தங்களைத் தங்கராசா செய்து கொண்டிருந்தான். கிராமச் சூழலுக்குப் புதியவனான சயந்தன் முதல்நாளிரவு அம்மாள் கோயில் நினைவுகளிலிருந்து முற்றுமுழுதாக விடுபடவில்லை. அவர்களுக்குச் சாப்பாடு கட்ட வாழையிலை வெட்டப்போன தங்கராசாவின் தாய் புதிய செய்தியொன்றைக் கொண்டு வந்தாள்.

"தம்பி உவன் பொடியன் கந்தவனத்துக்கு குத்தகைக்கார மணியத்தார் தோட்டத்துக்கை வைச்ச அடியடியெண்டு அடிச்சப்போட்டாராம்."

"ஏனெனனை அடிச்சவர்?"

"போனவரியக் குத்தகைக் காசு இன்னுங் குடுக்கேல்லையாம். கந்தவனம் இறைப்புக்கெண்டு வெள்ளாப்போடை வந்திருக்கிறான். மணியத்தார் காத்துநிண்டு அடிச்சிருக்கிறார். அந்தக் குடிகாரன் ஒண்டும் பேசாமல் குத்தகைக்கார மணியத்தாரைச் சுமமா விட்டது பெரிய புதினமாக் கிடக்கு."

"அவனினிக் குடிக்கமாட்டானம்மா. நேத்து அம்மாளத்தையில் சத்தியம் பண்ணியிருக்கிறான். அவன் முந்தநாளையில் ஆளாயிருந்ததால் மணியத்தார் இண்டைக்குப் பிணமெல்லோ "

தங்கராசாவும் சயந்தனும் பதினொரு மணி கொடிகாம பஸ்சைப் பிடிக்க மாஸிசந்தியை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். வதிரிச்சந்தியைத் தாண்டி பேபி கடையடிக்கு வந்தபோது கந்தவனம் கையில் இரத்தம் தோய்ந்த கம்பொன்றுடன் உரக்கச் சத்தமிட்டு தூஷண வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டு அவர்களை விலத்திச் சென்றான். பட்டைச் சாராய நெடி மூக்கைத் துளைத்தது.

"தங்கராசா மனோதத்துவ உண்மைகள் கூட சூழ்நிலைகளாற் தான் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன, "என்றான் சயந்தன்.

வல்லுணர்வுகளிடையே ஒரு மெல்லுணர்வு

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் உக்கிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது . போலந்து நாட்டின் மேல் அந்தச் சிறிய போர் விமானங்கள் ஒன்றினருகே மற்றொன்று இணைந்து சைபீரிய வாத்துக் கூட்டம் வியூகம் அமைத்துப் பறந்து செல்வதுபோல் சென்றுகொண்டிருந்தன.

ஜெர்மன் குண்டுவிச்சு விமானமொன்றைச் சுட்டு வீழ்த்திய பெருமையுடன் பனல்போட்டில் செருகியிருந்த இளஞ்சிவப்புக் காணேசன் மலரை மென்மையாக எடுத்து அருகே பறந்த விமானத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த ஸ்குவடரன் லீடர் விளாசோவ்விற்றுக் காட்டிச் சிரித்தான் பிளைற் லெப்ரினன்ற் கெய்சர்.

கெய்சர் அந்தக் காணேசன் மலரை வாயருகே கொண்டு சென்று முத்தமிடுவதை ஸ்குவடரன்லீடர் விளாசோவ் கொக்பிற்லிலிருந்து அவதர்னித்தார். கெய்சரின் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்லவேண்டும் போலிருந்தது. அன்று காலையிற்ற்தான் விளாசோவ் அந்த அழகிய காணேசன் மலரை லீஷாவிற்கு அன்பளித்திருந்தார். அந்த இரகசிய விமான நிலையத்தில் லீஷா பணிபுரிய வந்ததிலிருந்து ஒவ்வொரு நாட்காலையிலும் ஒவ்வொரு காணேசன் மலருடன்தான் விளாசோவ் அவளுடைய அறைக்குட் பிரவேசிப்பார். எயர் மார்ஷலின் அறைக்கு முன்னுள்ள சிறிய அறைதான் அவளுடையது. மரத்தடுப்புக்களாலான அந்தச் சிறிய அறையைத் தன்னைப் போலவே மிக அழகாக்கி வைத்திருந்தாள்.

பிளைற் லெப்ரினன்ற் கெய்சர் அந்த விமான நிலையத்திற்கு வந்து ஒருவார காலந்தான் ஆகிறது. மிகவுந் துடிப்பான அந்த இளைஞன் எதற்குமே அஞ்சாதவன். அந்த விமானநிலையத்தில் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான பொருள் லீஷா தான். ஆனால் விளாசோவ் லீஷாவின் மீதுகொள்ளை யன்பு வைத்திருந்தார்.

அவர்களிருவருமே தங்கள் விருப்புக்களை வெளிப்படையாகக் கூறிக் கொள்ளாத பட்சத்தில் இந்நிலையை எவ்வாறு சமாளிப்பதென்று லீஷாவிற்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டிருந்தாள். காதல் வேகத்தில் அவர்களிருவராலுமே பல சாதனைகளைப் புரியமுடியும். அதற்கேற்ற திறமையும் அவர்களிடமுண்டு.

அன்று காலை பணி மூட்டங்களற்று வானம் துல்லியமாக விருந்தது. விளாசோவ் லீஷாவின் ஆறைக்குள் பிரவேசித்தார். லீஷா கடிதமொன்றைத் தட்டச்சிற் பொறித்துக் கொண்டிருந்தாள். விளாசோவ் வந்ததை அவள் கவனிக்க வில்லை. கன்னத்தில் விழுந்திருந்த மயிர்க்கற்றைகளை இடதுகை ஆள் காட்டி விரலினால் காதின்மேல் செருகி விட்டுக் கொண்டாள். விளாசோவ் வாயிலில் நின்றவாறே வலது கையிலிருந்த கானேசன் மலரையும் அன்றலர்ந்த மலரையொத்த அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கடிதத்தை முடித்துக்கொண்டு தற்செயலாகத் திரும்பியவள் விளாசோவைக் கண்டதும் எழுந்துவின்று மரியாதைசெய்தாள். அவர் மெதுவாக நடந்துவந்து துப்பாக்கியேந்தி மரத்துப்போன முரட்டுக் கரங்களினால் அவளுடைய மென்மையான தோள்களைப் பற்றி இருக்கையில் அமர்த்தினார்.

லீஷா தட்டச்சுக் கருவியிலிருந்து கடிதத்தை உருவி எடுத்தாள்.

"மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் நீங்கள் வந்ததை நான் கவனிக்கவில்லை. "

"பரவாயில்லை, " என்று கூறியபடியே லீஷாவின் பொன்னிறக் கூந்தலை மெதுவாக வருடிவிட்டாள் விளாசோவ்.

"உங்களுக்கு இளஞ் சிவப்பு நிறந்தான் பிடிக்குமோ? " என்று கேட்டபடியே அவரிடமிருந்து கானேசன் மலரை வாங்கி உதட்டருகே கொண்டு சென்று முத்தமிட்டாள். அதே மலரைத்தான் இப்போதும் கெய்சர் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

"ஓ எனது கட்டளைகளுக்குப் பணிய வேண்டிய பிளைற்

லெப்ரினென்ற எனக்கே போட்டியாக வந்து விட்டான். எவ்வளவு துணிவு இந்தப் பயலுக்கு. "

திடீரென்று கெய்சரின் விமானம் அணியிலிருந்து பிரிந்து திசைமாறிப் பறக்கத் தொடங்கியது. ஜெர்மனிய நாஸிப் படைப்பினரின் விமான எதிர்ப்புப் பிராங்கிக் குண்டொன்று அதன் வாற்புறச் செட்டையை ஓரமாகத் தாக்கிவிட்டது. சிறிது நேரம் தாறுமாறாகப் பறந்தபின் கெய்சர் தனது முழுத் திறமையையும் உபயோகித்து விமானத்தை ஓரளவு சுட்டுப்படுத்தி ஒரு பொட்டல் வெளியில் இறக்கினான். அந்தச் சிறிய விமானம் மூக்கை நிலத்திற் குத்திக் கொண்டு அதிர்ந்தது. கொக்பிற் முன்னேசாய்ந்து கெய்சரின் வலதுகாலை நசித்து முறித்துவிட்டது. விமானம் நின்று விட்டபோதும் அதன் இயந்திர ஓட்டத்தைக் கெய்சரால் நிறுத்த முடியவில்லை. பலத்த சத்தத்துடன் அது இரைந்து கொண்டிருந்தது.

"வண் ஜீரோ திறீ. வண் ஜீரோ திறீ. நீ எங்கேயிறங்கியிருக்கிறாய்? வண் ஜீரோ திறீ. வண் ஜீரோ திறீ, நீ எங்கேயிறங்கியிருக்கிறாய்? " வயலெஸ் சாதனத்தினூடு விளாசேவின் கம்பீரமான குரல்கேட்டது.

"தோழர் விளாசோவ் என்னைக் காப்பற்ற முயலவேண்டாம். நாஸிப் படைகள் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. நீங்கள் சென்று விடுங்கள். " விளாசோவ்வின் இரகசிய இலக்கம் கெய்சரின் நினைவிலில்லை.

அவனுடைய விமானத்தின் வாற்பகுதி தீப்பிடித்து எரிய ஆரம்பித்தது. காளைசன் மலரைத் தேடினான். உயரமானியின் முள்ளில் அது மாட்டிக் கொண்டிருந்தது. கால்களை ஊன்றி எழுந்து அதனை எடுக்க முடியவில்லை. இயந்திரத்தின் ஓட்டம் இரு முறை தானாகவே அதிகரித்த பின் நின்று விட்டது.

விமான அணியிலிருந்து தனது விமானத்தைப் தாழப்பறக்கவிட்டுக் கெய்சரைத்தேடிய விளாசோவ்வின் முயற்சி வீண்போகவில்லை. பொட்டல் வெளியொன்றில் சிறு பற்றைகளருகே

அவனுடைய விமானத்தின் வாற்பகுதி எரிந்து கொண்டிருந்தது. தூரத்தே ஹிற்லரின் தரைப் படையினர் துப்பாக்கிகளுடன் நிலத்தில் விழுந்த விமானத்தை நோக்கி ஓடி வருவது தெரிந்தது. விளாசோவ் உயரத்தைப் படிப்படியாகக் குறைத்து விமானத்தைத் தரையிலிறக்கி கெய்சரினருகே ஓட்டிச் சென்றார்.

கெய்சரின் விமானத்தைப் புகை மண்டலம் சூழ்ந்திருந்தது. கபினைத் திறந்து வெளியில் நின்றவாறே அவனைத் தூக்கினார். ஒரு சாதாரண மனிதன் தூக்கமுடியாத பாரம், வலது கால் தொய்ந்து ஆடியது. இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் எதுவுமே பேசிக்கொள்ள வில்லை. அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓட முடியாததால் விரைவாக நடந்து இரட்டையாசனம் கொண்ட தனது விமானத்துக்குள் தூக்கி இருத்தியபின் தானும் அருகே அமர்ந்து கொண்டு துரோட்டிலை இயக்கினார். தூரத்தே ஓடிவந்து கொண்டிருந்தவர்கள் துப்பாக்கிகளை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்துப்பாக்கிகளின் வீச்சுக்கு அகப்படாத அந்தச் சிறிய விமானம் சிறிது தூரம் தரையில் ஓடி மேலே எழுந்தது.

விளாசோவ் ஹெட்போனை எடுத்து அணிந்து கொண்டு தளத்துடன் தொடர்பு கொண்டார்.

லீஷாதான் பேசினாள்.

"எனது அணியின் மற்றைய விமானங்கள் பாதுகாப்பாக வந்துசேர்ந்துவிட்டனவா? "

"ஆம் உங்களையும் தோழர் கெய்சரையும் தவிர "

ஏனைய விமானிகள் லீஷாவைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தார்கள் "தோழர் கெய்சரைக் காப்பாற்றி விட்டேன். இதோ எனதருகிறதான் இருக்கிறார். "

"அவருடைய விமானம் கீழே விழுந்துவிட்டதாமே? "

"தோழர் கெய்சர் திறமைசாலீ. விமானம் நொருங்கிவிடவில்லை
"இப்போது எங்கேயிருக்கிறீர்கள்?"

"நாஸிப் படைகளின் எல்லையுள். இன்னும் இரண்டே
நிமிடங்களில் எல்லையைக் கடந்து விடுவோம்."

லீஷா கைக்கடிகாரத்தைக் கழற்றி வயலெஸ் கருவியின் மேல்
வைத்தாள். விநாடிமுள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. அதுவும்
விளாசோவின் அன்பளிப்புத்தான்.

"இரண்டு நிமிடங்கள்," வாய்விட்டு உரக்கச் சொன்னாள்.
சுற்றியிருந்தோர் கைக்கடிகாரங்களை நோக்கியவாறிருந்தனர்.
செக்குமாடுகள் அசைவது போல நகர்ந்து சுழன்றுகொண்டிருந்த
அவளுடைய சிறிய கடிகாரத்தின் விநாடி முள்ளைவிட வேகமாக
அவளுடைய இதயம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

பொன்னிறக் கூந்தலை ஒதுக்கி ஹெட்போனைச்
சீர்செய்துகொண்டு உன்னிப்பாக அவதானித்தாள். ரீங்காரத்தின் சீரான
ஒலி கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

சரியாக எழுபத்திநான்காவது விநாடி அவளுடைய
செவிப்பறைகள் கிழிந்துவிடும்படியாக ஒரு சத்தம், லீஷா வயலெஸ்
கருவிமேல் முகத்தைப் பதித்திக் கொண்டாள்.

விளாசோவ் காணேசன் மலர் வைக்கும் அந்தச் சின்னஞ்சிறிய
பூச்சாடி வெறுமனே அவளுடைய கலங்கிய கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

ஹரிக் கேன் லாம்பு வெளிச்சத்தில்

"அல்பான்ஸ் கர் அருமையான பிரெஞ்சு எழுத்தாளர். அவர் சொன்னது போல என் காதலின் இலக்கும்து எப்போதும் வெண்கல உடை திகழ்கிறது. ஆடைகளைக் களைவதற்குப் பதிலாக நாங்கள் நிர்வாணத்தை மூடி மறைக்கவே முயன்றோம். நோவாவின் நற்புதல்வன் செய்தது போன்று."

"உடல் இச்சைகள் தானே காதலுக்கு அடிப்படைக் காரணி?"

"ஆம், நான் முன்பு சில பெண்களைக் காதலித்தபோது அப்படித்தானிருந்தது. அப்போது நான் ஆழ்ந்த காதல் கொண்டிருக்கவில்லை. இம்முறை இதயசுத்தியுடன் முன்னொரு போதுமில்லாதவாறு அவனைக் காதலித்தேன். நான் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஆழ்ந்த காதல் கொண்டிருந்தேனோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் உடலற்றவனாகத் தோன்றினான். நீங்களென்னடாவென்றால் கால்களையும், கணுக்கால் களையும் இன்னும் எதையெதையெல்லாமோ பார்வையிடுகிறீர்கள் காதலிக்கும் பெண்ணை ஆடையற்றவனாக்குகிறீர்கள்."

"அது சரி குழல் தான் ஒரு மனிதனை வடிவமைக்கிறது. சுற்றுச் சார்புகள் தான் மனிதனை உருவமைக்கின்றன என்பது பற்றிச் சொல்வதாகக் கூறிவிட்டு உங்கள் சொந்த நாடகத்தைப்பற்றி ஏதோ அளக்கிறீர்களே."

"அதைப்பற்றி விளக்கத்தான் இதனைச் சொல்கிறேன். என் வாழ்க்கை முழுவதும் இன்னொரு வகையிலின்று இந்த வகையில் உருவாகியிருப்பது சுற்றுச் சார்பினாற்பான். அத்துடன் இளைஞர்களாகிய உங்களுக்கும் பிடித்தமான வழியில் காதல் வழியில் எனது வாழ்வின் கண்ட அனுபவத்தில் அதனைக் கூறலாமென்று பார்க்கிறேன்."

இதுபற்றி அவர்களுடைய உரையாடலிற் கலந்து கொள்ளாது ஒரு மூலையில் அமர்ந்து உரையாடலை உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்த அந்த ஓடிசலான இளைஞன் எழுந்து அவரருகே வந்து கூச்சத்துடன் ஏதோ சொல்ல விரும்பும் நோக்குடன் ஆனால் சொல்லுந் தைரியமற்று நின்றான்.

அவனுடைய முகத்தை ஹரிக் கேன் லாம்பின் இரு பக்கங்களிலுமுள்ள தகரக் குழாய்களில் ஒன்றினது நிழல் மறைத்தது. அவர் லாம்பைச் சற்று நகர்த்தி அவன் முகத்தில் வெளிச்சம் படச் செய்தார்.

"எதற்கு வெட்கப்படவேண்டும்? உமக்கு ஏதாவது சந்தேகம் அல்லது ஆட்சேபணைகள் இருந்தால் சொல்லும். "

" இல்லை வந்து லியோ டோல்ஸ்ரோய் .....கதையோ..நாவலோ "

அவன் திக்குத்திணறி ஒன்றுடனொன்று தொடர்பற்ற சொற்களைக் கூறுகிறானென்று மற்ற இளைஞர்கள் எண்ணினார்கள்.

அவர் அவனுடைய கூற்றினைப் புரிந்து கொண்டு தொடர்ந்தார். "நீர்சொல்ல நினைப்பது எனக்குப் புரிகிறது. லியோ டோல்ஸ்ரோய் தனது இறுதி காலத்தில் எழுதிய 'நடனத்தின் பின்' என்ற ஆக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர். அப்படித்தானே ? அதில் நான் கூறும் கருத்திற்கு நேரெதிரான கருத்து காதல் விவகாரமொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சொல்லப்படுகிறது. "

"ஓம், ஓம் " அந்த இளைஞன் தான் சொல்ல வந்து பூரணமாகச் சொல்லி முடிக்காத கூற்றை அவர்புரிந்து கொண்டதையிட்டு மகிழ்ந்தான். அவர் தொடர்ந்தார்.

"அதில் டோல்ஸ்ரோய் சொல்கிறார். 'எது நல்லது, எது கெட்டது என்று தாணகவே மனிதனால் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. எதுவுமே சுற்றுச் சார்பைச் சார்ந்திருப்பதில்லை. மனிதன் தான் சுற்றுச் சார்பை

ஆக்குகிறான். எல்லாமே தற்செயலான விஷயங்கள்.³ நான் டோல்ஸ்ரோவை மதிக்கின்றேன். காரணம் அவர் மனிதத்தை சமூகத்தை நேசித்தார். அதற்காக அவருடைய இந்தக் கருத்து எனக்கு உடன்பாடானதல்ல. "

"தவறான கருத்தைக் கூறிய அவரை எதற்காக நீங்கள் மதிக்கவேண்டும்? " துடுக்கான இளைஞன் ஒருவன் கேட்டான்.

"நீர் விஞ்ஞான மாணவனோ? " அவர் அவனைக் கேட்டார்.

"ஓம் டோல்ஸ்ரோவைப் பிரஸ்தாபித்தவரைக் தவிர மீதிப்பேரத்தனையும் விஞ்ஞான மாணவர்கள். "

"நல்லது டால்ற்றனின் அணுக் கொள்கை தெரியுமல்லவா? "

நன்றாக. "

"ஒரு பொருளின் மிகச் சிறிய துணிக்கையே அணு என்று கூறும் அவர் அணுவை உடைக்க முடியாது என்றும் கூறியுள்ளார். ஆனால் இன்றோ அணுவைப் பிளப்பது மட்டுமன்றி அதனாற் பெறப்படும் மாபெரும் சக்தியைக் கொண்டு உலகையே ஆட்டிப் படைக்க முடிகிறது. இதற்காக டால்ற்றனை நீங்கள் மதிக்கமாட்டீர்களோ? "

"நிச்சயமாக மதிக்கிறோம், " என்றார்கள்.

"டால்ற்றனை விட்டுவிட்டு விஷயத்திற்கு வாருங்கள். " ஒடிசலான இளைஞன் கூச்சமின்றிக் கூறிவிட்டான். ஓரளவு சகஜமான குழிநிலை அங்கு நிலவியது. அவர் சிரித்துக் கொண்டார்.

"அவள் அழகானவள். அவளுடைய கண்களிற்தோன்றும் மருட்சி ஓ! அது எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. நான் அவளை ஒன்றரைக் கண் செல்லமே என்று தான் கூப்பிடுவேன் ஒரு செல்லவாக்கு. "

"கண்கள் மட்டுந்தான் அழகானவையோ? " ஓர் இளைஞன் கேலியாகக் கேட்டான்.

ந் மிகவும் அவசரப்படுகிறாய். நான் எவ்வளவுதான் வாணித்தாலும் அவளுடைய உண்மையான அழகை உள்ளபடியே, நீங்கள் புரிந்துகொள்ளும்படி வர்ணிப்பது இயலாது. ஆனால் முக்கியமான விஷயம் அதுவல்ல. எனது அழகைப்பற்றி என்னைவிட உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமே. "

"அழகோ? நீங்களா? " கேலிசெய்த இளைஞன் கெக்கலித்துச் சிரித்தான்.

"பார்ப்பதற்கே பயங்கரமானவராக இருக்கிறீர்கள் " என்றான் இன்னொருவன்.

"அந்தக் காலத்தில், அதாவது எனது இளமைக் காலத்தில் கிருதாவும், முறுக்கு மீசையும்கூட வைத்திருந்தேன், " என்றான்.

டோல்ஸ்ரோயைப் பிரஸ்தாபித்த இளைஞன் அவரை அந்தத் தோற்றத்தில் மானசீகமாகக் கற்பனைசெய்து பார்த்துச் சிரித்தான். அவர் தொடர்ந்தார்.

"பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்காகப் பாட்டுகள் எழுதுவேன். அவன் அவற்றிற்கு இனிமையாக இசையமைத்து அவர்களையே பாடவைப்பான். வீதியோரமாக வேப்பமரத்தின் கீழேயுள்ள சீமெந்து வாங்கில் அமர்ந்து சிலபோது அவளே அவற்றை மிக இனிமையாகப் பாடுவதை நானும் கேட்டிருக்கிறேன். இதனைத் தவிர எம்மிடையே வேறெந்தவிதத் தொடர்புகளும் இருந்ததில்லை "

"நீங்கள் அப்போது அவளைக் காதலிக்கவில்லையா? " ஒருவன் குறுக்கே கேட்டான்.

"நிச்சயமாக நான் அதனைப்பற்றிச் சிந்தித்ததுகூட இல்லை. அவள்கூட ஆரம்பத்தில் இதே நிலையிலிருந்ததாகப் பின்னர் கூறினாள்.

அப்போது அந்தப் பாடசாலை ஆசிரியர்களில் நான் ஒருவன்தான் திருமணமாகாதவன் "

"அவள் திருமணஞ் செய்தவளா? "

"இல்லை, ஆசிரியைகளிற் சிலர் கன்னிகளாகவே இருந்தார்கள். இவர்களில் அவளுமொருத்தி. "

"கன்னியென்றால் என்னவென்று கருதுகிறீர்கள்? " கிருதாக்கார இளைஞன் கேட்டான்.

"இதென்ன கேள்வி, திருமணமாகாதவள்தான் கன்னி, " இன்னொருவன் அக் கேள்விக்குப் பதில் கூறினான். கிருதாக்காரன் தொடர்ந்தான்.

"திருமணமாகுமுன்பே பலரிடம் கன்னி கழித்தவர்கள் கூடக் கன்னிகள்தானே? " அவர்களிடையே உரையாடல் தொடர்ந்தது. அவர் உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டு பேசாதிருந்தார்.

"ஒவ்வொரு கன்னியும் திருமணமாகுமுன்பே அந்தரங்க உறவுகள்பற்றிய பூரண அறிவுள்ளவளாக இருக்கவேண்டுமென்று காமசூத்திரம் வலியுறுத்திக் கூறுகிறது. இது வாலிபர்களுக்கும் பொருந்தும். " என்றான் ஓடிசலான இளைஞன்.

"அப்படியானால் கற்பு? " கிருதாக்கார இளைஞனின் கேள்வி.

"இதுபற்றிக் கற்பு என்ற தலைப்பில் வரதர் எழுதிய சிறு கதையொன்றையும், இதனையே இன்னொரு திசையில் நோக்கி கணேசலிங்கன் எழுதிய இன்னொரு சிறுகதையையும் படித்தேன். "

"உள்ளத்தால் களங்கமுறாது சந்தர்ப்பவசத்தால் உடலளவில் உறவுகொண்டவளை கற்புள்ளவளென்று வரதரும், உடலாற் களங்கமுறாது உள்ளத்தால் மட்டும் மாகபட்டவளைக் கற்புள்ளவளென்று கணேசலிங்கனும் இக்கதைகளிற் கூறியுள்ளதாக நினைக்கிறேன். "

என்றான் கிருதாக்கார இளைஞன்.

"பேச்சு எங்கோவெல்லாம் செல்கிறது, அவரைக் கொஞ்சம் பேச விடுங்களேன். " கேலிசெய்த இளைஞன் குறுக்கிட்டான்.

சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. அவர் மீசையினூடே புன்னகைத்துக்கொண்டு மழுங்கச் சவரஞ்செய்த தாடையைத் தடிவியவாறு தொடர்ந்தார்.

"நமது தத்துவங்கள், சித்தாந்தங்கள் எல்லாமே ஒன்றிற்கொன்று எதிரிடையான உள் முரண்பாடுகள் கொண்டவை. நமது இந்து சமயம் கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை என்பவற்றை வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் பன்றியைக் கொன்று அதன் புலாலைத் தான் தின்றுபார்த்தபின் இறைவனுக்கும் படைத்த கண்ணப்பநாயனார் பெரிய ஹீரோ. சரி அதை விட்டுவிட்டு விசயத்திற்கு வருவோம். " என்றவர் சிறிது நேரம் எதுவுமே பேசாதிருந்தார். அந்த மௌன இடைப்போதில் தனது இளமைப் பருவத்தினுள் சஞ்சரித்து அங்கிருந்து பெற்ற தகவல்களுடன் பேச ஆரம்பித்தார்.

"அவள்கூட ஆரம்பத்தில் என்னை விரும்புவதுபற்றிச் சிந்தித்ததே இல்லையென்று பின்னர் ஒரு நாள் கூறினாள். நான் ஒரு கறாரான முரடன், வாழ்க்கையைச் சுவைக்கத் தெரியாத வரட்டுப் பேர்வழி என்றல்லாம் எண்ணியிருந்தாளாம். "

"உங்களை விரும்பவில்லை, உங்கள் பாட்டுக்கள்மட்டும் விரும்பமானதோ? " கிருதாக்கார இளைஞன் கேட்டான்.

"அது வினோதமானதுதான். ஆனால் நாம்விரும்பாதவர்கள்கூட சிலபோது எமக்கு மிகப் பிடித்தமான பொருட்களை ஆக்குவதுண்டுதானே. " என்றார்.

" முரட்டுத் தோற்றம், கண்டிப்பும் கறாருமான குணங்கள் இவையெல்லாம் மெல்லியல்புள்ள பெண்களுக்கு மிகவும் பிடிக்குமென்பது உளவியல் ரீதியான உண்மை. அதாவது,

காந்தங்களின் எதிர் முனைகள் ஒன்றையொன்று கவர்வதைப் போன்றது.
" என்றான் ஓடிசலான இளைஞன்.

"நல்லது மெல்லியலாரின் உளவியல் ரீதியான உமது கூற்றைப்பற்றி தீர்க்கமான ஒரு முடிவை நானொரு ஆணாகவிருப்பதால் உணர்ந்து சொல்ல முடியாதிருக்கிறது. எப்படியோ என்னை அவளோ, அவளை நானோ விரும்புவதற்கு ஆரம்பத்தில் எவ்வித உட்காரணிகளும் இருக்கவில்லை. "

"அப்போ புறக் காரணிகள் தான் இதற்குக் காரணமோ? "கேலி செய்த இளைஞன் கேட்டான்.

"ஆம், முற்று முழுதாகப் புறக் காரணிகள் தான், சுற்றுச் சார்புகள் தான், சுற்றுச் சூழல் தான் இதற்குக் காரணிகளாய் அமைந்திருந்தன. எமது பாடசாலைப் பிள்ளைகள் ஏன் சில ஆசிரியர்கள் கூட அவளுக்கும் எனக்குமிடையே ஓர் உறவைத் தோற்றுவித்துக் கதைக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதற்குப் பின்புதான் அசட்டுப் பிசுட்டென்று அவளைப் பார்க்க ஆரம்பித்தேன். காதல் மலர ஆரம்பித்தது. எதனையுமே இலட்சியப்படுத்தி நோக்கும் வாலிபத் தனத்துடன் இக் காதலையும் ஓர் இலட்சியமாகக் கருதினேன். இந்த மாதிரிச் சம்பவங்கள் நிகழத்தான் செய்கின்றன. இவற்றால் மனிதனின் வாழ்க்கையே மாறிவிடுகிறது. " என்று கூறி முடித்தார் அவர்.

வீச்சில் கனதிமிக்கதும் தொகையில் குறைவான துமான படைப்புக்களைத் தந்த இலங்கையின் புனைகதைப் படைப்பாளிகளில் அவதானிப்பிற்குரிய ஒருவர் ராஜமூர்த்திகார்தன்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினை தனது கருத்தியல் விலாசமாகக் கொண்டிருக்கும் ராஜமூர்த்திகார்தன் 70களில் "மல்லிகை" யில் வெளிவந்த முதலாவது சிறுகதை மூலமாகப் புனைகதைப் படைப்பாளியாக அறிமுகமானார். இவர் படைத்தளித்த சிறுகதைகள் தொகையில் குறைவாக இருப்பினும் ஒவ்வொன்றும் பேசப்படுபவையாகத் திகழ்கின்றன.

இவர் புனைகதைத் துறையில் மட்டுமின்றி மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும் தனது திறமைகளைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி வருகிறார். கலில் கிப்ரான், அழகு சுப்பிரமணியம், சோவியத் இலக்கியங்கள் இவரது கைவண்ணத்தில் தமிழுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

1987 ஆம் ஆண்டில் கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில் பத்திரிகைத் துறையில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற ராஜமூர்த்திகார்தன் சிறந்த பத்திரிகையாளரென்பதை "சோவியத் நாடு" "சோஷலியம்- தத்துவமும் நடைமுறையும்", போன்ற சஞ்சிகைகளினதும் "சக்தி" பத்திரிகையினதும் ஆசிரிய பீடங்களில் பணியாற்றிய காலகட்டத்தில் அறிபக் கூடியதாக இருந்தது.

தேசிய, தமிழக, ஐரோப்பிய பிரசுரங்கள் பலவற்றில் இவரது படைப்புக்கள் தமிழிலும் சிங்களம், ஆங்கிலம், ரஷ்யன், உக்ரேனியன் ஆகிய மொழிகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. 30.6.1948 இல் வடமராட்சியின் வத்திரி மண்ணிறப் பிறந்த ராஜமூர்த்திகார்தனின் "காலச் சாளரம்" இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

மேமன் கவி

ரூபா 80/=

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்